

Іван Сміян

З вдячністю!..

Книга 37

На лоні вашому, пречистому й ніжному,
Возродеться, зросте наш староруських дух,
І не підклонеться учительству новому,
Тонами вищими сповнить народний слух.
Не буде він зерна давати за полову
І южного тепла за сіверний кожух.
Народня наша в вас ув області природа,
І теплота, і розуму свобода.

Григорій Сковорода

Тернопіль
2020

В авторській редакції

Дизайн обкладинки *Світлани Бедної*

Сміян І.

С50 З вдячністю!.. Книга 37 / І. Сміян. — Тернопіль, 2020. — 240 с.

Незбагненність людську, незбагненність своїх шляхів здійснює
кожна окрема людина! А їй, людині, допомагають

БОЖІ РУКИ

Тільки Бог дає віру; але ти — дай свідчення.

Тільки Бог дає надію; але ти — скріпи віру своїх братів.

Тільки Бог дає любов; але ти — покажи, як треба любити.

Тільки Бог дає мир; але ти — посій злагоду.

Тільки Бог дає силу; але ти — розрадь у сумніві.

Тільки Бог дає життя; але ти — навчи жити.

Тільки Бог дає світло; але завдяки тобі нехай воно засяє в чийхось очах.

Тільки Бог є життям; але ти — розбуди в іншому прагнення жити.

Тільки Бог робить неможливе; ти ж — зроби, що можливе.

Бог самодостатній; але Йому подобається розраховувати на тебе (бразилійська пісня).

Із книги Бруно Ферреро «Кола на воді»

Для широкого кола читачів.

УДК 82-94

© Сміян І. С., 2020

Добре ім'я — найкраще багатство.

Зміст наведених народних прислів'їв відомий кожній людині, але далеко не всім вдається втілити його у своє життя, у життя своїх близьких... Так само, як не всім вдається постійно керуватися дарами Святого Духа, яких відомо сім: 1. Мудрість. 2. Розум. 3. Рада. 4. Сила. 5. Знання. 6. Побожність. 7. Страх Божий (із «Катехизм християнської віри»).

Людина залишається людиною лише тому, що їй притаманне все, у тому числі і слабкість, і періодична гріховність, і різні сприйняття різноманітних життєвих проявів, і...

Давайте проаналізуємо наше особисте життя (для себе), і ми побачимо в собі немало недоречностей, недосконалих дій, поспішних висновків, невиконання всіх моральних приписів людства, суперечливого сприйняття історичних подій... Останнє я хочу підтвердити, по-перше, лише одним запитанням журналіста Миколи Берника і також лише однією відповіддю Катерини Мотрич (із статті «Подих праведного гніву. Катерина Мотрич про історичні шляхи України у своєму новому романі «Трьохсотліття Голгофа. Фавор». («ЛУ» 18 жовтня 2018 р):

Запитання кореспондента:

— Пані Катерино, ваш роман мав би стати настільною книгою, особливо для молоді. Це історія України, написана в жанрі оптимістичної трагедії. Скажіть, будь ласка, чому серед змальованих вами епізодів нашої минувшини переважають ті, в яких більшість очільників нашої пра-матері Київської Русі, гетьманщини та, зрештою, й України не заслуговують на вдячну пам'ять і пошану? Може, саме вони й стали однією з причин того, що наш за своєю природою мирний, роботящий і волелюбний народ зазнав трьохсотлітньої Голгофи?

Відповідь Катерини Мотрич:

— Далеко не всі, але переважна більшість. І доказом цього є те, що ми тисячоліття виборюємо й зводимо власну державу. Здобуваємо її і втрачаємо через помилки наших недолугих очільників, через їхнє недержавне мислення, їхню хронічну сварню і ставлення до народу, як до товару, який можна визискувати, гнати на криваві бойовища, дарувати і просто безбожно оббирати...

Чи не той таки шанований гетьман Богдан Хмельницький «розраховувався» з татарами, що допомагали громити ляхів під Жовтими Водами, тисячами українців. Так собі віддячив живою силою — рабами.

Те саме вчинив і наступний гетьман Петро Дорошенко: подарував 15 невольників-українців з Лівобережної України турецькому і кримсько-

му ханам. І їх гнав туди майбутній гетьман, молодий ще Іван Мазепа. На щастя, їх перехопили запорожські козаки і визволили. І це була звична практика, яку опісля використає й Мазепа, даруючи своїй старшині села із селянами та присвоюючи їх собі.

Хтось мені заперечить, що це було рабовласницьке середньовіччя, і це було нормою тодішнього життя, і що поділ на рабів та патрициїв був ще дость міцний. Так можна дати пояснення і виправдання будь-чому, але немає відповіді на одне питання: чому вічний український Майдан, чому бунт народу ще перед княжим теремом, гетьманським палацом і перед Верховною Радою має одну і ту саму ДНК — обурення своїми «сліпими поводитирями», непростення і праведний гнів народу. Й чому цей плід на українському дереві то хронічно незрілий, то гнилий, то навіть отруйний. Звісно ж, що про християнську любов чи людську не доводиться говорити.

Так, цей плід на українському дереві або хронічно не зрілий, або гнилий. Бо хіба не з моторошних помилок і заздрості склалися всі вчинки очільників Центральної Ради, які звели нас в імперію, бо не мислили української держави без неї. Та такого, як В. Винниченко, не те що треба прославляти, а піддати анафемі. Він послідовно і підступно руйнував усе те, що було досягнуто Павлом Скоропадським. А курс був на європейську державу. Точнісінько такий, як нині — точнісінько! Але цей заздрісник підступами і зрадами, змовами з російськими більшовиками повалив гетьманат і відкрив усі брами Московії, більшовикам, які принесли нам моторошне багатомірне горе. І це не просто «сліпі поводитірі для сліпих», а копачі тієї ями, в яку вони зіштовхнули Україну...

Тому в мене немає ні найменшого пошанування до цього клану, за дуже й дуже незначним винятком, і в моєму романі цьому присвячено немало сторінок. Власне, образ Праведного Гніву породжений саме цим відразливим каїновим явищем. І цю сторінку нашого з вами буття щасливі нащадки читатимуть з відразою і ставитимуть в один ряд усіх мучителів народу, починаючи з князів, гетьманів, червоних вінниченків, лєнінів-сталінінів, і сьогоднішніх олігархів-корупціонерів. Вони і лише вони винні у тому, що українська держава перетворилася на міфічну птаху, яка прилітає до України ненадовго і відлітає, залишивши кілька пір'їнок. Мовляв, я була, моє пір'я нагадає вам про мене, про волю, але гнізда мого там немає, ячко була відклала і навіть висиділа там пташа, але жирні коти з'їли його, бо вони не животворящі, а живототворящі, утробомислячі. Пакосні і всеїдні...

Вік учись, а дурнем помреш... До такої думки наштовхнула мене, 90-річного, Катерина Мотрич.

Минули літа молодії,
Холодним вітром од надії
Уже повіяло. Зима!
Сиди один в холодній хаті,
Нема з ким тихо розмовляти,
Ані порадитись. Нема.
Анічогісінько нема!
Сиди ж один, поки надія
Одурить дурня, осміє...
Морозом очі окує,

А думи гордії розвіє,
Як ту сніжину по степу!
Сиди ж один собі в кутку.
Не жди весни — святої долі!
Вона не зійде вже ніколи
Садочок твій позеленить,
Твою надію оновить!
І думу вольную на волю,
Не прийде випустить... Сиди
І нічогісінько не жди!

Тарас Шевченко

Як сказав Микола Берник, якась оптимістична трагедія виходить.

Молодий Іван Мазепа віз дівчат у рабство, у зрілі роки, діючи під орудою Петра, став найбільшим рабовласником в імперії, найбагатшою людиною в Європі, а як стверджують доброзичливці Івана Мазепи, ним, старим, оволоділа турбота про можливу незалежність України і він перекинувся від Петра до Карла XII... Ось тому він для теперішньої України — історичний герой!

А якщо порівняти Івана Мазепу з теперішнім гетьманом, Петром Порошенком, то все складається на користь ПЕТРА: Петро багатий, але йому далеко до багатства Івана Мазепи, Петро добився ТОМОСУ для України, що рівнозначно НОВОЇ незалежності України, а Івану Мазепі така думка не надходила в голову, Петро з горем-пополам воює з імперією і має надію на перемогу, а у Івана Мазепи Полтавська битва закінчилася не лише поразкою, а й початком особистого кінця...

Але Олександр Олесь відводить визначну роль людям, а не особистостям —

О, не життя, а люде злі...
Для себе ж злі без краю...
Вони єдині на землі
Зробили пекло з раю.

По-друге, теперішнім моторошним бурям у наших головах та непояснюваним твердженням, вчинкам немає кінця... Як ось. Син голови колгоспу та голови сільради, тепер уже 80-річний археолог Петро Петрович Толочко стверджує: і в Києві, і в Москві (у цій столиці він дуже бажаний),

ще за часів Київської Русі не було українців, не було України... Не було і геноциду українського народу!!! Так, Петро Петрович народився в українському селі в 1938 році, коли були лише наслідки Геноциду; правда, мабуть і те, що батьки його не страждали від Голодомору, а можливо, й брали безпосередню участь у створенні обставин Голодомору...

Правда і те, що, незважаючи на наведені погляди Петра Петровича та його любов до Московії, він був директором науково-дослідного інституту НАН України до 2017 року, був і є академіком НАН України, милостиво отримував ордени V, IV, III ступеня князя Ярослава Мудрого з рук наших керманичів, як і орден Дружби народів, із рук керівників Московії...

Виходячи з наведеного, у мене виникло бажання надіслати академіку Толочко вірш Івана Франка:

БРАТАМ

Сильним панцером я зробив вас,
Проти стріл ворогів,
Та ви сталися вістрями стріл
Ворогів проти мене.

При кождім ударі, що падав на мене,
На правий мій бік,
Я все сподівався знайти в вас лівицю,
Що щитом закриває мене.

Спиніте ж клеветників злі язики,
Покиньте моїх ворогів,
Що стріли свої шлють на мене раз в раз,
Не будьте ви їм за рабів!

А як вам не хочеться в своїй зашиті
Проти ворогів моїх стать,
Зумійте принаймні стояти спокійно
Ні за, ані против, і ждять, і мовчать.

Різноманіття життя настільки різнокольорове, що його не в змозі описати жодна жива людина. А тому «Ніколи нікому не переч і не запечуй того, що кажуть. Немає однакової пари очей, кожна бачить світ по-своєму. І в кожного своя правда. І в тебе теж своя, хоч і вона може когось подивувати... ...І тоді, коли твого батька виноситимуть з хати — чужі люди з його хати — ти пізнаєш сповна гірку правду буття: нічого немає

твого на цій землі. Тільки — душа. Та й та належить Господу» (із книги Мирослава Дочинець «Многії літа. Благії літа. Заповіти 104-річного карпатського мудреця...).

Не може людина не філософствувати, не порозмірковувати взагалі про щось та про декого... Що раз-у-раз подібне відбувається і зі мною... Але час переходити від роздумів до спогадів...

Позавчора зателефонувала моя однокурсниця по вузу Аза Зарубова й повідомила про наступні урочистості, пов'язані з її 85-річчям... Ну як не відгукнуться на цю подію? Адже з кожним роком нас дедалі менше ходить по цій святій землі. Ще недавно активно працювало п'ять професорів, завідуючих кафедрами в різних вузах із нашого випуску 1957 року (педіатричного факультету), а тепер залишились лише ми з Азою. Залишили нас Віктор Філатов (завідувач кафедри отоларингології Харківського медичного університету), Ема Арчакова (Швидка) (завідувачка кафедри педіатрії Луганського медичного університету), Михайло Іщенко (завідувач кафедри неврології Тернопільського медичного університету).

З Віктором Філатовим та Михайлом Іщенко ми жили в гуртожитку медичного інституту в одній кімнаті, а з Емою Швидкою вчилися в одній групі. Ми немовби одне ціле. І сьогодні спогади про наші студентські роки, роки молодії не дозволяють повірити в те, що їх я більше не зустріну, не побачу, не поговорю з ними, не посповідаюсь перед ними... Туга і жаль переповнюють усе моє тіло, усі мої клітини... І я лише піднесено можу процитувати строчки вірша Михайла Лермонтова:

FAREWELL

**[прощай]
(Із Байрона)**

Прости! коль могут к небесам
Взлетать молитвы о других,
Моя молитва будет там
И даже улетит за них!
Что пользы плакать и вздыхать?
Слеза кровавая порой
Не может более сказать,
Чем звук прощанья роковой!..

Нет слез в очах, уста молчат,
От тайных дум томится грудь,
И эти думы вечный яд, —
Им не пройти, им не уснуть!

Не мне о счастье бредить вновь, —
Лишь знаю я (и мог снести),
Что тщетно в нас жила любовь, —
Лишь чувствую — прости! — прости!

На фоні таких відчуттів я написав невелике послання до Ази Зарубової (Лихачової):

Добрий день, Аза!

Доктор медичних наук, професор, багаторічний завідувач кафедри, відомий серед педіатрів неонатолог Аза Сергіївна Лихачова відзначає своє 85-ліття! Лише тепер я помітив, що Аза Зарубова (тепер Лихачова) навчалася зі мною шість років і була значно молодшою за мене (адже я готуюсь відзначати своє 90-ліття). Ось які молоді дівчата оточували мене в студентські роки! А ви кажете: холодні та голодні післявоєнні роки! Фермент молодості перемагає всі негаразди.

Шість років підряд ми були поруч: вона в четвертій, а я — у шостій групі. Дихали одним повітрям, марширували одними ж тими вулицями Харкова, слухали лекції одних і тих же професорів, були обоє взірцевими комсомольцями, іноді відвідували театри, кіно та гуляли по парку імені Тараса Шевченка та Максима Горького... Як солодко і одночасно сумно згадувати свою студентську юність! Яка неосяжна гордість опановує тебе, коли тобі приходять на пам'ять наші чудові викладачі, коли ДУХ alma mater, дух творчості та наснаги, який залишився в тобі й сьогодні, сприяють твоїм добрим справам і в зовсім немолодому віці..

Ось що я скажу тобі, Азо, бувай здоровою фізично і духовно, а словами Олександра Олеся так:

Не сонце точиться з очей її (твоїх — І. С.) чудесних,
А тихий відблиск зір небесних,
Що світять радістю ясною,
Спокоєм, вічністю, красою.

І як летять в пустелі зграї
Туди, де грають водограї,
Так і душа моя до них
Летить на крилах жалібних.

Життя багатообіцяюче... Ти ж, Азо, узяла від нього стільки плодів, скільки змогла, як це відбувається з кожною людиною. Твоя цілеспрямованість, твій хист та працелюбство сприяли твоїм успіхам, сприяли в допомозі іншим: близьким, друзям, учням, великому числу хворих дітей...

Що ж, у день свого 85-ліття ти з упевненістю можеш процитувати на свою адресу вірш Марини Цветаєвої:

Золото моих волос
Тихо переходит в седость.
— Не жалеите! все сбылось,
Все в груди слилось и спелось.

Спелось — как вся даль слилась
В стонущей трубе окраины.
Господи! Душа сбылась:
Умысел твой самый тайный.

*Із багаторічною симпатією —
старий дід Іван Сміян*

Щойно (листопад 2018 року) відзначили 85-річчя моєї однокурсниці Ази Зарубової, а вже потрібно готуватися до свого 90-річчя. Активну участь у підготовці цього дійства взяло і керівництво Тернопільського медичного..., з яким (вузом) моє життя розпочалося із серпня 1970 року і ще триває... Сподіваюся, навіть, що закінчу цю книгу.

Підготовка до мого останнього ювілею розпочалася з розробки макета запрошення. Ми (я і ректор) намагалися, щоб це запрошення не виглядало стандартним і несло в собі відповідну до події інформацію. Ось який вигляд воно в кінцевому результаті має:

ДВНЗ «Тернопільський
державний медичний
університет
імені І. Я. Горбачевського
МОЗ України»

ЗАПРОШЕННЯ

*Праця так само необхідна
людині, як хліб.
Іван Федорович*

Вже 90 Івану Сміяну — VIVAT!

ХАЙ, ЛІКАРЮ, ІМ'Я СВЯТИТЬСЯ ТВОЄ

(Л. Назаркевич. Лікар. Смп. Гусятин)

Ці люди приречені вічно горіти,
Життя не ділити на власне й чуже,
Цілити, творити, любити й терпіти,
Хай, лікарю, ім'я святиться твоє. 2 р.

*Приспів: Хай святиться, хай святиться,
Хай святиться ім'я твоє.
Хай святиться, хай святиться,
Хай святиться ім'я твоє.*

Хай світлою буде життєва дорога
Й сторницею доля за все віддає,
Хай помисли чисті приходять від Бога,
Хай, лікарю, ім'я святиться твоє. 2 р.

Приспів

Хай серце не знає ні втоми, ні болю,
Хай силу й здоров'я лиш віра дає,
З недугою й смертю готові до бою,
Хай, лікарю, ім'я святиться твоє. 2 р.

Приспів

Хай думка зазнає лише тільки злетів,
Хай мрії і поступ не схилять в пугі,
Хай дякую буде пошана велика,
Хай, лікарю, ім'я святиться твоє. 2 р.

Приспів

Вельмишановний (а, ні)

ЗАПРОШЕННЯ
на ювілейні урочини, які відбудуться
в Тернопільському академічному
драматичному театрі імені Т. Г. Шевченка
(бульвар Шевченка, 22)

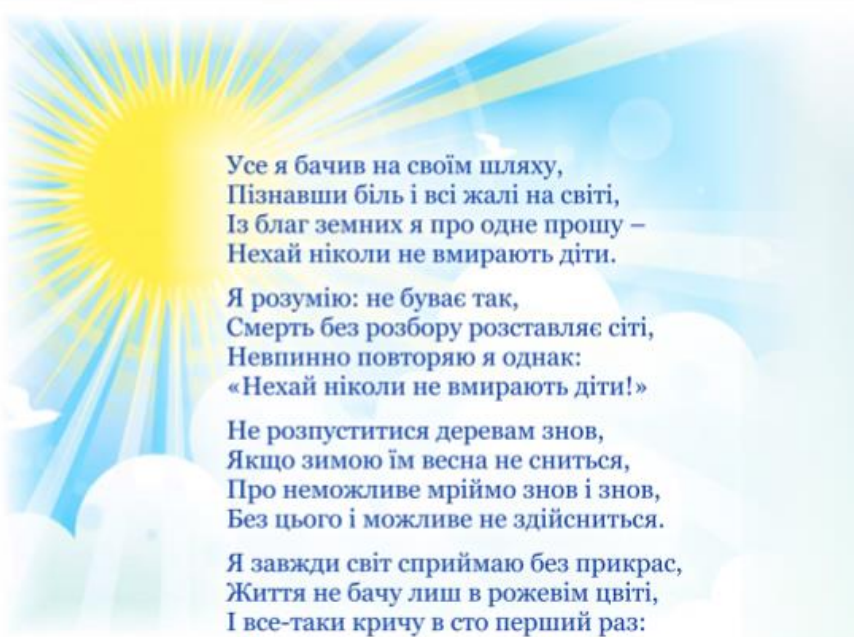
Тернопіль, 10 січня 2019 року
Початок о 10⁰⁰

Примітка.

1. Дарунок Ювіляра:

- 1) «Моя істина (актова промова)»,
- 2) «Роки неминуче палять»,
- 3) «Нічого, крім добра»
(дивись – Smiyan.net)

2. Контактний телефон: 050 377 09 38 - Світлана Іванівна Сміян;
067 393 05 41 - Галина Андріївна Паванишин.

Усе я бачив на своїм шляху,
Пізнавши біль і всі жалі на світі,
Із благ земних я про одне прошу –
Нехай ніколи не вмирають діти.

Я розумію: не буває так,
Смерть без розбору розставляє сіті,
Невпинно повторяю я однак:
«Нехай ніколи не вмирають діти!»

Не розпуститися деревам знов,
Якщо зимою їм весна не сниться,
Про неможливе мріймо знов і знов,
Без цього і можливе не здійсниться.

Я завжди світ сприймаю без прикрас,
Життя не бачу лиш в рожевім цвіті,
І все-таки кричу в сто перший раз:
«Нехай ніколи не вмирають діти!»

Кайсин Кулієв (переклад Р. Ладики)

На яку особливість запрошення я хотів звернути увагу читача:

1. Відсутність портрета ювіляра, як це зазвичай буває.

2. Замість лаврового вінка чи його частки на першій сторінці запрошення ми бачимо чудову гілку калини — красуні української природи.

3. На цій же сторінці височіє головний корпус Тернопільського державного медичного університету, де я працював 33 роки завідувачем кафедри педіатрії, понад п'яти років — проректором з навчальної роботи та біля 17 років — ректором.

4. На другій сторінці запрошення оголошується, що мені вже 90, та наводиться вірш, присвячений лікарю, а отже — і мені.

5. На третій сторінці, крім формального запрошення, є й примітка, у якій повідомляється, що ювіляр дарує запрошеному свої останні творчі здобутки (три різноформатні книги), які розміщені на сайті ювіляра (наводиться сайт).

6. На четвертій сторінці видніє гімн (це лише я так вважаю) педіатрів: «Нехай ніколи не вмирають діти» Кайсина Кулієва та фотографія Тернопільської обласної дитячої клінічної лікарні, де ювіляр очолював клініку дитячих захворювань понад чотирьох десятиків років.

Пишу й пишу, й пишу...

Я К ВАМ ПИШУ

Спасибо вам, мои корреспонденты —

Все те, кому ответить я не смог, —

Рабочие, узбеки и студенты —

Все, кто писал мне письма, — дай вам Бог!

Дай Бог вам жизни две

И друга одного,

И света в голове,

И доброго всего!

Найдя стократно вытертые ленты,

Вы хрип мой разбирали по слогам.

Так дай же Бог вам, корреспонденты,

И сил в руках, да и удачи вам!

Вот пишут — голос мой не одинаков:

То хриплый, то надрывный, то глухой.

И просит население бараков:

«Володя, ты не пой за упокой!»

Но что поделать, если я не звонок, —
Звонят другие — я хриплю слова.
Обилие некачественных пленок
Вредит мне даже больше, чем молва.

Вот спрашивает: «Попадал ли в плен ты?»
Нет, не бывал — не воевал ни дня!
Спасибо вам, мои корреспонденты,
Что вы неверно поняли меня!

Друзья мои — жаль, что не боевые —
От моря, от станка и от сохи, —
Спасибо вам за присланные — злые
И даже неудачные стихи.

Вот я читаю: «Вышел ты из моды.
Сгинь, сатана, изыди, хриплый бес!
Как глупо, что не месяцы, а годы
Тебя превозносили до небес!»

Еще письмо: «Вы умерли от водки!»
Да, правда, умер, — но потом воскрес.
«А каковы доходы ваши все-таки?»
За песню трешник — вы же просто крез!»

За письма высочайшего пошиба:
Идите, мол, на Темзу и на Нил, —
Спасибо, люди добрые, спасибо, —
Что не жалели ночи и чернил!

Но только я уже бывал на Темзе,
Собакою на Сене восседал.
Я не грублю, но отвечаю тем же, —
А писем до конца не дочитал.

И ваши похвалы и комплименты,
Авансы мне — не отфутболю я:
От ваших строк, мои корреспонденты,
Прямее путь и сохнет колея.

Сержанты, моряки, интеллигенты, —
Простите, что не каждому ответ:

Я вам пишу, мои корреспонденты,
Ночами песни — вот уж десять лет»

Владимир Высоцкий

З якого боку не підійдеш до здобутків творчої людини, майже, завжди знайдеш християнську любов до свого ближнього, до людини...

Християнин має любити всіх людей, але се не перешкоджає, що найпершою любов'ю має любити свою родину і свою Вітчину. І як любов до ближнього не противиться любові до родини, так не противиться і любові Вітчини. Християнин може і повинен бути патріотом, але його патріотизм не може бути ненавистю і не сміє накладати обов'язків, противних вірі. То, що видавалося би патріотизмом, а було ненавистю або противилося би вірі, не є правдивим патріотизмом. Любов на ділах, а не словах полягає. Хто на своїм становиську, сповняючи совісно свій обов'язок, працює для добра народу, є ліпший патріот, як той, котрий много говорить, а мало творить.

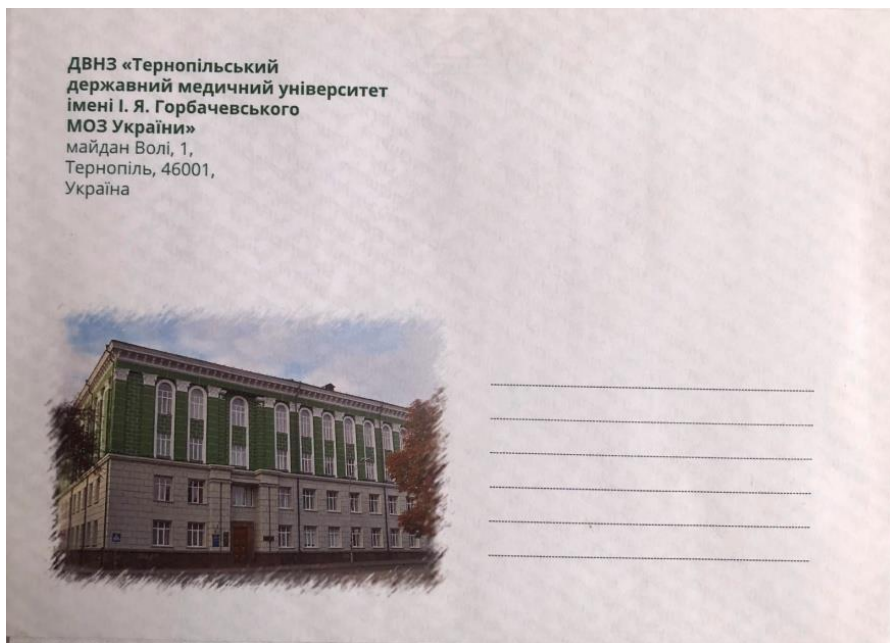
Любіть всі своє, свого тримайтеся і про своє дбайте, але стережімся ненависти, бо ненависть — се чувство нехристиянське. Стережіться і між собою ненависти і роздору, злишньої партійности; скупляймо свої сили, бо сили розділені завсіди суть слабими. «Кожне царство, поділене супроти себе, запустіє. І кожне місто чи дім, поділене супроти себе, не втримаються» (Мт. 12, 25). Кожне царство, що розділилося на два собі ворожі табори змарніє, всяке місто, а навіть дім, де є роздвоєння, не остоїться. А передовсім пам'ятаймо, що нарід є тим сильнішим, чим більше опирається на науці Ісуса Христа.

В кінці ще раз до вас усіх разом, браття мої милі, звертаюся і прошу, щоби ви в кожній вашій праці і в кожному бажанні ніколи не тратили з очей Божої науки Ісуса Христа. Чи в праці економічній, чи просвітній, чи народній пам'ятайте, що лиш одна наука Ісусу Христа приносить нам спасення, і світло, і силу, що з Його христа спливає на нас через Святі Тайни благодать Божа з неба. Та благодать потрібна нам до всього. Черпаймо її молитвою і побожним приступуванням до Святих Тайн! Порозуміймо ліпше науку Божу, переймімося нею, а всі праці наші будуть Богу милі, а нам хосенні.

1899 р., серпня 2, Станіслав. —

Із пастирського послання Митрополита Андрея
до вірних Станіславівської єпархії «Перше слово Пастиря»

Ректорат мого університету не лише надрукував «Запрошення» на мій ювілей, а й виготовив для нього спеціальний конверт...

І все це робиться для піднесення моїх зовсім не молодих почуттів. І їм це вдається! Адже все це діється на фоні наближення великих Свят — Різдва Христового.

«НОВА РАДІСТЬ СТАЛА»

Навколо гамір, метушня
і каламутні води,
а в них підступний сатана
свої ось сіті зводить.

Життя кипить, торгівля теж
і злочини та війни,
а злоби родяться без меж
у поступу обіймах...

І зради, хоч за юдин гріш,
і рейвах торговища,

і брат на брата гострить ніж,
аби до влади ближче.

Слова пророків загули,
Та стихли в життя темпі...

А ось Христос-Бог, як колись,
народиться в вертепі

і правду принесе на світ
та вкаже шлях людині,
куди підняти у зеніт
свого же духа нині.

Тут велич хилиться небес
над яслями зі сіном,
і сталося чудо із чудес:
це Бог зродивсь — дитина.

Творець усього, як дитя,
прийшов до нас убогих,
щоб доконалося злиття
і жертви і любови —

Бога — Отця до нас людей.
Тому над Вєфлєємом
зоря засяяла в час оцей
ніколи невидима

Тут народився Божий Син
і «Нова радість стала»
всі заспіваймо, як один,
сьогодні, як бувало!

*Михайло Качалуба (лікар,
виходець із Тернопільщини)*

Так уже склалося, що, поряд зі своїми спогадами, я раз-у-раз звертаюся до важливих подій в нашій державі — Україна. Отже, поруч зі спогадами опиняються й роздуми автора (мої).

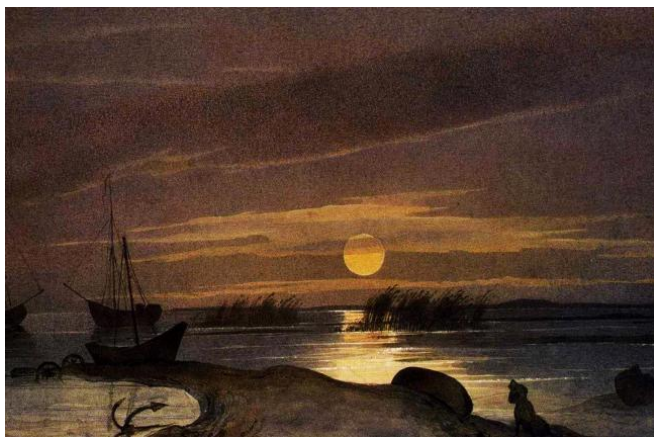
Я вважав і вважаю, що держава, відомства, установи, усі організаційні структури в державі, місті, селі, сім'ї, кожна окрема людина — повинні виділити основні (головні) позиції (стержні) своєї діяльності. Їх може бути лише декілька, а не сотні, як реформ в Україні.

Отож, для держави Україна я вважаю таким стержнем номер один життя і діяльність Тараса Григоровича Шевченка. Не якогось гетьмана, короля, царя, вождя..., а Тараса Шевченка. Люд наш, люд український завжди це відчував інстинктивно.

Прикладів цього можна навести тисячі. Я наведу лише один. Власний. У моїй сім'ї, сім'ї багатодітній, сім'ї надзвичайно бідній, де померло троє дітей, завжди лежав на видному місті «Кобзар». Він не лише знаходив своє місце в хаті, а й був читаний і перечитаний у довгі зимні вечори всім сімейством.

Ось чому я вибрав для себе і для вас цю показову статтю (з моєї точки зору) Василя Глинчака («ДТ» від 28 грудня-11 січня, випуск № 50)...

«НА СЛАВУ НАШОЇ ПРЕСЛАВНОЇ УКРАЇНИ» Новорічні листи Тараса Шевченка: від культу — до культури

Тарас Шевченко. «Місячна ніч на Кос-Аралі», 1848-1849 рр.

Правда ж, читачу, трохи незвично? Де ще той березень, а ми вже завели мову про Тараса Шевченка.

В Україні із Шевченком склалося так, як із Різдвом. Тобто від Різдва до Йордану дзвенять колядки, щедрівки, ходять вертепи... А потім раз — і все припинилося. І вже протягом року не почуєте нічого з прекрасного пісенного багатства різдвяного циклу, бо й не зведено колядувати чи щедрувати навесні чи в жнива.

Із Шевченком так само. Настає березень, дев'яте й десяте числа, філармонії влаштовують відповідні концерти, музеї й галереї — виставки, газети й журнали виходять із належними публікаціями, видавництва інколи приєднуються до тієї поминальної кампанії якимись книжками. І все. Березень минає — і більше про Шевченка мови не буде. Хоча, на відміну від колядок, на нього заборонний звичай не поширюється. Хто, скажімо, забороняє якійсь газеті в квітучі травневі дні дати до прекрасної фотокартини сільського надвечір'я зворушливі строфи поезії «Садок вишневий коло хати» — поезії, яку навіть московські й петербурзькі видання випрошували в поета й друкували мовою оригіналу? Або восени, коли гаї й діброви прощаються зі своїми золотавими шатами, — чому б тоді до кольорового фотоетюду не поставити прекрасну його алегорію пір року — «Ой діброво, темний гаю! / Тебе одягає / Тричі на рік... Багатого / Собі батька маєш»?

Тарас Шевченко. «Селянська родина», 1843 р.

Те саме з його образотворчим мистецтвом. Чи доводилося вам де-небудь бачити, скажімо в першому класі школи, на стіні в рамці велику репродукцію його чудової картини-ідилії «Селянська родина»? Або репродукцію так само ідилії «На пасіці», де діточки в гарячий літній день пасічникові обід несуть? Як зворушливо! І що з того? Народ не знає про ці творіння...

Тарас Шевченко. Автопортрет, 1840-1841 рр.

У чому ж річ? Очевидно в тому, що ми не живемо Шевченком! Так, ми зриваємося на ноги в залах, ледь зачувши перші ноти «Заповіту» або «Дум». Так, ми складаємо гори квітів до пам'ятників йому. Але чи часто ми стаємо тим, що я би назвав найліпшим пам'ятником — читачем, схи-леним над сторінками його творінь? Культ Кобзаря, Пророка, Мученика — це добре.

Але поклонятися культу, хоч би якому масштабному, — цього за-мало. Маємо від культу переходити до культури — тобто щоб твори поета, поетичні й мистецькі, ставали частиною нашого духовного єства, щоб ми переживали їх, насолоджувалися (так!) ними, щоб Шевченко став нам близьким, рідним як людина... А поки що в нас: відбули березневу кампа-нію, вшанували, вклонились і... І байдуже нам, що настане 22 квітня, який він відзначав як свій другий день народження, бо то був день його визволення з кріпацтва. А 22 квітня 2018 року минуло рівно 180 років від з того вікопомного дня — чи траплялось вам щось десь про те читати? Або настає травень цього ж таки 2018 року — знов ювілей у Шевченковій долі: від муштри й казарми його визволяє призначення в Аральську експедицію «для снятия морских берегов и видов пустыни».

Тарас Шевченко. Шхуни «Константин» та «Михайл», 1848 р.

Тобто з обов'язком рисувати, що йому категорично заборонив сам імператор! Два роки волі в неволі, два роки плавання Аральським морем у товаристві інтелігентних офіцерів і науковців. І це почалося рівно 170 років тому. Хтось десь про це писав? А як же це цікаво! Десятки пре-красних поезій, з якими ні від кого не треба було ховатися, десятки рису-нків, акварелей, а серед них такий шедевр як «Місячна ніч на Кос-Аралі»,

якому би позаздрив і сам автор «Місячної ночі на Дніпрі» Куїнджі! А Шевченків «Моряцький автопортрет» з Національного музею у Львові — хто про те все знає? І хто напише? І коли?

Отож ламаймо традицію! Вітаймо Новий рік із Шевченком, щоб бути йому з нами цілий рік. А не лише в канонічні березневі дні!

...Новорічні листи. Здавалося б, яке захопливе читиво. Але щодо Шевченка це не так! Показовий уже сам спосіб їх публікування Зазвичай — у котромусь із томів багатотомного видання. Скажімо, листи до Шевченка було видано окремою книжкою, листи ж самого Шевченка — ніколи. То як же вони могли стати масовою лектурою?

А листи того варті! В них ми чуємо голос не трибуна, не пророка, а голос симпатичної — то веселой, то сумної — людини з її життєвими проблемами. Ось, наприклад, його лист до брата Микити, написаний у перший рік його студентства. Так, у Шевченка було шість чудових студентських років, які кожен з нас вважає найкращою порою свого життя. А ось Шевченкові ми в цьому відмовляємо. Безпросвітне кріпацьке дитинство... Слуга в панських покоях... Солдатська десятирічна неволя. Ось ті штампи, з яких ми викладаємо схему його життя. А студентські роки, проведені в аудиторіях академії, в майстерні Брюллова, в літературних салонах серед бомонду столиці, в галереях і музеях, у театрах і концертних залах — чому ми не радіємо з тих літ разом із ним, студентом і автором «Кобзаря», «Гайдамаків»? Вслухаймося ж в такі по юначому бадьорі й радісні інтонації того листа до брата:

«Микито, рідний брате!

Минуло вже більш, як півтора року, а так трапилось. Скажу щирю правду, не те, щоб ніколи було або що, а так собі, ні се ні те, ще раз вибачай; я так собі подумав — що ж, що я напишу письмо, хіба їм буде легше? Твого я лиха не возьму на себе, а свого тобі не оддам. Так що ж із тих писем? Папір збавлять та й годі. Воно, бач, так і не так, а все таки лучше, коли почуєш, прочитаєш хоч одно слово рідне. Серце ніби засміється, коли знаєш, що там діється. Так отаке-то, мій голубе, нудно мені стало, що я не знаю, що у вас робиться. Та й ти таки не без того, щоб не згадав свого брата Тараса, школяра — бо вже дуже давно, як ми з тобою бачились...

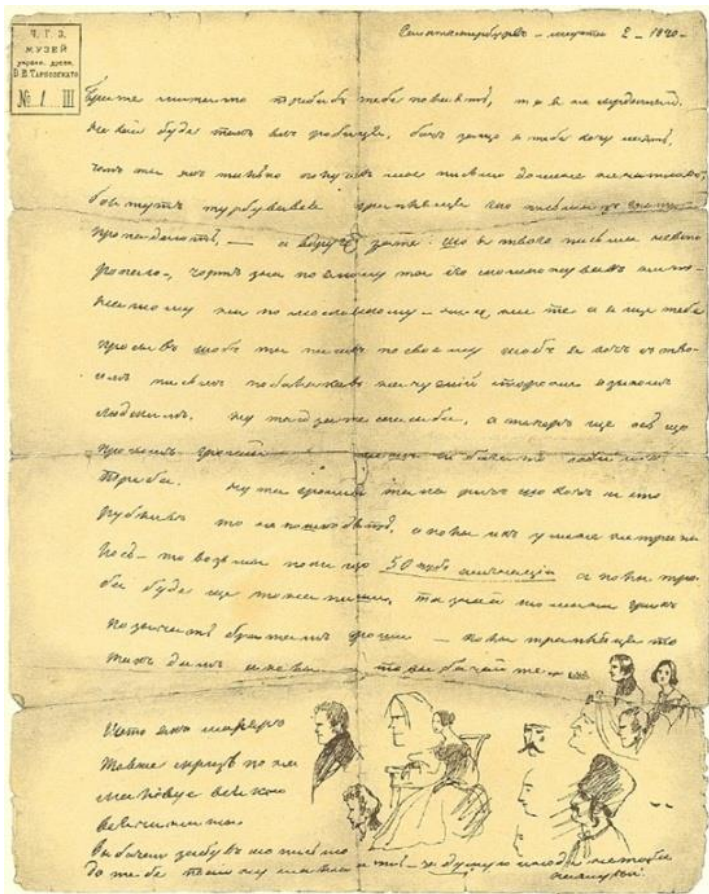
Ну коли то ще буде, чи побачимось чи ні, а про себе скажу от що: слава Богу милосердному, жив і здоров, учуся малювать, коли трапиться, заробляю гроші, оце на тім тижні заробив трохи, то й тобі посилаю (25 рублів асигнаціями). А коли буде більш, то й ще пришлю. Так от, бач,

живу, учусь, нікому не кланяюсь і нікого не боюсь, окрім Бога — велике щастя бути вільним чоловіком...

Поклонися усім родичам од мене, а надто дідові, коли живий, здоровий. Скажи, нехай не вмира, швидко побачимось, поцілуй брата Йосифа так, як би я його поцілував. І сестер Катерину, Яріну і Марусю, коли жива...

Та будь ласкав напиши до мене так, як я до тебе пишу, не по-московському, а по-нашому.

...Не забудь же, зараз напиши письмо — та по-своєму».

Начерки на листі рідному брату Микиті Шевченко. 2 березня 1840 р.

Тричі в цьому листі, писаному 15 листопада 1839 року, брат закликає брата писати до нього рідною мовою. Це не обмежувалося лише родинним колом: з появою Шевченка українці почали листуватись українською. Автор цих рядків якось навіть був присутній у Торонто на лекції львівського філолога на цю тему.

...Перше новорічне вітання Шевченка адресоване не будь-кому, а самому Новому Рокові. Йдеться про вірш «Три літа» з однойменної поетичної збірки, що підсумувала творчість поета за 1843–1845 роки. Отже, Новий 1846-й Шевченко зустрів такими рядками:

Добрідень же, новий годє
В торішній свитині,
Що ти несеш в Україну
В латаній торбині?
«Благоденствіє, указом
Новеньким повите».
Іди ж здоров, та не забудь
Злидням поклонитись.

Тарас Шевченко. Автопортрет зі свічкою, 1845 р.

Наступний, уже справжній передноворічний, лист Шевченко пише 20 грудня 1847 року до Михайла Лазаревського — одного з шести українців, справжніх побратимів Кобзаря:

«20 декабря 1847

Крепость Орская.

З новим годом будьте здорові, любий і щирый мій земляче».

Тарас Шевченко. Портрет Михайла Лазаревського, 1858 р.

Далі поет сповідається побратимові в своїх тяжких переживаннях, спричинених стражданнями в умовах солдатчини — душевними й фізичними, зокрема занедужанням на ревматизм і цингу.

«Так мені тепер тяжко, — читаємо в листі, — так тяжко, що якби не надія хоч коли-небудь побачить свою безталанну країну, то благав би Господа о смерті.

Так Дніпро крутоберегий
І надія, брате,
Не дають мені в неволі
О смерті благати».

*Тарас Шевченко. Поет і художник серед учасників експедиції
на березі Аральського моря, 1848-1849 рр.*

Надія, як знаємо, не підвела поета, а принесла певне полегшення в його долі у вигляді плавання Аральським морем у складі описової експедиції, а отже й можливості рисувати й малювати. І поет-художник як дитина зрадів, коли отримав від іще одного свого вірного друга, Андрія Лизогуба, цілий малярський скарб! Ці рядки неможливо читати без зворушення, особливо художникам:

«7 марта 1848.

Крепость Орская.

Не знаю, чи зраділа б так мала ненагодована дитина, побачивши матір свою, як я вчора, прийнявши подарунок твій щирий, мій єдиний друже, так зрадів, що ще й досі не схаменуся, цілісіньку ніч не спав, розглядав, дивився, перевертав по тричі, цілуючи всяку фарбочку. І як її не цілувать, не бачивши рік цілий. Боже мій! Боже мій! Який тяжкий та довгий рік! Та дарма. Бог поміг, минув таки. Я, взявши в руки скриньку, подивився і неначе перелетів у малярню, в Седнев. Чи згадаєте, як ви мені її торік показували недороблену?.. Чи сподівався я, що через рік та сама скринька звеселить мене, неначе мати дитину, при лихій моїй годині! Благий і дивний еси, Господи!

Тарас Шевченко. Портрет Андрія Лизогуба, 1846 р.

Сьогодні неділя, на муштру не поведуть. Цілісінький день буду переглядять твій подарунок щирий, мій єдиний друже, переглядять і молитись, щоб Бог послав на довгі дні тобі такую радість, як послав він мені через тебе. Перелічив, передививсь все, все до крихотки ціле, і Шекспір, і папери, і фарби, і цизорик, і карандаші, і пензлі, — все цілісіньке. Не утрачайся на альбом, друже мій! буде з мене і цього добра поки що.

...Спасибі вам, бувайте здорові та напишіть хоть стрічечку до мене, до удячного вам Т. Шевченка».

Минуло два роки плавання Аральським морем — два роки «волі в неволі». Завершує їх Шевченко в Оренбурзі, де опрацьовує матеріали з експедиції (будинок той, де він жив і творив, нещодавно «по-братньому» знищено!). Отож 29 грудня Шевченко продовжує листовну розмову зі своїм седнівським побратимом — нащадком старовинного козацького роду Андрієм Лизогубом:

«Оренбург. 1849

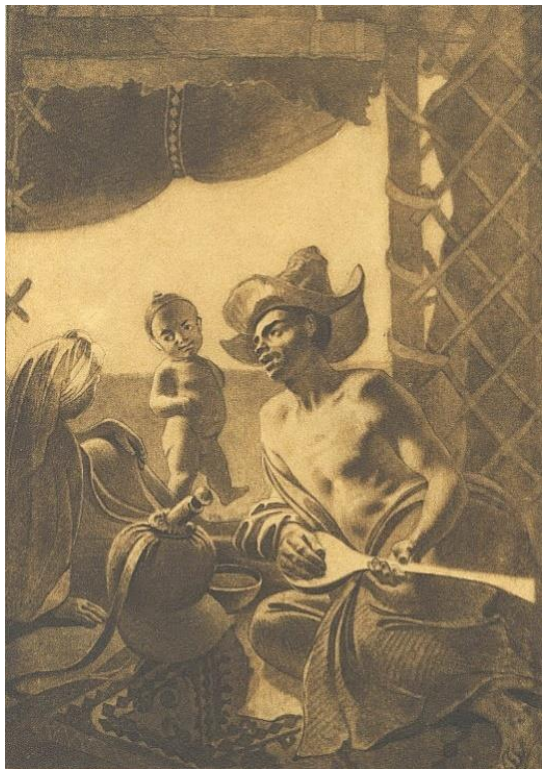
Декабря 29

На самий свят вечір сижу собі один-однісінький у хатині та журюся, згадуючи свою Україну і тебе, мій друже єдиний. Думаю: от Бог дає і свято своє велике на радість добрим людям, — а мені нема з ким слова промовить. Аж гульк! входить в хатину добрий Герн і подає мені ваш

лист. Господи милостивий! Як я зрадів! Неначе батька рідного побачив або заговорив з сестрою на чужині!.. Так мені любо стало!

Ви пишете, друже мій добрий, що шлете альбом із papier torchon, — спасибі вам, пршліть. А фарб сухих не посилайте, бо тут олії достать не можна...

Ще ви пишете, друже мій єдиний, щоб я виставляв ціну на моїх будущих рисунках; велике вам спасибі!..

Тарас Шевченко. «Пісня молодого казаха», 1851–1857 рр.

Я нарисовавши дещо, оддавав за самую убогу ціну, так що ж — сміються! Мені здається, що якби сам Рафаель воскрес отут, то через тиждень умер би з голоду або найнявся б у татарина кози пасти. Отакі тут люди! Шлю вам киргизького Баксу, або по-нашому Кобзаря. Коли найдеться яка добра душа, то нехай купить, зробить добрес діло, а ціну я йому кладу 50 карбованців; може задорого, то збавте як знаєте...

Тарас Шевченко. Автопортрет, 1847 р.

Ще посилаю вам оцього гарнадера (це я); згадуйте мене, дивлячись на його, друже мій добрий!»

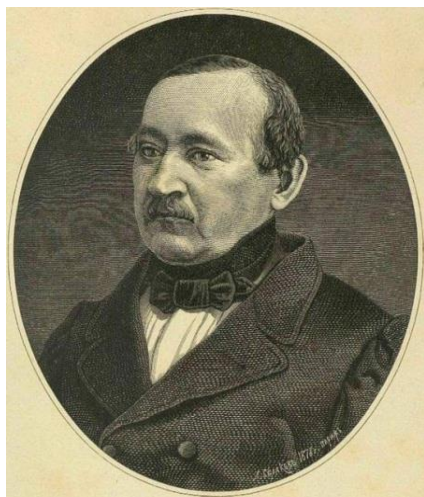
Ще один українець, згадка про якого скрасила новорічну оренбурзьку самотність Шевченка — відомий історик і філолог, зачинатель вітчизняної славістики Осип Бодянський. Їх єднало захоплення історією України, Бодянський консультував Шевченка при створенні поеми «Єретик», популяризував його творчість серед слов'янських народів.

По дорозі з заслання Шевченко зустріне з Бодянським у Москві. А той 9 травня 1861 року буде на Арбаті серед тих, хто востаннє проводитиме Шевченка...

Отож 3 січня 1850 року Шевченко пише до Бодянського:

«Поздоровляю тебе з цим Новим роком, друже мій єдиний! Нехай з тобою діється те, чого ти у Бога благасш, — давно, давно ми не бачились...

Ось бач, як зо мною діялось. Поїхав я тойді в Київ з Петербурга, тойді як ми з тобою в Москві бачились, і думав уже в Києві оженився та й жить на світі, як добрі люди живуть, — уже було й подружжє найшлось. Та господь не благословив моєї доброї волі! — не дав мені докінчити віку короткого на нашій любій Україні. Тяжко! аж сльози капують, як згадаю, так тяжко! Мене з Києва загнали аж сюди, і за що? За вірші! І заказали писать їх, а що найгірше... рисовать!

Лаврентій Серяков. Портрет Осипа Бодяньського, 1878 р.

...Мені, коли буде твоя ласка, пришли Кониського, добреє зробиш діло, нехай я хоч читатиму про нашу безталанну Україну, бо я вже ніколи її не побачу! Так щось серце віщує!

...А щоб не ставалося гулящого паперу, то на тобі вірш з десяток своєї роботи:

Як маю я журитися,
Докучати людям,
Піду собі світ за очі,
Що буде, те й буде.
Найду долю — одружуся,
Не найду — втоплюся,
А не продам себе людям,
В найми не наймуся».

Кониський — гіпотетичний автор пройнятої духом українського патріотизму «Історії Русів», виданої Осипом Бодяньським 1846 року. Бодяньський також є автором першої публікації про славетне Пересопницьке Євангеліє, на якому присягають наші президенти. Завдяки тій публікації ним зацікавився і Шевченко в часі його археографічних подорожей Україною. Будучи в Переяславі, він гортав той манускрипт із захопленням, відзначаючи, що він писаний українською.

Минає довгих сім років солдатчини. Хоча листування поета триває, навіть розширюється коло адресатів, але обміном новорічними посланнями це семиріччя не позначене. Все зливається в якусь одну монотонну безперервність:

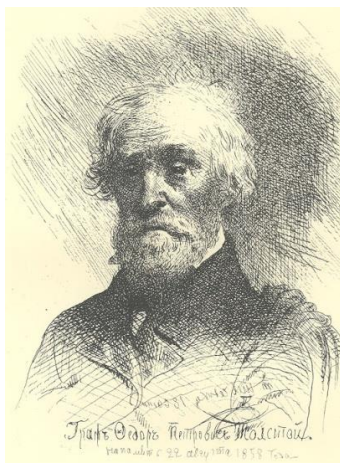
Лічу в неволі дні і ночі
І лік забуваю,
О Господи! Як то тяжко
Тії дні минають.

І ось настає 1857 рік. Микола Палкін ганьбою Кримської війни завершив своє деспотичне царювання. Його наступник Олександр II оголошує політичну амністію, але Шевченка серед амністованих немає. Нарешті 1 січня в Новопетровському укріпленні йому вручають розпечатаним лист від графині Анастасії Толстої — дружини віце-президента Художньої академії Федора Толстого. Поет так був вражений надією на волю, про що йшлося в тому листі, що кілька днів ходив із ним навколо укріплення, поки нарешті зміг узятися за перо, щоб вилити свої неймовірні мрії:

«Я до того дошел в своих предположениях, что вообразил себя на Васильевском острове...в скромной художнической келье об одном окне, работающим над медною доскою (я исключительно намерен заняться гравированием акватинта. Живописцем я себя уже и вообразить не мог). Далее воображаю себя уже искусным гравером, делаю несколько рисунков сепией с знаменитых произведений в Академии и в Эрмитаже, и с таким запасом отправляюсь в мою милую Малороссию и на хуторе одного из друзей моих скромных, поклонников муз и граций, воспроизвожу в гравюре знаменитые произведения обожаемого искусства. Какая сладкая, какая отрадная мечта!.. Я посвящаю мои будущие эстампы вашему драгоценному имени, как единственной моей радости, как единственной причине моего безмятежного счастья...

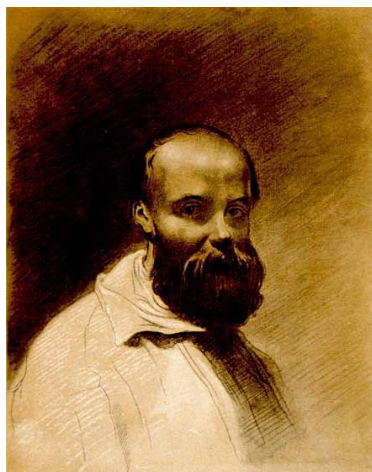
Всем сердцем моим целую графа Федора Петровича, вас, детей ваших и всех, кто близок и дорог благородному сердцу вашему. До свидания!»

Мрії Шевченка виявилися не такими вже й неймовірними. З ідилією на українському хуторі не вийшло, але здійснилося головне. Шевченко уславився як майстер гравюри в техніці офорту, в манері великого, щойно відкритого тоді Рембрандта. Художня академія вшанувала «російського Рембрандта» високим званням академіка гравюри.

Тарас Шевченко. Портрет графа Федора Толстого, 1860 р.

Один з його офортів — портрет графа Федора Толстого — образ величавої шляхетної старості. Офорт не був просто знаком вдячності за сприяння у звільненні з неволі. Ця сім'я глибоко шанувала поета. Після заслання він часто бував у них, брав участь у літературних вечорах. Одного разу навіть сам читав в оригіналі своїх «Неофітів». Можна сказати, що вони любили поета. Коли він помер, вони, не маючи змоги бути на похороні, бо були за кордоном, там замовили панахиду...

Тарас Шевченко. Автопортрет, 1851 р.

І ось надходить Новий 1858 рік. Шевченко зустрічає його в Нижньому Новгороді, де його під час повернення з заслання майже на півроку затримало жандармське управління, заборонивши в'їзд до столиці. Але це дрібниця! Він вільний! Здоровий. Милується містом, його церквами й соборами. Багато малює — красиви, портрети. Ходить до театру.

Захоплюється молодою артисткою. Друкує рецензію на її бенефіс. Пише поему «Неофіти» і славнозвісний триптих — «Доля. Муза. Слава». Буває в гостях і приймає гостей. Кілька місяців у місті над Волгою — суцільне свято волі! І найкраще про це свідчать новорічні листи. Перший — до його шляхетної заступниці графині Анастасії Толстої:

Простите ли вы меня, моя святая заступница, за мое долгое молчание? Наверное простите, когда я вам расскажу причину этой грубой невежливости. 23 декабря получил я ваше драгоценное письмо, а 24 приехал ко мне из Москвы гость. И кто бы, вы думали, был этот дорогой гость, который не дал мне написать вам ни одной строчки? Это был ни больше ни меньше как наш великий старец Михайло Семенович Щепкин. Каков старец?

Тарас Шевченко. Портрет Михайла Щепкіна, 1858 р.

За чотиреста верст приїхав навестить давно не виданного друга. Вот это что называется друг. И я бесконечно счастлив, имея такого искреннего друга. Он гостил у меня по 30 декабря. Подарил нижегородцам три спектакля, привел их в трепетный восторг, а меня, меня вознес не на седьмое, а на семидесятое небо! Какая живая, свежая, поэтическая натура! Великий артист и великий человек! И, с гордостью говорю, самый нежный, самый искренний мой друг! Я бесконечно счастлив!

...Поздравляю вас, графа Федора Петровича и милых детей ваших с Новым годом и желаю вам на всю жизнь такой радости, такого счастья, каким и я теперь наслаждаюсь. Простите и не забывайте меня, искреннейшего и счастливейшего вашего благодарного друга Т. Шевченко.»

Одна з трьох вистав за участі знаменитого Шевченкового друга — «Москаль-чарівник» мовою оригіналу, українською!

4 січня Шевченко пише ще п'ять листів. Один до письменника Сергія Аксакова з приводу своїх повістей. І чотири — до співвітчизників, звичайно ж, рідною мовою. Прочитаймо ж і ми листи до М. Щепкіна і П. Куліша, щоб відчуті разом з автором радісний подих волі й новорічних надій.

До М. С. Щепкіна:

«Друже мій єдиний! Я ще й досі не вгамувавсь од того великого свята, що ти мені завдав на самоті. Якщо не полегша трохи згодом, то я не знаю, що мені й робить з моєю дурною головою; думаю, та я й сам тепер не знаю, що я думаю. Думаю на масницю приїхать до тебе в Никольське, а до того часу, може, дасть бог, вийде мені розрішення, то і в Москву. А поки що цілую тебе, друже мій єдиний, і поздоровляю з Новим годом. Поцілуй Аксакова, Максимовича і княгиню Рєпніну. І не забувай мене, твого щирого, іскреннього друга

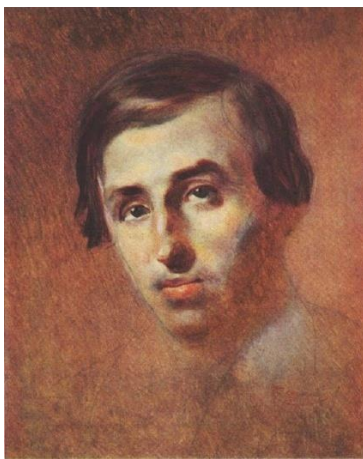
Т. Шевченка.

...Тричі цілує тебе твоя Тетяся» (Артистка Піунова в ролі Тетяни з «Москаля-чарівника». — В. Г.)

До Пантелеймона Куліша:

«Позавчора получил я твоє третє письмо та ще й з грішми 250 карбованців. Спасибі тобі і тому щедрому землякові, що купив мою невольничу роботу. Спасибі вам, други мої сердечні: зрадували ви мене з великим святом...

Оповідання Вовчка ще не получил. А «Граматка» твоя так мені на серце пала, що я не знаю, як тобі й розказать.

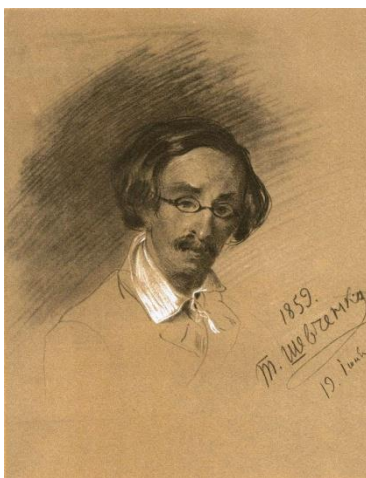

Тарас Шевченко. Портрет Пантелеймона Куліша, 1843-1847 рр.

З «Чорної ради» тепер не нарисую тобі нічого: нема моделі, нема нічого перед очима нашого. Українського, а брехать на старість не хочеться. Не хочеться рисувати так, аби-то.

Тепер посилаю тобі з оцим добрим чоловіком, з Овсянниковим, свої «Неофіти». Ще не добре викончені. Перепиши їх гарненько й пошли з цим же Овсянниковим старому Щепкіну.

...Шли мені швидше свого Вовчка. Та будь здоров з Новим годом».

Тарас Шевченко. Портрет Михайла Максимовича, 1859 р.

Із Щепкіним, Аксаковим, Максимовичем Шевченко ще матиме радість зустрітись і спілкуватися в Москві, коли жандарми нарешті випустять його з нижньоновгородської «облоги». 26 березня поет підбиває підсумки свого московського гостювання: «...В 2 часа, закупоренный в вагоне, оставил я гостеприимную Москву. В Москве более всего радовало меня то, что я встретил в просвещенных москвичах самое теплое радушие лично ко мне и непритворное сочувствие к моей поэзии».

Портрет Марії Максимович, 1859 р.

Епілог. Через два дні, 28 березня, у Петербурзі.

«Сердечнее и радостнее не встречал меня никто и я никого, как встретились мы с моей святой заступницей и с графом Федором Петровичем. Эта встреча была душевнее всякой родственной встречи. Многое хотелось мне пересказать ей, и я ничего не сказал. В другой раз. Бутылкой шампанского осыпали мы святое радостное свидание и в * часов расстались».

Тарас Шевченко. Автопортрет, січень-лютий 1861 р.

Отакі Шевченкові листи. Новорічні. А є ще Великодні. І всякі інші. Але головне — Шевченкові. І тому кожен з них — свято. Читаймо!

Будеш лежати, Тарасе, на рідній Україні, на узбережжі славного Дніпра, ти ж бо його ім'я з своїм ім'ям навіки з'єднав... Це ж ти нам залишив один завіт, Тарасе. Ти говорив свій непорочний музі:

Ми не лукавили з тобою,
Ми просто йшли, — у нас нема
Зерна неправди за собою...

Великий і святий завіт. Будь же, Тарасе, певен, що ми його будемо і ніколи не звернемо з дороги, що ти нам проложив еси. Коли ж не стане в нас сили твоїм слідом простувати, коли не можна буде нам, так як ти, безтрепетно святую правду глаголити: то краще ми мовчатимем, і нехай одні твої великі речі говорять людям вівки і віки чисту правду чисту, немішану правду (Пантелеймон Куліш — із статті «Слово над гробом Шевченка»).

Ось чому ім'я Тараса Шевченка заслуговує для українців особливої уваги, ВЕЛИКОЇ уваги — поруч з Господом Богом.

Мы случайно сведены судьбою,
Мы себя нашли один в другом,
И душа сдружилася с душою;
Хоть пути не кончить им вдвоем.

Так поток весенний отражает
Свод небес далекий голубой,
И в волне спокойной он сияет
И трепещет с бурною волной.

Будь, о будь моими небесами,
Будь товарищ грозных бурь моих;
Пусть когда гремят они меж нами,
Я рожден, чтобы не жить без них.

Я рожден, чтобы целый мир был зритель
Торжества иль гибели моей,
Но с тобой, мой луч-путеводитель.
Что хвала иль гордый смех людей!

Души их певца не постигали,
Не могли души его любить,

М. Лермонтов

Надходит Новий 2019 Рік! А з ним і Різдво Христове! І в ці велич-
ні дні для кожного українця я почну з листа величної людини України:

Дорогой Иван Семенович!

Позвольте поздравить Вас с Новогодними праздниками
и пожелать всех благ!

Скажу откровенно, я не знаю более талантливого человека, чем Вы!

Вы были и остаетесь талантливым ректором, организатором высшего
медицинского образования и науки, наставником и педагогом, патриотом
нашей великой Украины. И сейчас я восхищаюсь Вашими публици-
стическими работами.

Мне крайне неудобно, что далеко не всегда я отвечал на Ваши по-
слания и подарки в виде Ваших книг, хотя не понаслышке знаю какой это
нелегкий литературный труд.

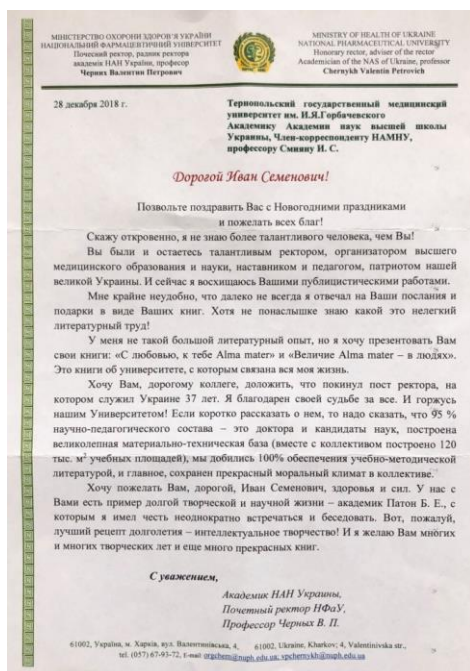
У меня не такой большой литературный опыт, но я хочу презентовать
Вам свои книги: «С любовью, к тебе Alma mater» и «Величие Alma mater —
в людях». Это книги об университете, с которым связана вся моя жизнь.

Хочу Вам, дорогому коллеге, доложить, что покинул пост ректора, на котором служил Украине 37 лет. Я благодарен своей судьбе за все. И горжусь нашим Университетом! Если коротко рассказать о нем, то надо сказать, что 95 % научно-педагогического состава — это доктора и кандидаты наук, построена великолепная материально-техническая база (вместе с коллективом построено 120 тыс. м² учебных площадей), мы добились 100 % обеспечения учебно-методической литературой, сохранен прекрасный моральный климат в коллективе.

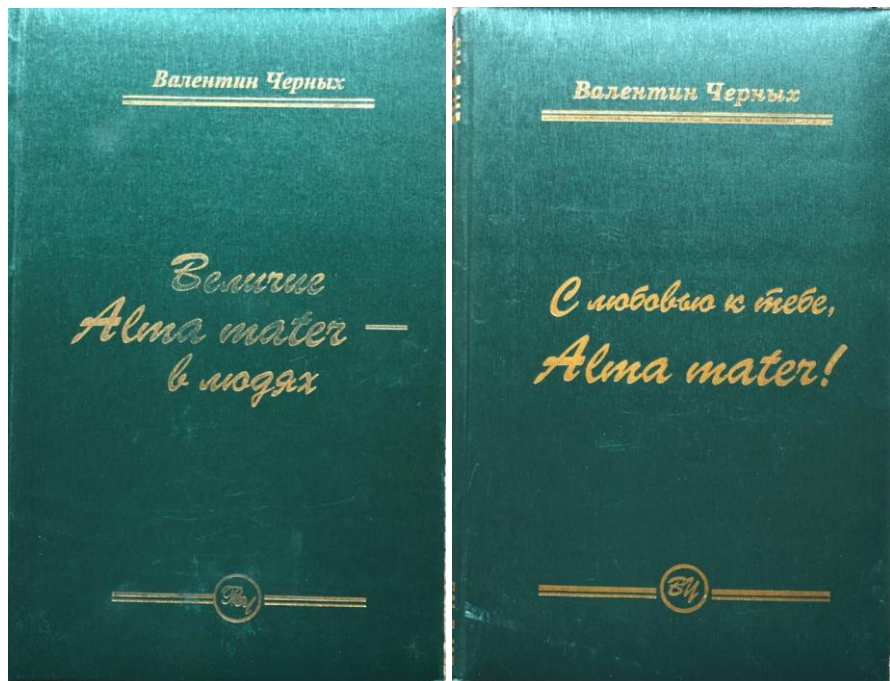
Хочу пожелать Вам, дорогой Иван Семенович, здоровья и сил. У нас с Вами есть пример долгой творческой и научной жизни — академик Патон Б. Е., с которым я имел честь неоднократно встречаться и беседовать. Вот, пожалуй, лучший рецепт долголетия — интеллектуальное творчество. И я желаю Вам многих и многих творческих лет и еще много прекрасных книг.

С уважением,

Академик НАН Украины,
Почетный ректор НФАУ,
Профессор Черных В. П.

Валентин Петрович — надзвичайно доброзичлива людина. Людина з безмежною душевною красою, про що свідчить не лише все його життя, а й отримані мною подарунки у вигляді двох книг: «С ЛЮБОВЬЮ К ТЕБЕ — ALMA MATER» (623 с.) і «ВЕЛИЧИЕ ALMA MATER — В ЛЮДЯХ» (855 с.)

37 років свого життя Валентин Петрович віддав відбудові, у широкому сенсі цього слова, свого університету. Я можу стверджувати, що такого університету, за своєю формою і змістом, немає в жодній країні світу; я можу стверджувати, що всі фармацевтичні факультети всіх вузів України (і не лише України) організовувалися і почали діяти під орудою академіка Валентина Черних; я також можу стверджувати, що головний скелет науково-педагогічних кадрів всіх цих факультетів також був підготовлений Валентином Петровичем з його учнями; я можу стверджувати, що жоден колектив фармацевтичного вузу (факультету) не підготував та не видав стільки навчально-методичної літератури, як колектив, очолюваний академіком НАН Валентином Черних. Академік В. П. Черних є взірцем для всіх ректорів щодо своєї людяності, щодо його любові до своїх

колег по університету. І це він вдало та документально підтверджує своїми книгами, щойно подарованими мені.

Валентин Петрович любить мене (дивись лист), Валентин Петрович любить тебе (дивись його численні книги).

У Валентина Петровича, як і у мене, все — любов і ласка!

РАНО-ВРАНЦІ

Зайнялися гори! В золоті каміння,
В полум'ї граніти і в диму гаї,
А на хмарах грає сонячне проміння,
Грає і дарує усміхи свої.

І проснулись хмари, і всміхнулись світу,
І всміхнулись, небу морю і землі...
І знялися легко, з усміхом привіту,
І поволі зникли, і розтали в млі...

Виплило і сонце! — все — любов і ласка!
Обняло всю землю саявом і теплом...
І, здавалось, щастя, чарівне, як казка,
Має над зелею райдужним крилом.

Олександр Олесь

Не забув привітати мене з Новим 2019 Роком і ректор моєї Alma mater Володимир Лісовий.

Шановний Іване Семеновичу!

Прийміть найщиріші вітання

з Новим 2019 роком і Різдвом Христовим!

Нехай рік, який наближається, прийде до нас під знаком мира та добра, любові й поваги до ближнього, буде роком чистих помислів і добрих справ та багатим на нові здобутки й приємні події.

Бажаю всім міцного здоров'я, віри в процвітання нашої країни. Хай здійснюються мрії, удача й благодать приходить в кожний дім. Професійних і особистих перемог Вам, досягнення поставлених цілей і фінансового благополуччя!

З глибокою повагою

Ректор

підпис

В. М. Лісовий

Шановний(а) Юане Семеновичу!

Прийміть мої найщиріші вітання з Новим 2019 роком
і Різдвом Христовим!

Нехай рік, який наближається, прийде до нас під знаком миру та добра, любові й поваги до ближнього, буде роком чистих помыслів і добрих справ та багатим на нові здобутки й приємні події.

Бажаю всім міцного здоров'я, віри в процвітання нашої країни. Хай здійснюються мрії, удача й благодать приходять у кожен дім. Професійних і особистих перемог Вам, досягнення поставлених цілей і фінансового благополуччя!

Володимир
З повагою,
Ректор

В.М. Лісовий

Що ж мені побажати Володимире Лісовому і в колективі медичного університету, і в сім'ї? Мені — педіатру.

«Дітей (і студентів — І. С.) виховуйте м'якою правдою і твердою любов'ю. Будь-яка любов — благо. Будь-яка» (З книги Мирослава Дочинець «Многі літа. Благі літа»).

Не полишає мене своєю увагою і видатний учений, відомий фахівець, віце-президент національної академії медичних наук України, директор Інституту отоларингології, академік Дмитро Заболотний.

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Щиро вітаю Вас і Вашу родину з Новим 2019 Роком та Різдвом Христовим!

Зичу міцного здоров'я, щастя, миру, добробуту та благополуччя!

Веселих Вам свят та щасливого Нового року!

З повагою

Директор Інституту отоларингології підпис Д. І. Заболотний

Хіба можна звичайними словами виразити свою вдячність Дмитру Іллічу за його пошану до мене, до моєї медичної та літературної діяльності? Неможливо! А тому я використаю думки Ліни Костенко:

Моя пам'ять плаче над снігами,
де стоять берези і хрести.
У зимові срібні амальгами
Біле сонце хоче прорости.

Я живу, бо ще мені живеться.
Бо живу, дав Бог мені снаги.
Із твого невидимого серця
Кров калини капле у сніги.

Особливою постійністю вирізняється Борис Зіменковський. Він не лише наш добрий сусід, а й знаний вчений та організатор вищої школи.

Мені приємно, що він завжди пам'ятає про мене. І я переконаний, як і більшість людей, добро завжди аукнеться добром.

Хай нова радість заіскриться,
Заколядують села та міста
І кожне серце звеселиться,
Вітаючи народження Христа.
І йде Вертеп від хати і до хати,
І сіється зерно на довгий вік,
І хочеться добра усім бажати
На весь наступний Божий рік!

ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ
Іван Семенович!

Від усього серця вітаю ВАС
з Новим роком і Різдвам Христовим!
Щиро бажаю Вам міцного здоров'я
на довгі роки, творчих успіхів
у здійсненні мрій та сподівань,
реалізації життєвих і професійних задумів!
Нехай Різдвяна зірка
зігріє теплом Вашу душу,
принесе до Вашого дому добро і благоденство,
осяє радістю серце і наповнить їх
добротою, милосердям і любов'ю,
а Новий рік стане для ВАС
та нашої рідної України роком миру,
злагоди та процвітання.
Щасливого Нового року та Різдвяних свят!

З повагою,
Ректор Львівського національного
медичного університету
імені Данила Галицького
В. Зіменківський

Нова радість заіскриться,
Заколядують села та міста
І кожне серце звеселиться,
Вітаючи народження Христа.

І йде вертеп від хати і до хати,
І сіється зерно на довгий вік,
І хочеться добра усім бажати
А весь наступний Божий рік!

Вельмишановний Іван Семенович!

Від усього серця вітаю Вас з Новим роком і Різдвам Христовим!

Щиро бажаю Вам міцного здоров'я, на довгі роки, творчих успіхів у здійсненні мрій та сподівань, реалізації життєвих і професійних задумів!

Нехай Різдвяна зірка зігріє теплом Вашу душу, принесе до Вашого дому добро і благоденство, осяє радістю серця і наповнить їх добротою, милосердям і любов'ю, а Новий рік стане для Вас та нашої рідної України роком миру, злагоди та процвітання.

Щасливого Нового року та Різдвяних свят!
З повагою,
Ректор Львівського національного
медичного університету
імені Данила Галицького
Б. Зіменковський

підпис

Як багато написано, намальовано, викладено усно про Львів! Львів — центр Західної України! Львів — джерело неспокійних дум і дій. А тому я звертаюся

ДО КОБЗИ

Кругом тіснота і неволя
Народ закований мовчить.

Шевченко

Кобзо, моя непорочна утіхо!
Чом ти мовчиш? Задзвони мені стиха,
Голосом правди святої дзвони,
Нашу тісноту гірку спом'яни.

Може, чиє ще не спідлене серце
Важко заб'ється, до серця озветься,
Як на бандурі струна до струни.

Хто не здоліє озватись ділами,
Хай обізветься німими сльозами;
Ти ж своє слово дзвони-промовляй,
Душам братерським заснуть не давай.

Хай недовірки твої туманіють,
Хай вороги твої з жалю німіють;
Ти рідну сім'ю до купи зливай.

Гей, хто на сум благородний багатий,
Сходьтеся мовчки до рідної хати
Та посідаємо по голих лавках,
Та посумуємо по мертвих братах.

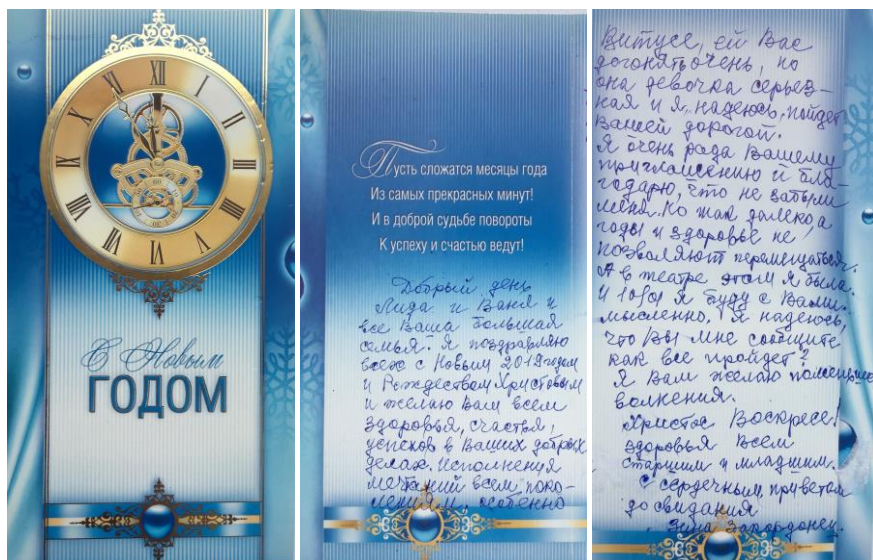
Темно на дворі, зоря не зоріє,
Вітер холодний од Півночі віє,
Квилять вовки по степах-облогах.

Кобзо! ти наша одрада єдина...
Поки із мертвих воскресне Вкраїна,
Поки дождеться живої весни,
Ти нам про нашу тісноту дзвони.

Тихо дзвони, нехай мучене серце,
Важко заб'ється, до серця озветься,
Як на бандурі струна до струни.

Пантелеймон Куліш
(мій земляк,
друг Тараса Шевченка)

А ось і послання нашої з дружиною однокурсниці із Старобільська
Зіни Загородонець.

Пусть сложатся месяцы, годы
Из самых прекрасных минут!
И в доброй судьбе повороты
К успеху и счастью ведут!

Добрый день Лида и Ваня, и вся Ваша большая семья. Я поздравляю
всех с Новым 2019 годом и Рождеством Христовым и желаю всем Вам
здоровья, счастья, успехов в Ваших добрых делах. Исполнения мечтаний

всім поколінням, особливо Витусе, ей Вас догонять, но она девочка серьезная и я, надеюсь, пойдет Вашей дорогой....

Христос Воскрес! Здоровья всем старшим и младшим.

С сердечным приветом. До свидания.

Зина Закордонец. 27. 12. 2018г.

Що ж, Зіно!?

Життя біжить скоріш, ніж ряст цвіте.

Скоріше, аніж думаєш про те,

Бо навіть, коли думка швидко лине,

В цей час життя біжить.

А ряст цвіте...

Не знаю й сам, як подумки забрів

У маєві квітневих кольорів,

Де падає на землю небо синє,

Де час вертається,

і де не треба слів,

Де думати не хочеться про те,

Що йдуть роки хутчіш, ніж ряст цвіте.

О. Мороз

Не оминув мене увагою і випускник нашого вузу Віталій Іванович Цимбалюк.

Шановний Іван Семенович!

Щиро вітаю Вас з Новим роком та Різдвом Христовим!

Нехай кожен день в новому році буде щедрим на нові звершення, професійні перемоги та творчі успіхи, а Різдвяна Зоря наповнить Ваше серце любов'ю, радістю та теплом!

Президент НАМН України,
академік

підпис

Віталій Цимбалюк

З далекої Америки надіслала теплі вітання Надія Цяпа. Від себе і своєї родини.

Шановні Іван Семенович, Лідія Василівна!

З нагоди Новорічних та Різдвяних Свят прийміть наші найщиріші вітання і побажання здоров'я, щастя, радості, добра і Многая літа для усієї Вашої Родини!

З повагою Н. Цяпа з родиною

Шановні Іван Семенович,
Лідія Василівна!
З нагоди Новорічних та
Різдвяних Свят прийміть
Sending special wishes
for a very merry Christmas
наші найщиріші вітання і поба-
жання здоров'я, щастя, радості, добра
, Многая літа для усієї Вашої
Родини!
З повагою Н.Цяпа з родиною

Нехай ангел-охоронець Вас оберігає, разом і Родину, від усіх негараздів, а в душі панують віра, спокій і благодать.

Нехай буде маленька свинка

На щастя і успіхів щедро,

Нехай принесе на спинці

Мішок любові і добра!

З Новим Роком!

З повагою і пошаною

26. 12. 2018

Ю. Завадович підпис

Юрій Завадович — аксакал у медичному товаристві Тернополя. Його цілеспрямованість на творчі пошуки в удосконаленні свого фаху завжди в активній фазі і вчора, і сьогодні, і, переконаний, — завтра... Він (Ю. З.) інстинктивно розуміє Сенеку: «Якщо ріст призупинився, наближається кінець». Кінець, про який писав Андрей Шептицький у своїй статті «Роздумуючи над календарем...»:

«...Тож іще раз повторюю і підкреслюю: як хочемо певної та доброї вічності, як хочемо правдивого земного щастя собі, родині й нашому народови — звернімся духом щиро до Бога і Його Одного щиро та дійсно визнаваймо самотнім джерелом і дороговказом усього нашого життя. Він Сам сказав: Я Дорога, і Правда, і ЖИТТЯ...»

Хто йтиме тією дорогою, не боятиметься того дня календаря, що скаже йому відійти...»

А тепер настав час поговорити про свій ювілейний день. День 90-річчя. Рідкісний день у житті людини. Я докладно не в змозі пояснити таке тривале життя. Життя людини, яка перенесла геноцид, страх, холод і голод Другої світової, голодні і холодні роки студентських буднів (3 — у Сумах і 6 — у Харкові), незліченні «болячки»...

Мені здається, що основою тривалого життя є праця. Не просто праця, а праця з любов'ю до свого фаху, невпинна та постійна жага до виконання поставлених перед собою завдань, перебування в постійному стані пошуку...

Днями я ознайомився з книгою Дональда Трампа і Білла Занкер «Мысли по-крупному и не тормози!» (2013 рік), де знайшов

Ключевые моменты

- Найдите в себе страсть и любовь к тому, что вы делаете.
- Никогда не делайте того, что вы не любите.
- Отдавайтесь работе целиком, со всей страстью — и результаты не заставят себя ждать.
- Придайте своим целям не денежную ценность.
- Осознайте, что страсть побеждает страх.
- Ежедневно подпитывайте свою страсть действием.
- Испытывайте радость от хорошо проделанной работы.
- Концентрируйтесь на решении, а не на проблеме.
- Выдерживайте давление, научившись не поддаваться негативным мыслям и мнениям других.
- Обретите внутреннюю прочность и никогда не сдавайтесь.
- Заставьте себя выйти за пределы комфорта.

Оце головний рецепт життя до 90 і більше років. І в дужках скажу, що після ознайомлення з книгою Дональда Трампа я його почав поважати. Так, він особистість.

5 січня 2019 року в університетській газеті «Медицина академія» за № 1 з'явилося вітання ректорату та профкому вузу з моїм 90-річчям. До цього стандартного вітання я лише додам: «Дітоньки, не любіть словом, ані язиком, а ділом і правдою!» — сказав святий Йоан (1 Йо. 3, 18).

ДАТА 10

10 січня виповнюється 90 років ветеранові ТДМУ, заслуженому працівнику вищої школи, члену-кореспонденту Національної академії медичних наук України, доктору медичних наук, професору Іванові Семеновичу СМІЯНУ.
Велимишановий Іван Семенович!
(Середню згадку Вас з 90-літтям!)

Після закінчення Харківського медичного інституту, 13-ти років роботи спочатку очільником Трускавецького дільного санаторію, старшим науковим співробітником, згодом завідувачем відділу Закарпатського науково-дослідного інституту охорони материнства і дитинства та Психіатричного науково-дослідного інституту курортології та фізіотерапії, захисту кандидатської і

докторської дисертацій, понад 40 років Вашої клінічної, наукової, педагогічної та громадської діяльності успішно пройшло в Тернопільському державному медичному університеті імені І.Я. Горбачевського на кафедрі педіатрії, яку ви очолювали впродовж 33 років, а 16 років – інститут (північ – академія).

Колектив університету глибоко поважає й шанує Вас як відомого в Україні та за її межами вченого, висококваліфікованого клініциста-педіатра, досвідченого педагога та вихователя студентської молоді за багаторічну невтомну працю, високий професіоналізм, сумлінне виконання своїх службових і громадських обов'язків.

Усім пам'ятна Ваша багаторічна діяльність на чолі нашого

редакцій і численних фахових журналів, членом наглядової ради університету.

Ваша професійна та громадська діяльність відзначені званнями «Заслужений працівник вищої школи України», знаком «Відмінник охорони здоров'я», орденом «Знак пошани», міжнародною літературно-мистецькою премією імені Григорія Сковороди, почесними грамотами й Пам'ятним знаком МОЗ України. Ви обрані членом-кореспондентом НАМН України, академиком Академії наук вищої школи та Міжнародної академії антропології, почесним професором ТДМУ імені І.Я. Горбачевського, занесені до книги «2000 найвидатніших людей століття» Бюро міжнародного центру в Кембриджі.

Ваш життєвий шлях, щесливоманість і наполегливість у до-

сягненні мети заслуговують найвищої оцінки і є прикладом для наслідування новими поколіннями студентів, молодих лікарів, науковців і викладачів.

Бажаємо Вам, велимишановий Іване Семеновичу, доброго здоров'я, невичерпного творчого натхнення, життєвого оптимізму, добробуту, людського тепла, душевного спокою, родинового благополуччя й заціли-ку, активного та щасливого довголіття.

Нехай добром наповнюється Ваша

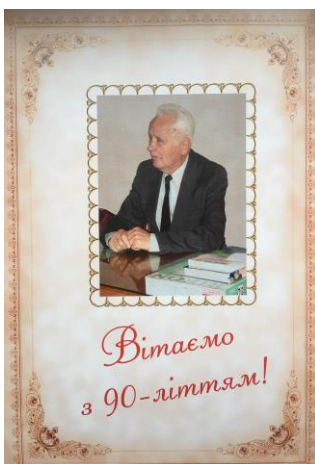
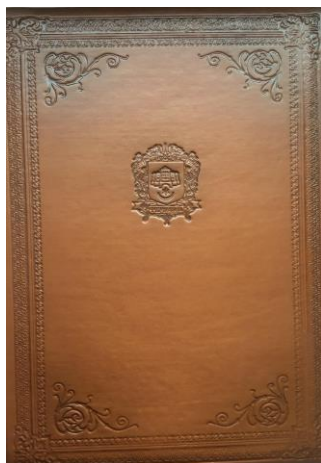
Достатком, щирістю і сонячним теплом, Хай буде вірних друзів з ній багато, Прихильна доля огортає крилом!

Ректорат і профком ТДМУ імені І.Я. Горбачевського

10 січня 2019 року о 10.00 в нашому академічному театрі розпочалося дійство на мою честь.

Першим мене вітав ректор медичного університету заслужений діяч науки і техніки України, професор Михайло Корда. Молодий, стрункий, привабливий... Його голос лунав впевнено та переконливо... Потім він вручив гарно оформлену адресу, текст якої майже повністю співпадав з текстом, наведеним в університетській газеті, а тому я наведу лише його ксерокопію.

Вельмишановний Іване Семеновичу!

**Ректорат, профком і весь колектив університету щиро,
сердечно вітають Вас з 90-літтям!**

Після закінчення Харківського медичного інституту, 13-ти років роботи спочатку очільником Трускавецького дитячого санаторію, старшим науковим співробітником, згодом завідувачем відділу Закарпатського науково-дослідного інституту охорони материнства і дитинства та П'ятигорського науково-дослідного інституту курортології та фізіотерапії, захисту кандидатської і докторської дисертацій, понад 40 років Вашої клінічної, наукової, педагогічної і громадської діяльності успішно пройшли в Тернопільському державному медичному університеті імені І. Я. Горбачевського на кафедрі педіатрії, яку ви очолювали впродовж 33 років, а 16 років – інститут (пізніше – академію).

У Вашому активі понад 700 наукових і навчально-методичних публікацій, в т.ч. 74 монографій, підручників, навчальних посібників, лекцій, науково-популярних брошур, а також 35 мемуарно-публіцистичних творів. Під Вашим керівництвом виконано 39 кандидатських та 4 докторські дисертації.

Колектив університету глибоко поважає і шанує Вас як відомого в Україні та за її межами вченого, висококваліфікованого клініциста-педіатра, досвідченого педагога і вихователя студентської молоді за багаторічну невтомну працю, високий професіоналізм, сумлінне виконання своїх службових і громадських обов'язків.

Усім пам'ятна Ваша багаторічна діяльність на чолі нашого навчального закладу, обласної асоціації педіатрів, спеціалізованої вченої ради з захисту дисертацій, обласних організацій товариства «Знання» та боротьби за тверезий спосіб життя, депутатом міської ради, членом редколегій численних фахових журналів, членом наглядової ради університету.

Ваша професійна і громадська діяльність відзначені званням «Заслужений працівник вищої школи України», знаком «Відмінник охорони здоров'я», орденом «Знак пошани», міжнародною літературно-мистецькою премією імені Григорія Сковороди, почесними грамотами і Пам'ятним знаком МОЗ України. Ви обрані членом-кореспондентом НАМН України, академіком Академії наук вищої школи і Міжнародної академії антропології, почесним професором ТДМУ імені І. Я. Горбачевського, занесені до книги «2000 найвидатніших людей століття» біографічного центру в Кембриджі.

Ваш життєвий шлях, цілеспрямованість і наполегливість у досягненні мети заслуговують найвищої оцінки і є прикладом для наслідування новими поколіннями студентів, молодих лікарів, науковців і викладачів.

Бажаємо Вам, вельмишановний Іване Семеновичу, доброго здоров'я, невичерпного творчого натхнення і життєвого оптимізму, добробуту, людського тепла, душевного спокою, родинного благополуччя й тиші, активного та щасливого довголіття.

**Нехай добром наповнюється хата,
Достатком, щирістю і сонячним теплом,
Хай буде вірних друзів у ній багато,
Прихильна доля огортає крілом!**

З повагою,

Ректор Тернопільського державного медичного
університету імені І. Я. Горбачевського

професор М. М. Корда

10 січня 2019 р.

На пам'ять про плідну роботу в університеті Михайло Михайлович подарував мені картину із зображенням адміністративного корпусу нашого університету.

А фантазії, які опановували мною в дитинстві та юності, не залишають мене і в мої 90 років, коли я слухаю Михайла Корду.

Я хочу бути несамовитим,
Я хочу в полум'ї згоріть,
Щоб не жаліти за прожитим,
Димком на світі не чадіть.

Щоб не пекли дрібні образи
Дрібненьку душу день при дні,
Я згоден вибухнуть відразу,
Неначе бомба на війні.

І диву дивному даюся,
Що з того користі катма:
Чомусь не лопаюся, не рвуся —
Напевне капсуля нема.

Василь Симоненко

За ректором виступила посланниця обласної адміністрації та обласного управління охорони здоров'я Лідія Чайківська, перший заступник керівника охороною здоров'я області. Вона впевнено висловила думку

про мою плідну працю в минулому та побажала успішної творчої праці й у майбутньому. Крім того, вона навела приклади нашого спілкування в минулому.

Я сказав собі: це на краще, що виступає одна симпатична жіночка, аніж два начальники-чоловіки (губернатор та очільник управління охорони здоров'я). Жінки приносять щастя старикам, а чоловіки — турботу. Адже «Потрібно бути завжди тільки собою. Кінь без вершника — завжди кінь. Вершник без коня — тільки людина» (Станіслав Єжи Лец).

Громовий голос Любомира Білика, директора Чортківського медичного коледжу, голови фракції партії Порошенка в обласній раді, сповістив, що він від депутатів та голови обласної ради Віктора Овчарука здоровить мене з ювілеєм. Розповів про те, що ми разом з ним розпочинали свою кар'єру в Тернополі. Він студентом першого курсу, а я — завідувачем кафедри. Та й жили в одному гуртожитку на вулиці Леніна (тепер Руська), 42.

Від себе Л. Білик подарував картину «Ангел-охоронець»

А від голови облради вручив цінний подарунок — годинник.

**ТЕРНОПІЛЬСЬКА ОБЛАСНА РАДА
РОЗПОРЯДЖЕННЯ
ГОЛОВИ ОБЛАСНОЇ РАДИ**

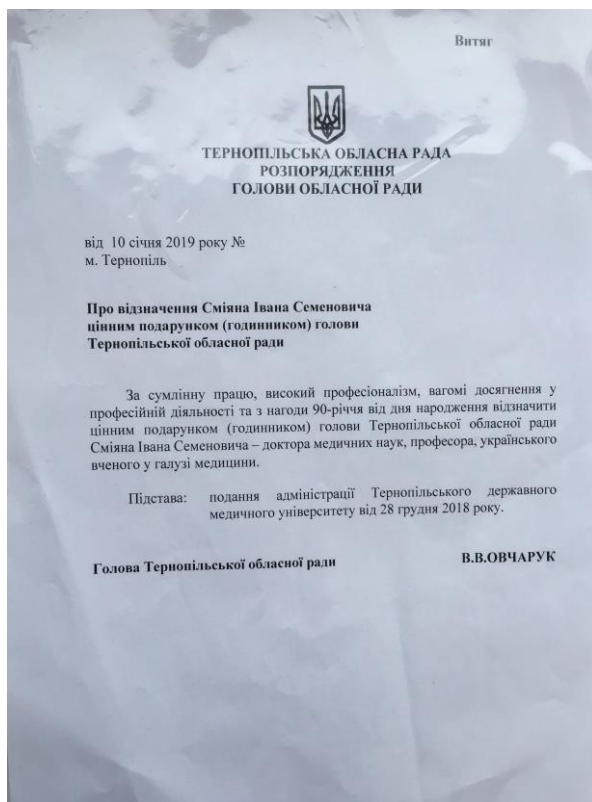
**Про відзначення Сміяна Івана Семеновича
Цінним подарунком (годинником) голови
Тернопільської обласної ради**

За сумлінну працю, високий професіоналізм, вагомі досягнення у професійній діяльності та з нагоди 90-річчя від дня народження відзначити цінним подарунком (годинником) голови Тернопільської обласної ради Сміяна Івана Семеновича — доктора медичних наук, професора, українського вченого у галузі медицини.

Підстава: подання адміністрації Тернопільського державного медичного університету від 28 грудня 2018 року.

Голова Тернопільської обласної ради

В. Овчарук

Правда, я годинником не користуюся відтоді, як у мене з'явився мобільний телефон, який показує час у двох вимірах. Але подарунок завжди приносить задоволення, тим більше — це найцінніший подарунок, який я заслужив за 90 років безупинної праці. Для читача щиро зазначу, що я ніколи не працював в ім'я нагород. Більше того, я вважаю, що постійний труд, який приносить насолоду своїм життям не заслуговує на будь-яку нагороду. Адже, чим більше я вкладаю свою енергію в працю, творчу працю (кожна праця мусить бути творчою), тим більше я удосконалююся, як Л Ю Д И Н А. П. Декарусель каже: «Нагорода — це усвідомлення гарного вчинка. Якщо ви будете шукати її в іншому місці, то благодійність буде не чим іншим, як спекуляцією, а послуги — віддачею грошей під відсотки».

У нас в Україні одиниці, які це розуміють і які відмовились від нагород.

Наступним, хто проголосив свою вдячність за мою професійну діяльність та побажав добра в майбутньому, був мер Тернополя Сергій Надал. Крім того, він вручив мені «Почесну відзнаку міського голови».

Ми з дружиною рідко, дуже рідко покидаємо свою садибу. А то одного разу онук вирішив показати нам Тернопіль, де ми на місці чагарників у кінці парку побачили спортивні майданчики, дитячі майданчики, упорядковану набережну... (чого раніше не було). І я сказав: буду головувати за Надала.

Нехай усе робиться на краще, а я наведу молитву

НА СЕРЕДУ (сьогодні середа — І. С.)

Пресвята Діво Маріє, Мати Божа! Скільки вже разів своїми гріхами заслужив (-ла) я собі на вічну погибель. Вже давно був(-ла) би я в пеклі, якби не Ти, Мати, не заступалась за мною грішним(-ною) у Твого Сина й Своєю материнською опікою не випросила прощення для мене та не взяла мене під опіку. Але що мені допоможе Твоя поміч й Твоє милосердя наді мною, коли трачу свою душу? Що мені допоможе Твоя поміч у Твого Сина, коли я, помимо того, відвертаюся від Ісуса й від Тебе: скріпи мою слабу волю, дай, щоб я твердо стояв(-ла) при своїй постанові. Був час, коли я Тебе не любив (-ла), до Тебе не прибігав(-ла), у спокусах не взирав(-ла) Твоїєї помочі. Зроби Преподобна Мати, щоб твоєю поміччю вже хоч тепер полюбив(-ла) цілим серцем Тебе й Твого Сина. Ти, Пречиста, Діво, достойна найбільшої любови, молю Тебе: не допусти, щоб мав(-ла) Тебе на віки втратити й на віки в пеклі Тебе проклинати. А було б це певне, коли б мене через мої гріхи відкинено від Тебе та від Твого Сина. Авжеж, не можливе, щоб Ти відкинула від Себе Твого (-ю) слугу, що так на Тебе надіється. Та, не згине той, хто Тобі, Мамо, віддався під опіку. Мати моя, не покидай мене, не лишай мене самого(-у), але дай ласку прибігти до Тебе в кожній хвили мого життя. Рятуй мене од вічного нещастя, захорони мене від гріха, бо лише через гріх можу Тебе втратити й піти на вічну погибель. Захорони мене від неї. Амінь.

«Богородице Діво...» 3 рази.

Нехай буде благословенне Непорочне Зачаття Пречистої Діви Марії, Матері Божої (із книги «Молитовник християнської родини». 2007).

Потім оголосили привітання Національної академії медичних наук, за підписом нашого випускника, академіка Віталія Цимбалюка, президента цієї академії.

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Президія Національної академії медичних наук щиро вітає Вас з славним ювілеєм — 90-річчя з дня народження!

Ви відомий, як визначний вчений в галузі педіатрії, талановитий організатор, чудовий педагог. Більше, як 15 років, Ви очолювали Тернопільський державний медичний університет ім. І. Я. Горбачевського.

Вами створено велику авторитетну наукову школу, підготовлено понад 40 докторів і кандидатів наук.

Як високоосвічений, уважний і вдумливий лікар, Ви повернули здоров'я багатьом дітям.

Людина високої культури, чудовий знавець літератури і мистецтва, вами видано багато літературно-художніх творів.

На знак великої пошани до Вас і високо оцінюючи Ваш внесок у розвиток медичної науки, охорони здоров'я, підготовку наукових і лікарських кадрів, Президія НАМН України нагородила Вас найвищою академічною нагородою — орденом Агапіта Печерського.

Дорогий Іване Семеновичу! Бажаємо Вам здоров'я і ще багато років дарувати рідним, близьким, колегам радість спілкування з Вами.

З повагою,
Президент,
академік

підпис

В. І. Цимбалюк

НАЦІОНАЛЬНА
АКАДЕМІЯ МЕДИЧНИХ НАУК УКРАЇНИ

вул. Герцена, 12, м. Київ, 04050, тел./факс 489-39-81 тел. 483-68-49
E-mail: amn1@ukr.net, amn_01@ukr.net Код ЄДРПОУ 00061125

№ 10.01.2019 № _____ На № _____ від _____

Члену-кореспонденту НАМН України
Заслуженому працівнику вищої школи України
доктору медичних наук, професору
Сміяну І.С.

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Президія Національної академії медичних наук України щиро вітає Вас з славним ювілеєм – 90-річчям від дня народження.

Ви відомі як визначний вчений в галузі педіатрії, талановитий організатор, чудовий педагог. Більше як 15 років Ви очолювали Тернопільський державний медичний університет ім. І.Я. Горбачевського.

Вами створено велику авторитетну наукову школу, підготовлено понад 40 докторів і кандидатів наук.

Як високо освічений, уважний і вдумливий лікар, Ви повернули здоров'я багатьом дітям.

Людина високої культури, чудовий знавець літератури і мистецтва, Вами видано багато літературно-художніх творів.

На знак великої пошани до Вас і високо оцінюючи Ваш внесок у розвиток медичної науки, охорону здоров'я, підготовку наукових і лікарських кадрів, Президія НАМН України нагородила Вас найвищою академічною нагородою – Орденом Агапіта Печерського.

Дорогий Іване Семеновичу! Бажаємо Вам міцного здоров'я і ще багато років дарувати Вашим рідним, близьким, колегам і друзям радість спілкування з Вами.

З повагою

Президент
академік

Цимбалюк В.І.

І знову мене нагородили найвищою академічною нагородою — Орденом Агапіта Печерського. Тут можна проголосити і

ГІМН ДО ЗЕВСА (із старогрецької переклав Іван Франко)

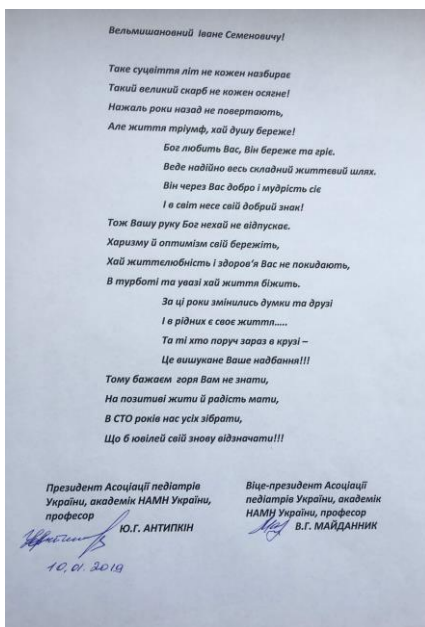
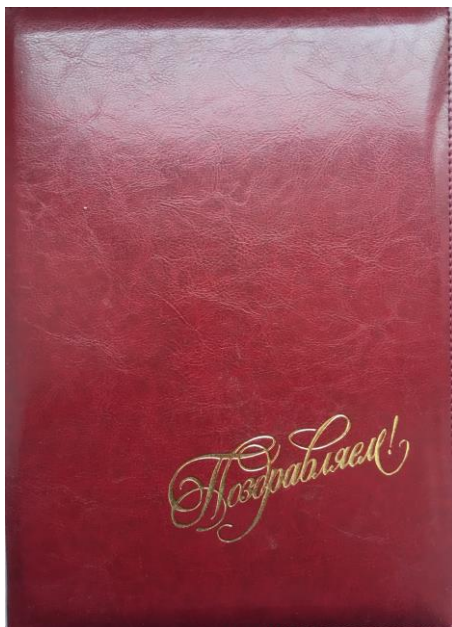
І про Зевса співають слід, що між Богами найбільший
І найзначніший, всезнавець, могутній і вседосконалий.
Часто з Фемідою він, що сидить на стільці біля нього,
Має розмови, [аби справедливо вершить всяке діло].
Ласкав, Корненку, будь нам, всевідушй, преславний, великий!

Аж тут бере слово мій молодий друг (ровесник мого сина), академік НАМН України, професор Віталій Майданник, віце президент Асоціації педіатрів України. Він і наша асоціація вдячні мені за мій невпинний 90-річний труд, який є корисним не лише студентам, а й лікарям, вченим...

Віталій Григорович вручає мені послання від Асоціації...

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Таке суцвіття літ не кожен назбирає,
Такий великий скарб не кожен осягне!
На жаль роки назад не повертають,
Але життя тріумф хай душу береже!

Бог любить Вас, він береже та гріє.
Веде надійно весь складний життєвий шлях.
Він через Вас добро і мудрість сіє
І в світ несе свій добрий знак!

Тож Вашу руку Бог нехай не відпускає.
Харизму й оптимізм свій бережить,
Хай життєлюбність і здоров'я Вас не покидають,
В турботі та увазі хай життя біжить.

За ці роки змінилися думки та друзі
І в рідних є своє життя....
Та ті, хто поруч зараз в крузі —
Це вишукану Ваше надбання!!!

Тому бажаєм горя Вам не знати,
На позитиві жити й радість мати,
В СТО років нас усіх зібрати,
Щоб ювілей свій знову відзначати!!!

Президент Асоціації педіатрів	Віце-президент Асоціації педіатрів України,
академік НАМН України, професор	академік НАМН України, професор
Підпис Ю. Г. Антипкін	підпис В. Г. Майданник
10. 01. 2019	

Крім того, Віталій Майданник з дружиною Наталією дарують мені новенький ноутбук. 1 січня цього року, коли я вітав В. М. з днем народження та Новим 2019 роком і Різдва Христовим, то зазначив, що я його щодня згадую. На запитання «Це ж чому?» відповів: «Адже ж щодня маю справу з комп'ютером, який Ви подарували мені на 80-ліття». Віталій Майданник сказав: «Це не порядок, що на такому старому апараті працюєте».

Наступний подарунок, який мені вручив В. М, мене ще більше вразив. То була документація, яка підтверджувала відкриття зірки Івана Сміяна.

Боже ж Ти мій! За що ж мені так багато радості в один день?! Як тут не заспіваєш?!

У ДЕНЬ РІЗДВА ХРИСТОВОГО

У день Різдва Христового,
Зоря з'явилась,
В Вихлеємі, над вертепом,
Там зупинилась.

Прийшли зі сходу три царі
Вклонились Христу,
Дитині Божій у шопі,
Владиці світу.

Рознісся спів та із небес
По всіх Вселенній,
Що народивсь Ісус Христос,
Сам Бог явлений.

Прийшов із небес Божий Син,
Спаситель світу,
Він нам приніс любов і мир —
Його завіту.

Не зовсім звичним для аудиторії було відеозвернення віце-президента НАМН України, директора Інституту кардіології НАМН, академіка Володимира Коваленко. Він з екрана розповів про ювіляра та побажав подальших творчих здобутків.

Головний лікар цього НДІ, доктор медичних наук, професор Василь Корнацький, мій давній товариш, також надіслав змістовне відеозвернення.

Дуже насиченим був виступ доктора медичних наук, професора Ніни Гойди, з якою ми знайомі «тисячу» років. Тільки в цієї красивої жінки-лікаря така неймовірна карколомна кар'єра в Україні: ...начальник управління охорони здоров'я Хмельницької області, начальник лікувально-профілактичного управління дітей та жінок МОЗ України, заступник міністра охорони здоров'я України, проректор з науково-педагогічної та лікувальної роботи Національної медичної академії післядипломної освіти імені П. Л. Шупика...

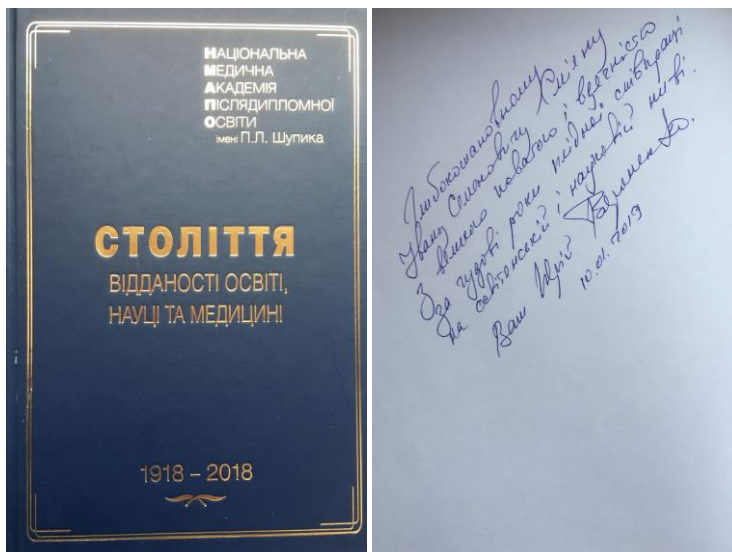
Вона, крім того, що казала добрі слова на мою адресу, подарувала:

1) Чудову за змістом і оформленням книгу «Століття відданості освіті, науці та медицині» (437 стор. 2018), на якій написано рукою ректора, академіка Юрія Вороненка наступне:

«Глибокошановному Івану Семеновичу Сміяну з великою повагою і вдячністю за чудові роки плідної співпраці на освітянській і науковій ниві.

Ваш Юрій Вороненко.

10. 01. 2019

Такі теплі та світлі слова не потребують коментарів. Хіба що є необхідність процитувати Дж. Герберта: «Пригоршня д о б р и х с п р а в коштує більше бочки знань».

2) Колективне послання:

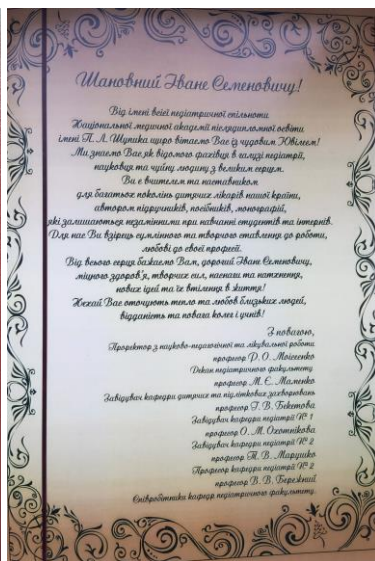
Шановний Іване Семеновичу!

Від імені всієї педіатричної спільноти Національної медичної академії післядипломної освіти імені П.Л. Шупика щиро вітаємо Вас із чудовим Ювілеєм!

Ми знаємо Вас, як відомого фахівця в галузі педіатрії, науковця та чуйну людину з великим серцем.

Ви є вчителем та наставником для багатьох поколінь дитячих лікарів нашої країни, автором підручників, посібників, монографій, які залишаються незамінними при навчанні студентів та інтернів.

Співробітники кафедр педіатричного факультету.

Моя велика подяка за цей колективний лист-послання. Я пишу цю подяку «зі сльозами на очах». Дай Бог Вам найрівніших життєвих шляхів. Дай Вам Бог фізичних, творчих і духовних сил в нашій не зовсім здоровій спільноті.

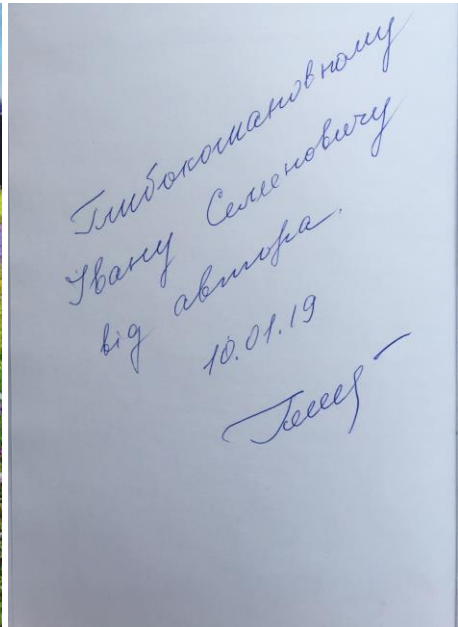
Хтось постукав в моє серце...
О, який знайомий стук!
Скільки він навів смутку,
Дивних спогадів і мук...

Скільки він розлив тривоги,
І проміння, і тепла...
О, невже любов се знову
Несподівано прийшла?!

Олександр Олесь

Ніна Григорівна подарувала власну книгу «З людьми і для людей» (2017, стор. 184) з таким автографом:

«Глибокошановному Івану Семеновичу від автора. 10. 01. 19, підпис».

Книга автобіографічна. Книга, багата ілюстраціями. Книга про успішну жінку. Книга про розумну жінку...

И вот вам моя мудрость:
не скупиться и в здешней пустыне,
стать потоком, стать росами,
стать дождем засушливых мест!

(Із Фрідріха Ніцше)

Хвилюючою подією для мене було ось яке явище. На сцену запрошуються мої учні. Їх багато. На сцені для них місця не стане. А тому виходять професори Лідія Слободян, Ольга Федорців, Наталія Банадига, Галина Павлишин, Оксана Боярчук. Галина Павлишин від всіх моїх учнів висловлює слова подяки, поваги та любові. А потім вручає послання від всіх учнів. Послання, яке викликає в мене сльози вдячності та радості.

«Люди, в яких перебуває мудрість Божа, стають відомими через добрі діла, які роблять для людства» (Святий Джузеппе Москаті)

Ці слова Джузеппе Москаті — належать Вам, Іване Семеновичу!

Все Ваше Життя — це величний приклад доблесного служіння добру. Просте слово «добро» стало метою Вашого життя та Вашої діяльності.

ДОРОГИЙ НАШ ВЧИТЕЛЮ, ЛЮБИЙ НАШ БАТЬКУ

Сьогодні — ми, Ваші Діти, Онuki — прийшли низько вклониться Вам, подякувати Вам за дар Життя — життя фахового, наукового, професійного, духовного.

Кожному з нас Ви віддали частинку себе, Ви створили нас із нас.

У кожного з нас є своя життєва історія, в якій золотими великими Буквами викарбоване ім'я ІВАН СМІЯН.

Ваша наполегливість, велика любов до життя та творчої праці дозволили Вам досягнути Олімпу в медицині, Педіатрії, Освіті — від головного лікаря дитячого санаторію до крісла ректора Тернопільського медичного вишу, від здобувача до академіка — це Ваш життєвий шлях.

«Пам'ятайте, що йдучи за медициною, ви взяли на себе відповідальність високої місії. Будьте наполегливим, з Богом у серці, з настановами ваших батьків у пам'яті, з любов'ю та милосердям до знедолених, із вірою та запалом, глухими до похвали, стійкими до задрості, відкритими лише до добра». Такими принципами керувались Ви, Іване Семеновичу, у своєму житті, такі настанови дали нам, своїм учням, послідовникам, нагадуючи про «високу місію».

Як талановитий науковець, фахівець, вчитель, ви виховали не одне покоління лікарів, лікарів-педіатрів, підготували цілу плеяду учнів, виплекали велику Українську Педіатричну Родину — Родину з глибоким корінням та високим гіллям. Направду, де є коріння Академіка Сміяна, працюють його учні й послідовники — там продовжуються славні традиції педіатричної наукової школи Івана Семеновича!

Ваш життєвий шлях осяяний яскравою зіркою, яка освітлює дорогу Вашим учням, послідовникам.

**Як поводити з світильником в руках,
Нам вказуєте шлях, як жити, як творити.
Ми йдемо до Вас, як йдемо до джерела,
Щоб мудрості та вічності напитись.**

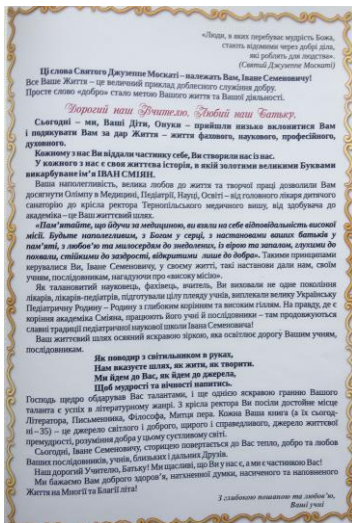
Господь щедро обдарував Вас талантом, і ще однією яскравою гранню Вашого таланту є успіх в літературному жанрі. З крісла ректора Ви посіли достойне місце Літератора, Письменника, Філософа, Митця пера. Кожна Ваша книга (а їх сьогодні — 35) — це джерело світлого і доброго, щедрого і справедливого, джерело життєвої мудрості, розуміння добра у цьому суєтливому світі.

Сьогодні, Іване Семеновичу, сторлицю повертається до Вас тепло, добро та любов Ваших послідовників, учнів, близьких і дальних Друзів.

Наш дорогий Учителю, Батьку! Ми щасливі, що Ви у нас є, а ми є часткою Вас!

Ми бажаємо Вам доброго здоров'я, натхненної думки, насиченого та наповненого Життя на Многії та Благії літа!

З глибокою пошаною та любов'ю, Ваші учні

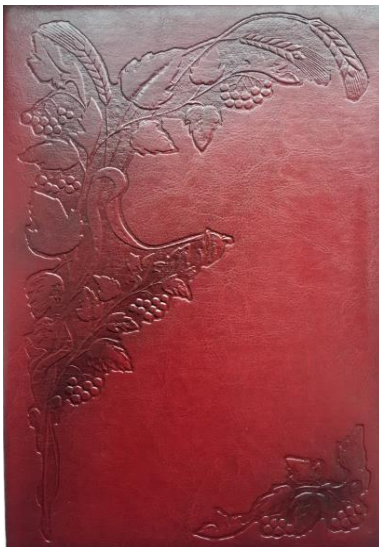

Тернопільська обласна дитяча клінічна лікарня! Кожен мій робочий день розпочинався в цій установі. З першого й до останнього дня моєї службової діяльності, незважаючи на те, що я був на різних посадах у вузі (завідувач кафедри, проректор з навчальної роботи, ректор), я віддавав перевагу дитячій клініці. Адже мій фах — лікар-педіатр. Доходило до парадоксального явища. На 50-річний ювілей, який я відзначав у 1979 році, були запрошені лише працівники дитячої клініки. І це незважаючи на те, що в той час я був одночасно керівником дитячої клініки і проректором вузу. І все це було для мене звичайною нормою. Адже: «Нехай ніколи не помирають діти!..»

Ось чому і поява на сцені театру делегації обласної дитячої клінічної лікарні на чолі з доктором медичних наук, головним лікарем цього закладу Григорієм Корицьким була закономірним явищем.

Він (Г. К.) оголосив теплі слова у зв'язку з моїм 90-річчям та вручив коротке послання.

Вельмишановний Іване Семеновичу!
У час ювілейний — святковий
Даруєм розкішний букет шани та любові.
Хай доля дарує довгого віку,
Щастя-радості без ліку.
Хай щедрість і добро поруч будуть завжди.
Від нас ці щирі вітання-слова
І Бог хай дарує многії літа!

Головний лікар

Тернопільської обласної

дитячої клінічної лікарні

підпис

печатка

Г. І. Корницький

Що ж, з цього приводу я можу лише процитувати Блеза Паскаля:

ВЕЛИЧ ЛЮДИНИ

Ми маєм таку величну ідею людської душі, що не можемо стерпіти, коли її зневажають і коли якась душа не шанує нас. І у цій-ось пошані полягає все щастя людей.

Надзвичайно щирим та переконливим було вітання начальника управління охорони здоров'я міської ради Ростислава Левчука, вихованця

нашого вузу. Крім того, він вручив мені величне як за змістом, так і за формою послання медичного співтовариства міста Тернопіль.

ДОРОГИЙ НАШ ВЧИТЕЛЬ!!

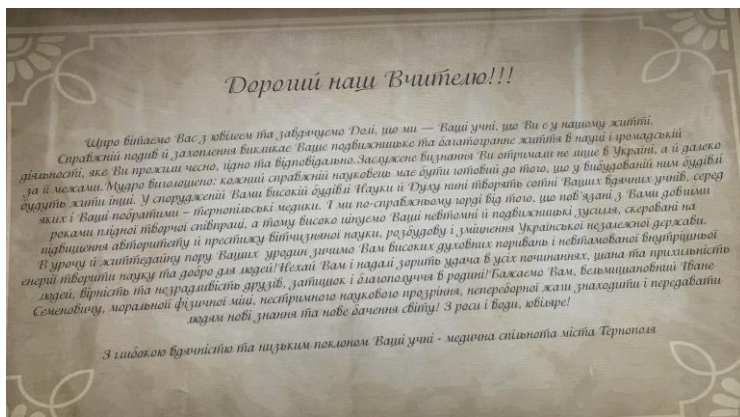
Щиро вітаємо Вас з ювілеєм та завдячуємо Долі, що ми — Ваші учні, Ви є у нашому житті.

Справжній подив і захоплення викликає Ваше подвижницьке та багатогранне життя в науці і громадській діяльності, яке Ви прожили чесно, гідно та відповідально. Заслужене визнання Ви отримали не лише в Україні, а й далеко за її межами. Мудро виголошено: кожний справжній науковець має бути готовий до того, що у вибудуваній ним будівлі будуть жити інші. У спорудженій Вами високій будівлі Науки й Духу нині творять сотні Ваших вдячних учнів, серед яких і Ваші побратими — тернопільські медики. І ми по-справжньому горді від того, що пов'язані з Вами довгими роками плідної творчої співпраці, а тому високо цінуємо Ваші невтомні й подвижницькі зусилля, скеровані на підвищення авторитету й престижу вітчизняної науки, розбудову і зміцнення Української незалежної держави.

В урочну й життєдайну пору Ваших уродин зичимо Вам високих духовних поривань і невтомної внутрішньої енергії творити науку та добро для людей! Нехай Вам і надалі зорить удача в усіх починаннях, шана та

прихильність людей, вірність та незрадливість друзів, затишок і благополуччя в родині! Бажаємо Вам, вельмишановний Іване Семеновичу, моральної, фізичної міцї, нестримного наукового прозріння, непереборної жаги знаходити і передавати людям нові знання та нове бачення світу! З роси і води, ювіляре!

З глибокою вдячністю та низьким поклоном Ваші учні — медична спільнота міста Тернополя.

Як багато я почув сьогодні ширих та палких слів до ювіляра! Як багато навкруг мене було сьогодні світла та тепла! Але водночас мене ні на мить не покидала туга. Туга і журба за рідну Україну. Ось уже майже п'ять років «брати» топчуть брудним чоботом та нищать Україну. По всій Україні лунає похоронна музика. Тато і мама, брат і сестра, дружини і діти... майже щоденно прощаються назавжди зі своїми близькими. Яке це г о р е для українця, для кожного українця, навіть того, який балотується в президенти...

Україно! плачу слізьми за тобою...

Недоле моя! що поможе ся туга?

Що вдію для тебе сією тяжкою журбою?

Гай-гай, невелика послуга!

Ох, сльози палкі — вони душу палили,

Сліди полишали огнисті навіки.

Ті жалі гіркії — вони мені серце зв'ялили!

Даремні для нього всі ліки.

Чи ж мало нас плаче такими сльозами?
Чи можемо ми, діти, веселими бути,
Як ненька в недолі, в нужді побивається нами?
Де ж тут веселого слова здобути?

Говорять, що матері сльози горячі
І тверде, міцнеє каміння проймають:
Невже найщиріші кривавії сльози дитячі
Ніякої сили не мають?

Леся Українка

А ж и т т я триває... 90 років відбулися. Мені приємно, що цю подію помітив не лише я, а й багато-багато моїх учнів, моїх друзів, моїх шанувальників...

Сьогодні моя душа співає, коли вже два покоління однієї сім'ї мене вітають.

Осінньої пори чи навесні,
Серед зими чи серед літа —
Бринять у серці струни чарівні
І квітнуть у душі барвисті квіти!

Нехай життя минає у любові.
Щасливі дні дарує щедра доля,
А мрія — і відвагу, й сильні крила,
Хай світ навколо буде повний дива!

Шановний Іван Семенович!

Сердечно вітаю Вас з прекрасним ювілеєм. Зичу доброго здоров'я, сімейного щастя, потіхи від нащадків.

Ваш світлий образ високоінтелектуальної людини, науковця, хорошого організатора і симпатичного чоловіка завжди стоїть перед нами, прихильними до Вас учнями, над якими Ви здійснювали методичне керівництво благородної професії педіатра.

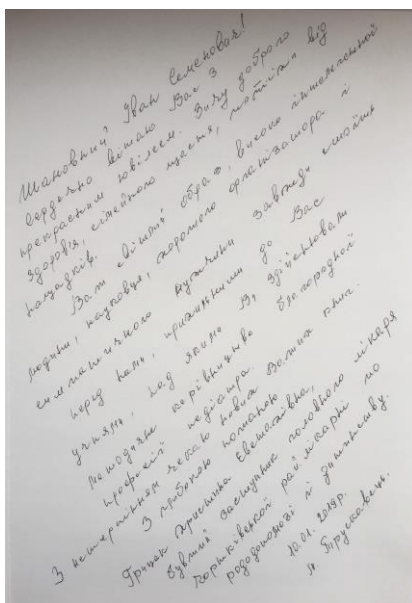
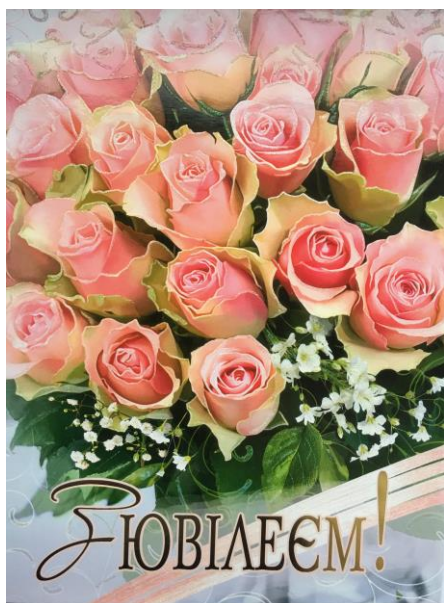
З нетерпінням чекаю нових Ваших книг.

З глибокою пошаною Грицак Христина Євстахівна,
бувчий заступник головного лікаря

Чортківської райлікарні

по роддопомозі і дитинству.

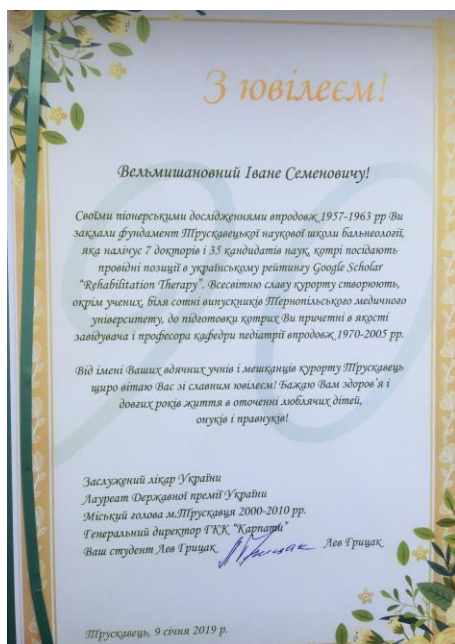
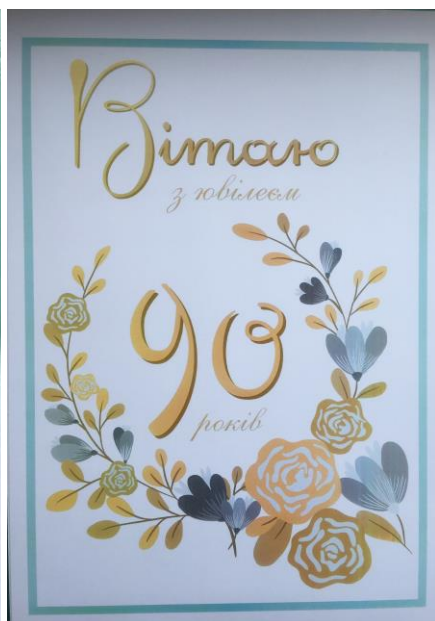
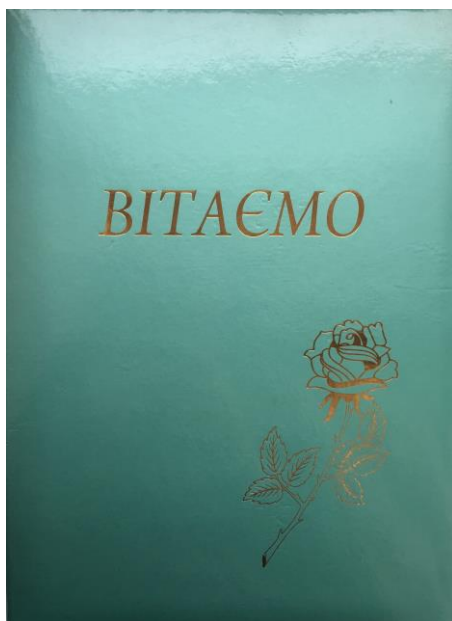
10. 01. 2019 р. м. Трускавець

На лекціях, на своїх обходах у клініці я нерідко говорив: рівень фахівця не визначає місце проживання, наявність наукового ступеню чи звання. І наводив приклад — «вічний» педіатр Чортківського району Христина Грицак, якій за рівнем фаховості в обласній клінічній дитячій лікарні майже немає рівних. У ній поєднувалось усе: професійність, інтелігентність, краса... Вона, Христина, пише, що я симпатичний, а я пишу, що вона красива. Багаторічне спілкування з нею приносило мені не лише задоволення, а й радість.

Що ж, Христино (а ім'я яке чудове), будемо і після 90 років отримувати життєвий подих від спілкування. Слава Україні! Слава Христині й Івану!

А це вже послання від сина Христини, якого я навчав педіатрії (як завідувач кафедри педіатрії) та при якому організовував навчальний процес (як проректор з навчальної роботи).

З ЮВІЛЕЄМ!

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Своїми піонерськими дослідженнями впродовж 1957–1963 рр. Ви заклали фундамент Трускавецької школи бальнеології, яка налічує 7 докторів та 35 кандидатів наук, котрі посідають провідні позиції в українському рейтингу Google Scholar «Rehabilitation Therapi». Всесвітню славу курорті створюють, окрім учених, біля сотні випускників Тернопільського медичного університету, до підготовки котрих Ви причетні в якості завідувача і професора кафедри педіатрії впродовж 1970–2005 рр. (У дужках додаю (І. С.): і як проректор та ректор упродовж 1975–1997 рр.).

Від імені Ваших вдячних учнів і мешканців курорту Трускавець щиро вітаю Вас зі славним ювілеєм! Бажаю Вам здоров'я і довгих років життя в оточенні люблячих дітей, онуків і правнуків!

Заслужений лікар України,

Лауреат державної премії України,

Міський голова м Трускавець 2000–2010 рр.

Генеральний директор ГKK «Карпати»

Ваш студент Лев Грицак

підпис

Лев Грицак

Трускавець, 9 січня 2019 р.

Гордість Христини, її син, наш випускник, досяг в е р ш и н у своїй професійній і організаційній діяльності. Тепер він і гордість Тернопільського державного медичного університету ім. І. Я. Горбачевського. Не лише гордість, а й його достоїнство. «Не того шкода, що людина народилася або померла, що вона втратила свої гроші, домівку, майно: усе це не належить їй. А шкода, якщо людина втрачає свою істинну власність — своє д о с т о ї н с т в о» (Епіктет).

Лев Ярославович Грицак також вручив мені грамоту.

ГРАМОТА

Трускавецька міська рада нагороджує
Сміяна Івана Семеновича
доктора медичних наук, професора
за вагомий внесок у розвиток Трускавецької наукової школи бальнеології
та з нагоди ювілею
Міський голова підпис печатка А. Кульчинський
2019 рік

І як після всього наведеного не повіриш, що існують

АНГЕЛЫ

Я, мадам, Фома Неверный,
Верой в небо не томим,
Что мне Рим ваш лицемерный,
Что мне ваш Иерусалим!

Но душа иным согрета,
Верю я, пока живу:
Ангелы, создания света,
Существуют наяву.

Видел я, как чист и светел
Этот облик неземной,
А вот крильев не заметил
У виденья за спиной.

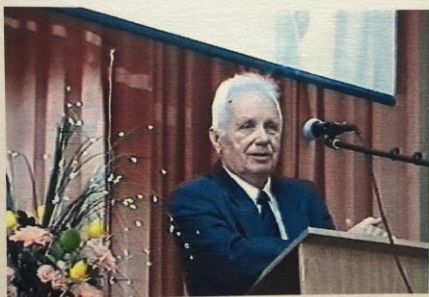
Часто ангел с нами рядом,
Яснолик и белорук,
Он хранит нас нежным взглядом,
Он спасает нас от мук.

Им в беде утешен каждый,
И в особенности тот,
Кто приемлет муки дважды,
Кто среди вас певцом слывет.

Генрих Гейне

Ігор Попович, випускник Тернопільського... уже багато років очолює невинний рух наукових досліджень у Трускавці. У брошурі «Іван Семенович Сміян: до 90-річчя від дня народження» він пише: «...Так що, образно кажучи, ми вважаємо Івана Семеновича прорабом будівництва своєї школи, яка налічує 7 докторів і 35 кандидатів наук...». Але я можу стверджувати, що без Ігоря Львовича Поповича прораба Івана Сміяна не було б.

ІВАН СЕМЕНОВИЧ СМІЯН:
до 90-річчя від дня народження

Я з великим задоволенням сприйняв вітання в цій брошурі, яка підписана: «Асоціація учених Трускавця; Готельно-санаторний комплекс «Карпати»; Редколегія журналу «Медична гідрологія та реабілітація»; Громадянська Учена рада при «Трускавецькурорт».

Мені приємно бути поруч із трускавчанами ось уже понад 60 років... А сину Олександру, який народився в Трускавці, цього року (2019) виповнюється 62 роки!

Трускавецькі спогади наводять мене на

ГРАЙ, МОЯ ПІСНЕ

Досить невільна думка мовчала,
Мов пташка у клітці замкнута од світа,
Пісня по волі давно не літала,
Приборкана тугою, жалем пририта.
Час, моя пісне, у світ погуляти,
Розправити крильця, пошарпані горем,

Час, моя пісню, по волі буяти,
Послухатъ, як вітер заграв понад морем.

Плинь, моя пісню, як хвиля хибкая, —
Вона не питає, куда вона плине;
Линь, моя пісню, як чайка прудкая, —
Вона не боїться, що в морі загине.

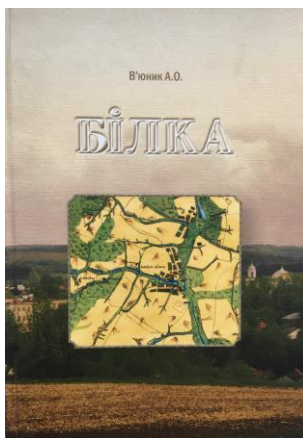
Грай, моя пісню, як вітер сей грає!
Шуми, як той шум, що круг човна вирує!
Дарма, що відгуку вітер не має,
А шум на хвилиночку погляд чарує!..

Леся Українка

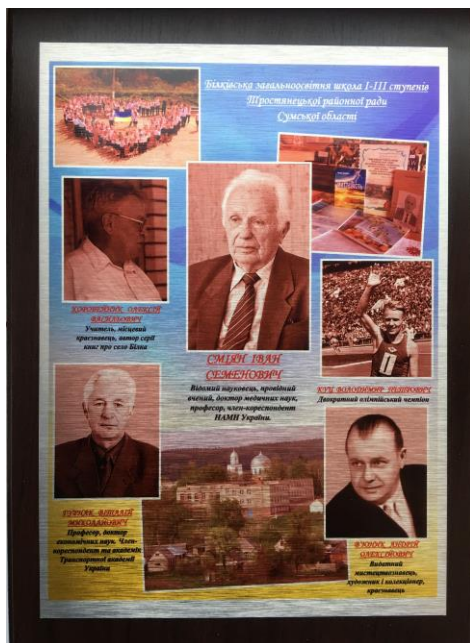
А потім спостерігаю чудо, чудо із чудес. До мене підходять директор Білківської середньої школи Людмила Маленко зі своїми двома заступниками. Вони приїхали із села, де я народився та 74 роки тому закінчив школу. Їхати із Сумщини нелегко: і далеко, та ще й з пересадкою в Києві (залізничники не люблять ні Сумщину, ні Тернопільщину. Потяг, який з'єднував ці два краї, відмінили без пояснень).

Крім приємних слів з нагоди мого 90-річчя, я отримав у подарунок книгу «Білка», що для мене є бажаним інформаційним джерелом про мою малу батьківщину.

Разом з тим мені надали і гарно оформлений стенд із видатними випускниками Білківської школи, де розміщена й моя фотографія.

Цінності, на жаль, з часом змінюються. Але для старшого покоління мала батьківщина назавжди залишається золотим зліпком пам'яті про минуле життя. У тому числі й про те, що

Ми приходимо у світ, щоби слід залишить за собою.
Може, пісню чи сад, може, інші хороші діла.
Потім разом це все назветься твоєю судьбою.
Тільки що ти їй дав? Що тобі твоя доля дала?
З материнських світань почалася терниста дорога,
Із ясних сподівань, як у казці з роси і води.
Ти пройшов через час, через біль, і любов, і тривоги.
Чи у чомусь помітні сліди від твоєї ходи?
Хто про тебе згадав у цю мить — чи згадає,
Як з ключем журавлиним твоя здаленіє душа?
Це, напевно, і є те, що з часом із світом єднає.
Залиши їм себе. Доброту їм свою залишай.

О. О. Мороз

За Білківською школою, як і в біографії, крокує Сумська фельдшерсько-акушерська школа (тепер медичний коледж), невеликий колектив якої (директор, викладачі, студенти) із відеозапису здоровлять мене прозою та колядкою з 90-річчям.

Відеозапис — це дуже добре. І людей бачу, і голоси їхні чую, та й пісні звучать чудово. Але перенести це все в текст моєї книги неможливо. Так що протиріччя завжди з нами. І в малому, й у великому.

П о э т в святом восторге
Парит, как царь, меж небом и землей.
Уму людей дарована способность
Воображать чего на свете нет.

У. Шекспир

Три роки навчання в Сумах! Три голодні та холодні роки — 1945–1948!

Це я сьогодні пишу про голод і холод. А в ті роки, коли це соціальне явище (голод) стосувалося всіх, у мені горіли почуття пізнання нового, оволодіння любимою справою, видіння широкого поля майбуття. Вони, ці почуття, подавляли інстинкт голоду.

То що було, то пройшло. Але я ніколи не полишав зв'язків із Сумами. З їх медициною, з людьми. Я мав щастя взяти активну участь в організації медичного факультету (пізніше медичного інституту) при університеті. Був першим головою комісії перших двох випусків лікарів цього вузу. «Влаштував» на роботу сюди ж сина (доцентом, потім завідувачем кафедри педіатрії) та невістку (доцент кафедри акушерства та гінекології)...

А тому не випадково отримав на своє 90-річчя таких два чудові послання, надруковані золотими літерами:

ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ ІВАНЕ СЕМЕНОВИЧУ!

Від імені ректорату та професорсько-викладацького колективу Сумського державного університету щиро і сердечно вітаємо Вас з Ювілеєм!

Своє 90-ліття Ви зустріли як добре відомий не лише в Україні, а й за її межами нашої держави вчений-педіатр, досягнення якого відзначені численними державними нагородами. Ви починали свою трудову діяльність із сільського фельдшера і дослужилися до ректора медичного університету, члена-кореспондента АМН України.

Працюючи на різних важливих постах, Ви заслужили повагу і пошану своїх колег і учнів. У всіх справах Ви показали себе як відмінний лікар, видатний учений, креативний педагог, патріот своєї країни і людина з відкритою душею та серцем. Ви можете пишатись тим, що сформували нове покоління сучасних науковців, для яких Ви стали не лише науковим керівником, а й Учителем і Провідником високих моральних цінностей.

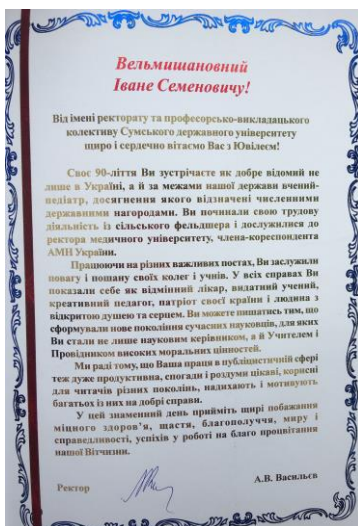
Ми раді тому, що Ваша праця в публіцистичній сфері теж дуже продуктивна, спогади і роздуми цікаві, корисні для читачів різних поколінь, надихають і мотивують багатьох із них на добрі справи.

У цей знаменний день прийміть щирі побажання міцного здоров'я, щастя, благополуччя, миру і справедливості, успіхів у роботі на благо процвітання нашої Вітчизни.

Ректор

підпис

А. В. Васильєв

ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ ІВАНЕ СЕМЕНОВИЧУ!

Від усієї освітянської родини медичного інституту Сумського державного університету прийміть щирі, сповнені людської шани і поваги слова привітання з нагоди Ювілею!

Самовіддане служіння науці, висока міра відповідальності, широке мислення здобули Вам заслужену повагу колег, друзів та учнів. Ви щедро ділитеся своїми знаннями і досвідом з тими, кому потрібна Ваша підтримка, жодному не відмовляючи в допомозі.

Ваша життєва мудрість, багаторічна послідовна та натхненна діяльність принесла радість і віру в себе багатьом людям: студентам, молодим та досвідченим науковцям, педіатрам-практикам. Глибоку повагу і захоплення викликають Ваш багатий досвід, активна життєва позиція та принципи. Ви не тільки своє серце, а й усе свідоме життя віддали дітям, науці, підготовці лікарів.

Від усієї душі бажаємо Вам на довгі-довгі роки міцного здоров'я, щастя, благополуччя, оптимізму та нових творчих успіхів. Віримо, що яскраві промені Вашої енергії та благодатні зерна таланту вченого, лікаря та педагога, засіяні Вами, шановний Іване Семеновичу, на ниві української медичної освіти та педіатричної науки, щоразу зростатимуть щедрим урожаєм добра, людяності та любові!

Многих і благих літ!

Директор медичного інституту

Сумського державного університету підпис печатка А. М. Лобода

І професор Анатолій Васильєв, і професор Андрій Лобода різними словами викликали в мене почуття піднесеності та вдячності за всі часи нашого спілкування. Тим більше, коли все це відчуваш на фоні того, що «В останні дні настануть люті часи, бо люди будуть самолюбні, грошолоби, чванливі, горді, хулители, родичам непокірні, невдячні, безбожні, без любові, непримиримі, клеветливі, непоздержливі, люті, недобролюбиві, зрадники, нахабні, надуті, люблячі розкоші більш, як Бога, що мають позір побожності, але відпекуються її сили» (II Тим. 3, 1-5.). Із розділу праці «Ізбави нас от лукового» Митрополита Андрея.

А сьогодні ми ще можемо говорити про те, що існує

ПРЕДВІЧНА СУТЬ

Ніхто не знає, що нас чекає —
предвічна суть:
на долю, любі, не нарікають,
її несуть...

У мить спокуси наш гріх злякає
Господній перст.
На свою долю не нарікають —
несуть, мов хрест.

Вже гріх у пеклі — смола стікає,
смола кипить...
Ніхто на долю не нарікає
в останню мить.

Над білим світом до всіх глаголю
з-посеред хмар:
Прийміть всім серцем недолю-долю
як Божий дар!..

Ярослав Ткачівський

Шановний Іване Семеновичу!

Прийміть найщиріші вітання з ювілеєм!

Нехай Вас ще багато років зустрічає

Світанкова зоря золота.

Знову молодість хай повертає

І на зло невблаганним рокам

В серце й душу вона висіває

Найцілющий у світі бальзам!

Щиро дякуємо за своєчасну,
вагому підтримку - надання медичної літератури;
за неоціненні книги, які даруєте нам!

З повагою і найкращими побажаннями
директор бібліотеки СумДУ
Маринич Т.О. і весь колектив!

10.01.2019 р.

Ваші 90 – Божа Благодать.

Та які ж то літа!

Он як очі блищать,

І душа молода.

Ви янголят обіймали,

Ім радість і сміх повертали.

За все Матір Божу благословляє

Довгого віку Вам посилає.

Калина біля Вас червоніє,

Від цілющого напою хмеліє,

Силу і красу таку вона має:

Всю Україну вона зберігає.

Соняшник в серці струну оживляє:

До рідної хати знов повертає.

Вишивту сорочку одягає

І мамину пісню сьогодні співає.

А волошка до сонця заграє,

Ніжність і вірність свою віддає.

Адже разом зорю зустрічають,

Хвалу життя посилають!

ШАНОВНИЙ ІВАНЕ СЕМЕНОВИЧУ!

Прийміть найщиріші вітання з ювілеєм!

Нехай Вас ще багато років зустрічає

Світанкова зоря золота.

Знову молодість хай повертає

І на зло невблаганним рокам

В серце й душу вона висіває
Найцілющий у світі бальзам!

Щиро дякуємо за своєчасну вагому підтримку — надання медичної літератури; за неоціненні книги, які даруєте нам!

З повагою і найкращими побажаннями
директор бібліотеки СумДУ Маринич Т.О. та колектив!
10. 01. 2019 р.

Крім того, цей чудовий колектив додає ще й вірш, де є відображення калини, соняшника, волошок, сонця, які зображені на «Запрошенні»...

Ваші 90 — Божа Благодать.
Та які ж то літа!
Он як очі блищать,
І душа молода.

Ви янголят обіймали,
Їм радість і сміх повертали.
За все Матір Божа благословляє
Довгого віку Вам посилає.

Калина біля Вас червоніє,
Від цілющого напою хмеліє,
Силу і красу таку вона має:
Всю Україну вона зберігає.

Соняшник в серці струну оживляє:
До рідної хати знов повертає.
Вишиту сорочку одягає
І мамину пісню сьогодні співає.

А волошка до сонця заграє,
Ніжність і вірність свою віддає.
Адже разом зорю зустрічають,
Хвалу життю посилають!

Ох! Земляки! Ви мене, старика, зовсім схвилювали!

У мене вийшло з друку 35 книг спогадів та роздумів. І я радий, дуже радий, що маю щирих прихильників моєї літературно-художньої діяльності. Однією такою прихильницею, яка уважно читає мою «писанину», є Раїса Володимирівна Чебан, працівниця цієї бібліотеки.!

Ось її теперішній лист:

Як діти виграли все найкраще,
 Тобі самі дамо новий вигляд.
 М. Ситавський

Як і радше і неважко, коли зустрічаю
буд-якого могого товариша, листівничого
чи не. Вони дивніші, держатися емоцій
їхні, привітання. І це — таке тепле
своєрідне запрошення. Мені колишнього
карбоніт і побітованого, куди свідоміше
включившись, а символічно вважати
за кавказ-емію зустрітка. Все це
було дороге, неслучайно і дуже цінне, і я
дуже-дуже копіюю листівничого.

мелки сафери, а зачотаносе мимм-
1. востре джукко-им.
Буша летить в дитименово, а у вури,
То-и-и на світі тепло тямки то-и-и

Корова її „пела, скучала в лузі траві,
Мала друзів, повила вулих гордо: корови
всім по світі, а телятко – її діти...”

Стає мажорність музична,
Та й музика така... Тоді...
І не спинаєш крихти,
Не пошмуй воєна...

[illegible]

Оце підбиті лебедина змалює і
турки підмислять вивести орлят.
"Орлята змалює істать", - прекрасно
була і істина. Туркозице його Орлен

Писимість, творчість. 700 років, мала
керувати дачами, промина 979 паче
річки. Трахавелю 87 років ванта-
рочно в інформаційну віддільну,
але ставави Крайовитиш Гиньві
Гиньвіш. У соціальній мережі
Бердні Доктор Сивирод Вілліав
дизельну розробку 10-річчя в
дні зустрічі. Паче Гиньвіш тритиш
своє місто таке, як ту пачу Вілліав-річка
Гиньвіш
Гиньвіш Вол з річки і вози
Гиньвіш Вілліав місто розробку 1079

Дорого, Иван Семенович!
Дорого дружить, родить і вмі,
кві м'я, чії слова лунають
у Ваших книжках. Передавайте
всім привіт. Я захоплююсь
вами, вами, найпрекраснішим,
найвсестороннім.

Завісімся ще раз!
"Ми повинні мати всім;
за все" (Амвельс)
Діагнозу всім; маємо за всіх

Доброго дня всій Вашій благородній родині і всім найвеличнішим людям!

Життя, незважаючи на всі негаразди, — все ж таки — прекрасне. Особливо у ці святкові, казкові Новорічні і Різдвяні дні. А ще 10 січня 2019 року відзначаємо Ваш світлий, Богом посланий, ювілей.

Як дітям віддаєш усе найкраще,
Той сам сягнеш нової висоти.

М. Сингаївський

Готуємо подарунки, вишукуємо найвлучніші слова-вітання, слова-подяки на Вашу адресу, Іване Семеновичу, найвеличніша людино!

Як я раділа і плакала, коли одержала від Діда Мороза такі мудрі, життєдайні книги. Вони зіплюють, додають снаги їти, підносять. А ще — таке тепле, сонячне «Запрошення». Мені калинонька червоніє і посміхається, низько соняшник вклоняється, а синьоока волошка з хлібом-сілля зустрічає. Яке все це дороге, близьке і рідне мені, і я думаю — кожній людині.

Мова — це найвищий Божий дар людини. Ваше слово поєднало багатьох споріднених душею людей. А значить, з великою любов'ю один до одного. Читаючи вірші, статті, доповіді відомих і не відомих мені людей, я захоплююсь ними. І вкотре дякую їм.

Душа летить в дитинство, як у вирій,
Бо їй на світі тепло тільки там.

Л. Костенко

Я любила пасти корів, а одну навіть доїла. Як влучно, піднесено розповіла про, мабуть, свою корову, Наталія Святокум. Корова її «жила, скубла в лузі трави, мала друзів, носила вим'я гордо: корисна всім на світі, а телята — її діти...»

Отака-то корова — годувальниця наша.

Не у молоді, весняні роки, коли «Моя любов сягала неба, а він ногами по землі ходив»), а у літні зрілі почула я голос Ліни Костенко. Недавно книгообміном надійшло до нашої бібліотеки, а точніше дотекла «Ріка під кригою» Василя Густі. Правдою, джерельною чистотою наповнена «Ріка...». У молодості відлуння чується.

Стала молодість луною,
Та й луна тіка... Тече...

І не спише ані крихти,
Не помилює вона....

До речі, я написала про свою ріку, ріку життя. Називається «Моя ріка».

І знову до улюбленої нами Ліни Костенко:

О біль тих недитячих вражень!
Який він слід у душах залиша.

Більше 12 років я вже хрещена мати Саші, який при живих батьках перебуває в дитячих закладах. Зараз він учень 8 класу Правдинської школи-інтернату. На жаль, цей заклад закривається. Реорганізують. Ви писали, що діти оптимісти. Це так.

Коли я бачила і бачу, як вони (покинуті всіма на світі, насамперед рідними людьми: матір'ю, батьком), співають, танцюють, як вони не подитячому (по-дорослому) думають, — я сама, хоч на мить, стаю оптимістом. І мої проблеми — це дрібниці. Сашко мій — головний герой на сцені, ведучий. А це вже балерина... оце підбите лебеденя знялось і трішки піднялося ввись орлятком (прикладене фото). «Орлята учатся летати» — прекрасна була пісня. Прізвіще його Орленко.

«Життя — велика ковзаниця;
Кому вдалось не падавши пройти»

Л. Костенко

Підтримують люди і Ваші мудрі книги. Я дуже часто звертаюся до них. Допмагають Словом. А слово — це велика сила. «І найперше було слово...»

Пишіть, творіть. До речі, моя нерідна бабуса прожила 97 з половиною років. Працювала 50 років санітаркою в інфекційному відділенні, яке очолював професор Красовицький Зіновій Йосипович (прикладене фото)...

Здоров'я Вам із роси і води! Довгого віку нехай зозуля кує.

Дякую, Іване Семеновичу!

Дякую дружині, родині і всім, чиє ім'я, чиї слова лунають у Ваших книгах. Передавайте всім привіт. Я захоплююсь всіма Вами, найпрекраснішими, найвеличнішими.

З ювілеєм ще раз!

«Аби навчитися молитися — слід уміти дякувати всім і за все»
(А. Швейцер).

Дякую всім і молюсь за всіх.

Дорогі мої, читачі, лише в моїх книгах ви знайдете десятки і сотні добрих людей! Таких, як Раїса Володимирівна Чебан. Людей, які живуть для добра не лише собі, а й іншим. Ось такі люди є основою нашого суспільства, нашої держави, держави Україна. В мене таке переконання, що таких людей на земній кулі більшість, але на Україні у відсотковому відношенні їх найбільше. Отож

ЖИВИМО ДЛЯ ДОБРА

У траві росина, чиста, як сльозина
а в очах іскрина щастя, ніби цвіт...
Бо живе людина для доньки і сина,
щоби став добрішим білий світ.

Росяні світанки, в позолоті ранки,
літепла останки, наче серця жар.
Тепло завжди в хаті, як є батько й мати.
І для них — нічого нам не жаль.

Як тут не радіти: ми — батьки і діти.
Душу буде гріти кожний світлий день.
Доле наша, доле, — перекотиполе...
Розквітай любов'ю для людей!

В тишу і у вітер линемо до світу.
Десь обмерзли квіти — осені пора.
Хоч і скроні срібні — не журіться рідні,
а живімо, люди, для добра...

Ярослав Ткачівський

А ми продовжуємо крокувати по м. Суми. Ось у чудовому конверті я отримав майстерне творіння сім'ї мого друга Миколи Пшеничного, який недавно полишив нас.

На третій сторінці написано:

Вельмишановний Іване Семеновичу!

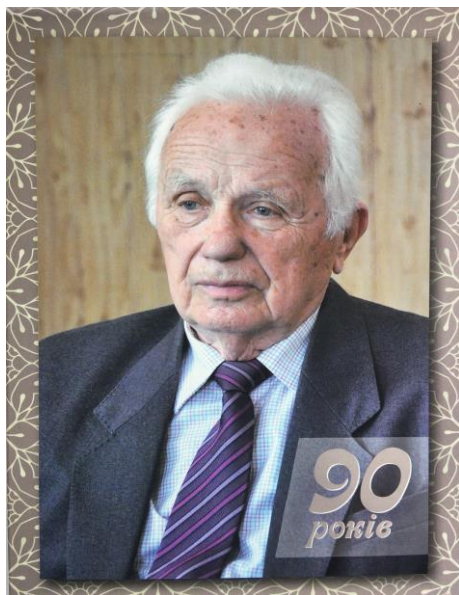
Прийміть наші найщиріші вітання з нагоди Вашого ювілею та побажання міцного здоров'я, особистого щастя, невичерпної енергії і наснаги у всіх ваших добрих справах.

Хай у Вашому домі завжди панують мир і злагода, у серці доброта, а у справах — мудрість та виваженість.

Нехай доля і надалі буде прихильною до вас, даруючи радість життя, незрадливу удачу, вірних друзів!

Тож не старійте і не знайте
В житті ні смутку, ані бід,
У серці молодість плекайте,
Живіть до ста щасливих літ!

З повагою велика родина Миколи Пшеничного.

Дельтишановий Іване Семеновичу!

Прийміть наші найщиріші вітання з нагоди
Вашого ювілею та побажання міцного здоров'я,
особистого щастя, невичерпної енергії і наснаги
у всіх ваших добрих справах.
Хай у вашому домі завжди панують мир і злагода,
у серці – доброта, а у справах – мудрість та виваженість.
Нехай доля і надалі буде прихильною до вас,
даруючи радість життя, незрадливу удачу,
вірних і надійних друзів!

Тож не старійте і не знайте
В житті ні смутку, ні бід,
У серці молодість плекайте,
Живіть до ста щасливих літ!

*З повагою велика родина
Миколи Дельтишанова.*

На четвертій сторінці — церква с. Білка, у якій мене хрестили, та адміністративний корпус Тернопільського медичного університету, а також уривок із Вікіпедії:

БІЛКА **(Тростянецького району)**

Білка — село в Україні, у Тростянецькому районі Сумської області. Населення становить 1610 осіб (*колись було понад 5 тис.* — *І. С.*). Орган місцевого самоврядування — Білківська сільська рада.

Географічне розташування. У селі річка Буймер впадає у річку Боромлю. Вище за течією примикає село Микитівка, нижче за течією на відстані 3 км розташоване місто Тростянець, на протилежному березі — село Олексіно. По селу протікає струмок з загатою.

У кінці 4 сторінки:

Відомі люди:

ІВАН СМІЯН (нар. 1929) — український вчений у галузі медицини, педіатр

ВІКІПЕДІЯ

Білка (Тростянецький район)

Білка — село в Україні,
у Тростянецькому районі
Сумської області.
Населення становить 1610 осіб.
Орган місцевого самоврядування —
Білковська сільська рада.

Географічне розташування
У селі річка Буймир впадає у річку Боромлю.
Вище за течією примикає село Микитівка,
нижче за течією на відстані 3 км розташоване
місто Тростянець, на протилежному березі —
село Олексине. По селу протікає струмок з загатою.

Відомі люди:

• **Іван Єліян**
(нар. 1929) — український
вчений у галузі медицини,
педіатр.

Яке красиве та змістовне послання! На його творіння спроможні лише добрі та люблячі люди. Колю! Друже мій! Спи спокійно. Твої близькі та друзі втілюють твої заповіді добра та любові в життя!

Оце вже осінь. Ось вона —
Жотогаряча пава!
Хлюпнув нам листопад вина
У келих бунтівної слави.
Великий вітер нам приніс
Озон і простір неба.
Легенько листя стелить ліс
Лише для мене і для тебе.

Микола Славинський

Сумщина поряд з Харківщиною, а тому спілкування з останньою й продовжу.

Зі славним Ювілеєм, шановний дорогий Іване Семеновичу!

Нам приємно принести наші вітання Вам, як рідній людині, яка протягом десятиріч є прикладом відданості професії, своїй такій шляхетній, але дуже нелегкій справі повернення здоров'я маленьким пацієнтам. Ми вважаємо Вас за рідну людину і сподіваємось, що Ви пробачите нас за таке звернення, адже ми всі вийшли з однієї Alma mater, з однієї родини лікарів-педіатрів.

Талановитий вчений! Ви пропонували, вирішували і досягли успіху в нових напрямках педіатричної науки. Багаточисленні наукові досягнення Вас і Вашого колективу втілені в практику охорони здоров'я. ви за правом можете вважатися творцем «Сміянівської наукової педіатричної школи», заслуженим визнанням чого є обрання Вас член-кореспондентом НАМН України.

Потужний організатор! Цілеспрямованість, невтомність, нескінченна жага пошуку нових шляхів і напрямків у професійній діяльності, впровадження прогресивних сучасних технологій в освіту, створення нових методів навчання і контролю знань здобули Вам заслужену славу фундатора своєї педіатричної клініки, керівника Тернопільського медичного інституту (університету). і в тому, що Тернопільська Вища педіатрична школа наразі займає одне з провідних місць серед медичних ВНЗ країни, є, безумовно, визнана всіма, Ваша заслуга.

Великий вчитель! Вами підготовлено величезну кількість лікарів і наукових співробітників. Під Вашим керівництвом виконано значну кількість кандидатських і докторських дисертацій, видано безліч методичних посібників, рекомендацій, монографій, підручників. Ваші прочитані з великою майстерністю лекції, семінарські та практичні заняття служили зразком для багатьох. Ваші клінічні обходи — це злиток педагогічної майстерності, професіоналізму, великого досвіду, життєвої мудрості, невпинного пошуку клінічного діагнозу, найефективнішого лікування та профілактики захворювань. Ваші багаточисельні учні успішно працюють в різних куточках нашої Батьківщини і за кордоном.

Невтомний педіатр! За весь Ваш довгий шлях у клінічній медицині Вам зобов'язані здоров'ям і життям тисячі вдячних пацієнтів, яким Ви беззавітно віддавали Вашу лікарську майстерність, багатий досвід, добросердне відношення. Ваша невтомність щедрої душі, постійна готовність прийти на допомогу здобули серед хворих і колег заслужену вдячність.

Велика людина! Багатогранність Ваших ділових якостей, невгамовна громадська діяльність і любов до людей, комунікабельність зумовили Ваш незаперечний авторитет. Але найголовніше, що хотілось б сказати (і, напевно, найважливіше!) — це те, що всі роки, які ми були поруч і які Вас знаємо, Ви залишалися Людиною!

Ми любимо Вас і цінуємо. У день Вашого ювілею від щирого серця бажаємо Вам, шановний Іване Семеновичу, доброго здоров'я, бадьорості, благополуччя, щастя і плідної роботи!

З повагою колектив кафедри педіатрії № 2 ХНМУ

Зі славним Ювілеєм, шановний дорогий Іване Семеновичу!

Нам пришло принести наші вітання Вам, як рідній людині, яка протягом десятиріч є прикладом відданості професії, своїй такій шляхетній, але дуже невеликій справі повернення здоров'я маленьким пацієнтам. Ми вважали Вас за рідну людину і сподівались, що Ви пробачите нас за таке звернення, адже ми всі виїхали з однієї Альфа матер, з однієї родини лікарів-педіатрів.

Палазовитий очени! Ви пропонували, вирішували і досягали успіху в нових напрямках педіатричної науки. Багаторічельні наукові досягнення Вас і Вашого колективу втілені в практику охорони здоров'я. Ви за правом можете вважатися творцем «Сміянської наукової педіатричної школи», заслуженим визнанням чого є обрання Вас член-кореспондентом НАМН України.

Потужний організатор! Цілеспрямованість, невтомність, нескінченна жажда пошуку нових шляхів і напрямків у професійній діяльності, впровадження прогресивних сучасних технологій в освіту, створення нових методів навчання і контролю знань здобули Вам заслужену славу фундатора своєї педіатричної клініки, керівника Тернопільського медичного інституту (університету). І в тому, що Тернопільська Вища педіатрична школа наразі займає одне з провідних місць серед медичних ВНЗ країни, є, безумовно, визнання всіма, Ваша заслуга.

Великий вчитель! Вами підготовлено величезну кількість лікарів і наукових співробітників. Під Вашим керівництвом виконано значну кількість кандидатських і докторських дисертацій, видано безліч методичних посібників, рекомендацій, монографій, підручників. Ваші прочитані з великою майстерністю лекції, семінарські та практичні заняття служили зразком для багатьох. Ваші клінічні обходи - це злиток педагогічної майстерності, професіоналізму, великого досвіду, життєвої мудрості, невпинного пошуку клінічного діагнозу, найефективнішого лікування та профілактики захворювань. Ваші багаторічельні учні успішно працюють в різних кутках нашої Батьківщини і за кордоном.

Невтомний педіатр! За весь Ваш довгий шлях у клінічній медицині Вам зобов'язані здоров'ям і життям тисячі вдячних пацієнтів, яким Ви беззавітно віддавали Вашу лікарську майстерність, багатий досвід, добросердне відношення. Ваша невтомність, щирої душі, постійна готовність прийти на допомогу здобули серед хворих і колег заслужену вдячність.

Велика людина! Багатогранність Ваших ділових якостей, невгамовна громадська діяльність і любов до людей, комунікабельність зумовили Ваш незаперечний авторитет. Але найголовніше, що хотілось б сказати (і, напевно, найважливіше!) - це те, що всі роки, які ми були поруч і які Вас знаємо, Ви залишалися Людиною!

Ми любимо і цінуємо Вас. У день Вашого ювілею від щирого серця бажаємо Вам, шановний Іване Семеновичу, доброго здоров'я, бадьорості, благополуччя, щастя і плідної роботи!

З повагою, колектив кафедри педіатрії №2 ХНМУ

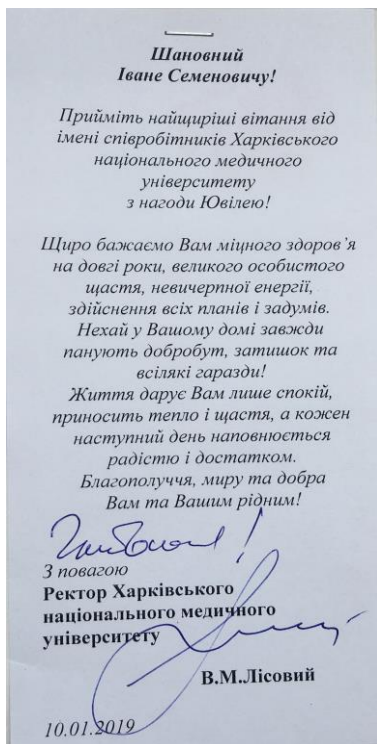
Дуже багато гарних слів сказали педіатри Харківського... Я лише додам, що в такому віці, до якого я дожив, можна вже вислуховувати і

багато добрих слів... Але я ще в змозі сприйняти пораду Епіктета: «Привчай себе уважно ставитися до слів інших людей і намагайся по можливості увійти в душу того, хто говорить».

За ревами громів не чуть нам співу серця,
Не чуть нам голосу його глибин...
Життя ж пливе, і день поволі погасає,
І темні крила вечора тремтять

О, дайте тиші нам прислухатись до світу
І вічно-вічним душу напоїть...
Життя цвіте зелено-білим садом,
Не бачимо ми цвіту, як сліпі.

Олександр Олесь

Шановний Іване Семеновичу!

Прийміть найщиріші вітання від імені співробітників Харківського національного медичного університету з нагоди Ювілею!

Щиро бажаємо Вам міцного здоров'я на довгі роки, великого особистого щастя, невичерпної енергії, здійснення всіх планів і задумів.

Нехай у Вашому домі завжди панують добробут, затишок та всілякі гаразди!

Життя дарує лише спокій, приносить тепло і щастя, а кожний наступний день наповнюється радістю і достатком.

Благополуччя, мира та добра Вам та Вашим рідним!

З глибокою повагою

Ректор Харківського

національного медичного

університету

підпис

В. М. Лісовий

10. 01. 2019

Так відреагував на моє тривале життя ректор моєї Alma mater — Володимир Лісовий. Хоча із попередніх моїх оповідок у минулих книгах видно, що воно (життя) продовжувалося і в ХНМУ та було занадто інтенсивним. Така вже в мене доля. А «Доля веде того, хто хоче, і волочить того, хто не хоче» (Сенека).

Вельмишановний Іване Семеновичу!
Дозвольте засвідчити Вам глибоку повагу
і привітати з 90-річним ювілеєм!

Присвятивши все своє життя освіті й медичній науці, Ви досягли надзвичайних висот і стали безперечним найавторитетнішим екпертом в галузі педіатрії!

Ваші енциклопедичні знання й компетентність знайшли своє втілення у вагомих професійних досягненнях, збагатили медичну науку та отримали гідну оцінку світової медичної спільноти і держави, а головне Вам вдячні тисячі маленьких пацієнтів та їх батьки за Вашу багаторічну працю задля здоров'я українського народу.

Високо ціную даровану можливість протягом багатьох років працювати з Вами на ниві освіти й підтримувати дружні стосунки.

А також я щиро захоплений Вашою творчою літературною працею.

Бажаю Вам на довгі роки здоров'я, творчої наснаги, і сприятливих умов для створення нових літературних творів, через які Ви з щедрістю ділитися своїм величезним досвідом вченого, освітянина й життєвого мудрістю.

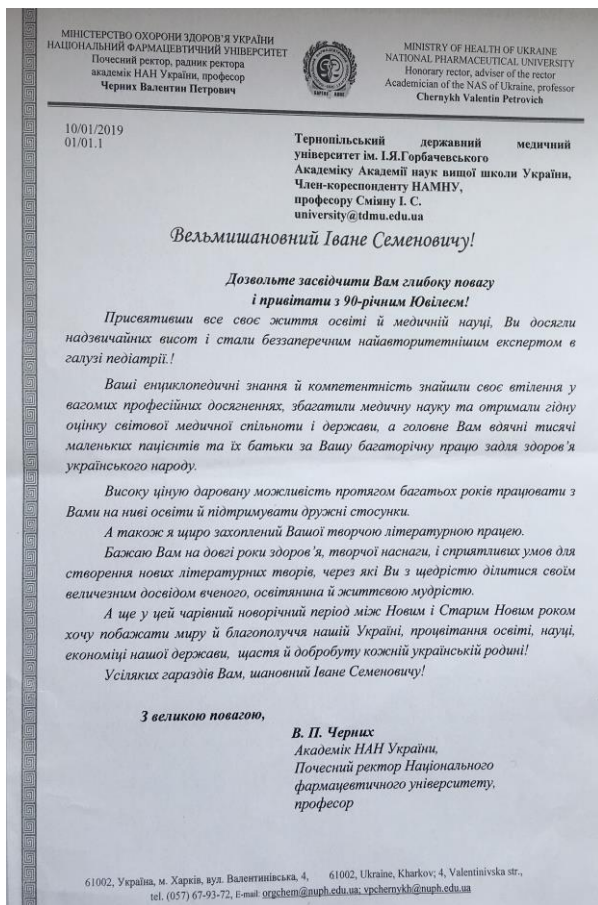
А ще у цей чарівний новорічний період між Новим і Старим Новим роком хочу побажати миру й благополуччя нашій Україні, процвітання

освіті, науці, економіці нашої держав, щастя й добробуту кожній українській родині!

Усіляких гараздів Вам, шановний Іване Семеновичу!

З великою повагою,

В. П. Черних
Академік НАН України,
Почесний ректор Національного
фармацевтичного університету,
професор

Дорогий читачу! Валентин Петрович виказує надзвичайну повагу не лише мені, а й усім співробітникам свого університету. Це видно з його

книг (понад 1000 стор.), які я дещо вище навів. Така вдача в академіка Валентина Черних. Він любить людей. Він любить своїх друзів, до яких я зараховую і себе. Він вважає, що

БЕЗ ЛЮБВИ НЕ МОЖНА ЖИТИ

Без любові не можна жити,
Треба всім вона з юних літ.
Без любові зав'януть квіти,
Стане сірим безликим світ.
Без любові загине казка
І душа не злетить до зір.
Доброта пропаде і ласка,
Стане сірим усе, повір.

Без любові душа зміліє,
Зникне усмішка на вустах.
Навіть білий сніжок посіріє,
І людину огорне страх.
Без любові не можна жити.
Хай у серці вона горить.
Хай душа ваша вміє любити,
Бо любити — це значить жити!

С сердечным приветом и низким поклоном Ваша однокурсница — Зина Закордонец, ныне пенсионерка (40 років була директором медичного училища) — ЗЗС (Закордонець Зіна Степанівна — І. С.).

Очень сожалею, что годы не позволяют сейчас на такие расстояние передвигаться и быть участницей замечательного торжества. Счастья и радости Вам, Иване!

С юбилеем — 90 лет!

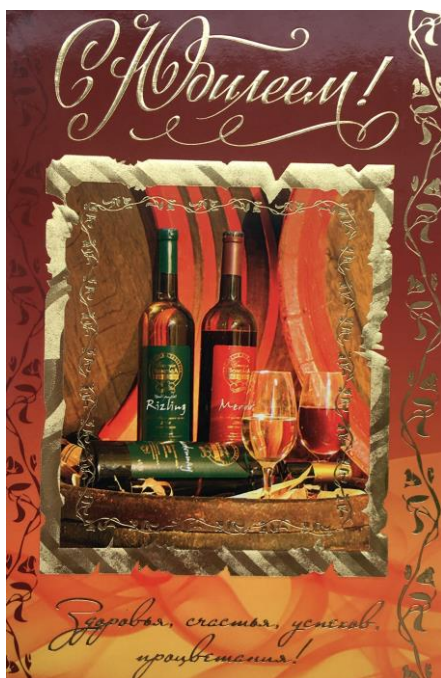
Многоуважаемый Иван Семенович!!!

Как много хочется сегодня
Вам очень доброго сказать
И пожелать в день юбилея
Здоровья, бодрости, удач!
Чтоб никогда не падать духом,
Чтоб все желания сбылись,
И чтоб веселой, светлой, полной
Была в дальнейшем Ваша жизнь!

И в здравии, с успехом встретить следующий Юбилей — 100 лет.

Честь Вам и хвала. Vivat!!!

10. 01. 2019 г.

С сердечным приветом
и живыми пожеланиями
Ваша одноклассница
- Елена Захаровна,
- ныне пенсионерка
(ЗВС)

Очень хочется,
чтобы годы не позволяли
сейчас на такие рюшечки
ни передвигаться и
быть участвующей
замечательного торжества.
Спокойствия и радости
Вам и семье!

С юбилеем-90 лет.

Многоуважаемый
Иван Семёнович!!!

Как много хочется сегодня
Вам очень доброго сказать
И пожелать в день юбилея
Здоровья, бодрости, удачи!
Чтоб никогда не падать духом,
Чтоб все желания сбылись,
И чтоб веселой, светлой, полной
Была в дальнейшем Ваша жизнь!
И в здравии, с запасом,
и достойно встретить
следующий новый
юбилей - 100 лет.
Сестры Вам и здоровья
vivat!!!

10/01-2019 г.

Щось, Зіна, на мої 90 перейшла на «Ви». Буває. Із нашого курсу (близько 170 людей) я сьогодні спілкуюся лише з трьома дівчатами: дружина Ліда, Аза Зарубова, Зіна Закордонець. Сумно. Але це зовсім не означає, що нас лише троє залишилося. Справа в тому, що спілкування між однокурсниками після закінчення інституту було вкрай млявим. Більше того, навіть одногрупники не підтримували тривале спілкування. Це явище не може пояснити ніхто. Шість років дружби-навчання дуже швидко самознищується. Самознищується самоізоляцією. Індивідуалізм перемагає. Немає в природі більш загадкової істоти, ніж людина.

«З того гадючого гнізда, з тої смердючої клоаки, якою щораз більше стається світ, чи дивно, що християнська душа рветься до свободи, до світла, до здоров'я й життя, до неба, до Бога, рветься з молитвою й у словах «Отчешашу» знаходить в міру своєї ширості й доброї волі зараду на все зло, у якому цілий світ лежить» (закінчення статті Митрополита Андрея «Ізбави нас от лукавого»).

А тому всякий світлий людський промінчик нас оживляє, звеселяє. Як ось:

Христос народився!

Славимо Його!

Вельмишановний Іване Семновичу!

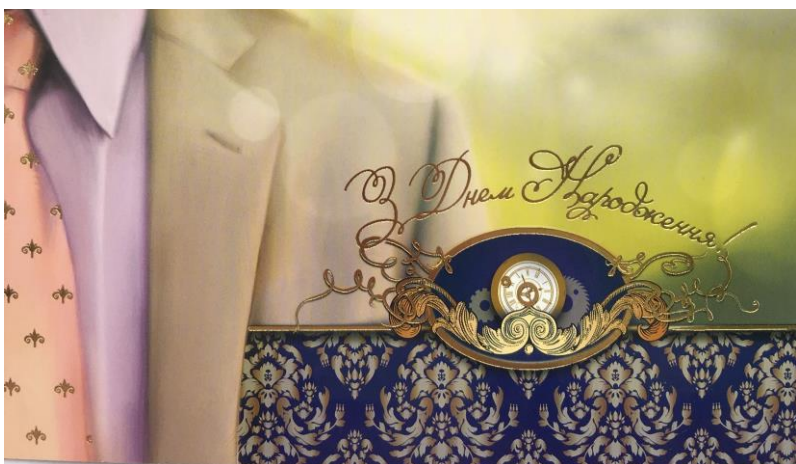
Щиро вітаю Вас з Величним ювілеєм — 90-річчям Вашого такого багатого, успішного, творчого життєвого шляху.

Ви, як Божий сіяч, сієте в людських душах такі глибокі знання добра, людяності, поваги до історії країни та її забутих несправедливим режимом, видатних людей.

Здоров'я і щастя бажаю,
Оптимізм — нехай дарують друзі і сім'я,
А сум, журба і неспокійні думи
Нехай ідуть у забуття, а різні хвороби — не мають буття.
Бо старість поважна і творча — найкращий період життя.

Благословенний будьте Богом і людьми
І в radoщах земних купайтесь,
Пишіть, творіть, підтримуйте, Богом дану, силу,
Щоденно дякуйте і усміхайтесь.

Така творча думка і щирі побажання від Надії Петрівни.
м. Тернопіль, 5. 01. 19 р.

Христос народився!
Славімо Його!
Величшовий Іване Семіновичу!
Щиро вітаю Вас з Великим ювілеєм
— 90-річчям
Вашого такого багатого, успішного,
творчого життєвого шляху.
Ви, як Божий сіяч, сієте в людських
душах такі глибокі знамня добра, людяності,
поваги до історії країни та її забутих,
несправедливих режимів, видатних людей.
Здоров'я і щастя щиро бажаю,
Оптимізм — нехай дарують друзі і сім'я,
А сум, журба і неспокійні душі.
Нехай ідуть у забуття, а різкі хвороби
— не мають бути.
Бо старість поважна і творча
— найкращий період життя.
Благословенний будьте Богом і людьми
І в радощах земних купайтеся.
Линіть, творіть, підтримуйте Богом дану силу,
щоденно дакуйте і усміхайтесь.
Така творча
душка і щирі
побажання
від Надії Петрівни
м. Тернопіль, 5.01.19 р.

Це послання сповнене натхненням до життя, до життя в поважному віці. Це — по-перше. По-друге. Творчість не залишають людину ніколи. І похилий вік не завадив їй. Надія Петрівна — перша вчителька на дому моєї внучки Вікторії. Ми з нею (Н. П.) подружилися на тривалий час. Вона прихильниця моїх роздумів... І цим тішить мене. А можливо, і себе.

Це ж дуже з д о р о в о, що у свої 90 — маю друзів не лише поруч, а й дещо подалі...

Вельмишановний Іване Семенович!

Від мене особисто та всього колективу університету прийміть щирі вітання з нагоди вашого 90-річчя.

Ми добре знаємо і глибоко шануємо той великий творчий та науковий шлях, який Ви пройшли від студента до завідувача кафедрою педіатрії, проректора з навчальної роботи, Ректора, Члена Наглядової ради Тернопільського державного медичного університету імені І. Я. Горбачевського, здобувши повагу та авторитет відомого вченого і талановитого організатора вітчизняної науки і освіти.

Ваша самовіддана праця, патріотизм та подвижництво, порядність, цілеспрямованість, титанічна працьовитість на всіх шаблях Вашого творчого шляху заслужили глибоку шану всього нашого колективу.

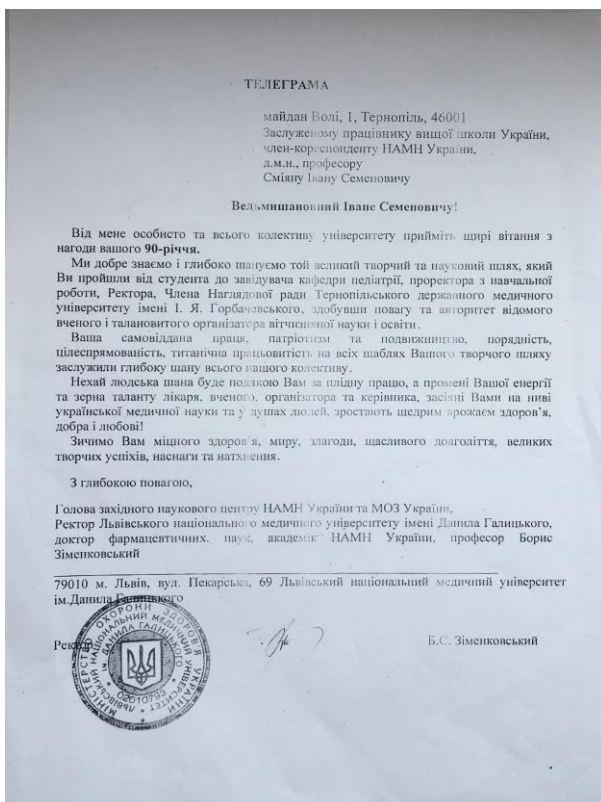
Нехай людська шана буде подякою Вам за плідну працю, а промені Вашої енергії та зерна таланту лікаря, вченого, організатора та керівника, засіяні Вами на ниві української медичної науки та у душах людей, зростають щедрим врожаєм здоров'я, добра і любові!

Зичимо Вам міцного здоров'я, миру, злагоди, щасливого довголіття, великих творчих успіхів, натхнення та наснаги.

З глибокою повагою,

Голова західного наукового центру НАМН України,
Ректор Львівського національного медичного університету
імені Данила Галицького,
доктор фармацевтичних наук,
академік НАМН України,
професор Борис Зіменковський
Підпис, печатка

Б. С. Зіменковський

Були роки, коли Борис Семенович і Іван Семенович були проректорами з навчальної роботи своїх вузів та спілкувалися з приводу вдосконалення навчальної роботи. Тепер один (це я) на заслуженому відпочинку, а інший (Б. З.) — у розквіті своїх творчих можливостей. Але теплі взаємні відносини збереглися, незважаючи на роки... Цьому підтвердженням є й телеграма Бориса Семеновича, наповнена теплом, світлом та любов'ю до ближнього (до мене). І між нами

SEMPER IDEM (Завжди те саме)

Против рожна перти,
Против хвиль плисти,
Сміло аж до смерти,
Хрест важкий нести!

Правда против сили!
Босм против зла!
Між народ похилий
Вольності слова!

З світочем науки
Против брехні й тьми —
Гей, робочі руки,
Світлії уми!

Ще те не вродилось
Острее залізо,
Щоб ним правду й волю
Самодур зарізав!

Ще той не вродився
Жар, щоб в нім згоріло
Вічне діло духа,
Не лиш утле тіло!

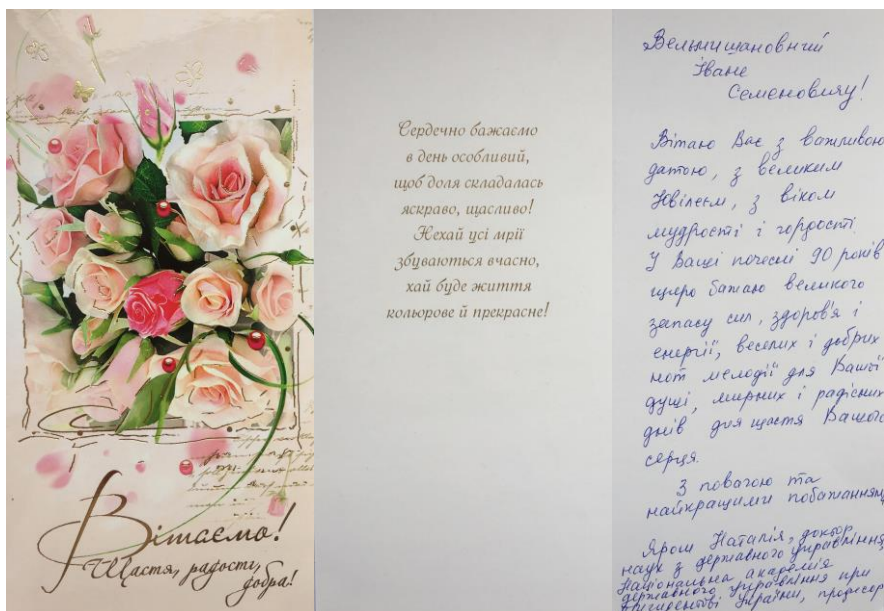
Іван Франко

Сердечно бажаємо
в день особливий,
щоб доля складалась
яскраво, щасливо!
Нехай усі мрії
збуваються вчасно,
хай буде життя
кольорове й прекрасне!

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Вітаю Вас з важливою датою, з великим Ювілеєм, з віком мудрості і гордості. У Ваші почесні 90 років щедро бажаю великого запасу сил, здоров'я і енергії, веселих і добрих нот мелодії для Вашої душі, мирних і радісних днів для щастя Вашого серця.

З повагою та найкращими побажаннями
Ярош Наталія,
доктор наук з державного управління,
Національна академія державного управління
при Президентіві України, професор

Куди не поїду, куди не піду — завжди знаходжу випускників Тернопільського медичного... І не просто знаходжу — а відкриваю їх талант. Адже «Геній шлях відкриває, а талант по ній ходить» (Марія Ешенбах). Шляхи наших випускників різноманітні... Але врешті-решт вони (шляхи) земні. О, земле! Яка ти неосянна, як багато ти даєш кожному землянину, яка ти загадкова, як мало ми знаємо про тебе... Твоя велич неоціненна... І словами Василя Симоненка я скажу тобі:

СПАСИБИ

Я вклонюся землі і скажу їй:
— Спасибі,
що мені ти прослалася, тепла, до ніг.
що не кінчилась ти на дідівській садибі,
але ринула вдаль тисячами доріг.
Легко ніжність мою голубину збагнути,
ти сама, як святиню, її бережеш:
я сьогодні до тебе уже не прикутий
ланцюгами холодних безжвільних меж!
Це вони мені руки в'зали і ноги,
це вони мою мрію тримали в ярмі.

Ніби грати, вони обступили дорогу —
коридор у вселюдській жорстокій тюрмі.
Я, пригнічений ними, не бачив неба,
я, задавлений ними, конав у імлі,
клаптик щедрості брав я у тебе —
у незмірно багатой мами-землі.
А вони ж і тобі перекраляли груди,
не давали прорватись твоїй доброті.
Це було, моя земле, цього вже не буде
у моєму й твоєму довічнім житті.
У кісниках барвистих із райдуг веселих,
з білим бантиком чистих, замріяних хмар —
щедро ллєш в наші душі зелений нектар.
Ти напружила м'язи — і тріснули межі,
і сповзли з твого тіла рови-ланцюги,
щоб ішов я щасливим в твоїм безбережжі,
зачерпнувши із надр твоїх сили й снаги,
щоб думки мої пахли у білому хлібі,
щоб любов моя квітла пилком на житах.
Я кажу тобі, земле:
— Синівне спасибі!
Будь безсмертна
в своїх трудівничих літах.

То було послання із Києва, а тепер — із США:

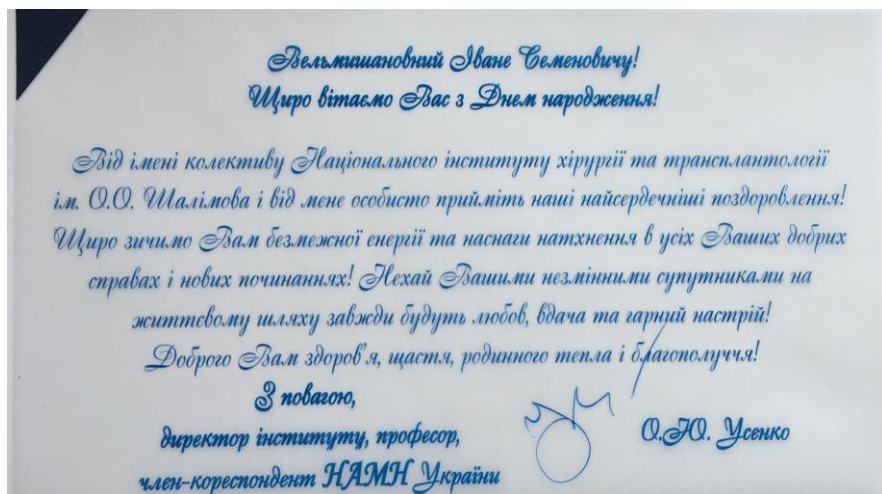
Вельмишановний Іване Семеновичу, дорогий учителю!
Я і моя родина щиро вітаємо Вас з Ювілеєм!
Бажаємо міцного здоров'я, щастя, радості, миру і добра, творчих ус-
пхів!

Многая і благая літа!
З повагою і любов'ю
Надія Цяпа з родиною.

Чому той світ, де люди творчі
в труді довершують Творця,
пасуть жерці людиноборчі
з мораллю вченого скопця?

Чому наш світ, який так сяйно,
небесно світиться, мов храм,
руйнують дурні одностайно
та оскверняє владний хам?

Петро Тимочко

Вельмишановний Іване Семеновичу!
Щиро вітаємо Вас з Днем народження!

Від імені колективу Національного інституту хірургії та трансплантології ім. О. О. Шалімова і від мене особисто прийміть наші найсердечніші поздоровлення!

Щиро зичимо Вам безмежної енергії та наснаги натхнення в усіх Ваших добрих справах і нових починаннях! Нехай Вашими незмінними супутниками на життєвому шляху завжди будуть любов, вдача та гарний настрій!

Доброго Вам здоров'я, щастя, родинного тепла і благополуччя!

З повагою,

директор інституту, професор,

член-кореспондент НАМН України підпис О. Ю. Усенко

Олександр Усенко дуже дякую за гарні вітання. Зі свого боку бажаю колективу славетного Інституту, який Ви очолюєте, подальшого бурного розвитку! Нехай фінансова скрута залишить науково-дослідні установи НАМН України назавжди!

Заговорив гаслами. Краще поезією:

Разумной-то головушке
Как не понять крестьянина?
А свиньи ходят по земле —
Не видят неба век!

Н. А. Некрасов

Шановна Світлана Іванівна!

Наша сім'я з радістю отримала запрошення на святкування славного 90-річного ювілею Івана Семеновича!

Маю бажання разом з вами, але, на жаль, не маю можливості.

Тому прошу передати шановному Івану Семеновичу наші найщиріші слова вітання:

«Дорогий Іване Семеновичу!

Від імені сім'ї Парасунько-Думенко вітаємо Вас з великою датою Вашого гідного та достойного життя. Ще свіжі у пам'яті події нашого студентського життя, в яке Ви по-батьківськи повели нас далекого 1985 року. Наші серця зберегли теплоту, з якою Ви давали нам настанови у день випуску. Вже самостійно подолавши немалу частину професійного життя, ми з глибокою вдячністю згадуємо високо фаховий викладацький

колектив Тернопільського державного медичного інституту, очолюваний Вами, і цінуємо справедливе та доброзичливе відношення до нас.

Ваше продуктивне творче життя є для нас прикладом бадьорості душі та свіжості сприйняття життя у всіх його фарбах. Щоразу, дочитавши Ваш черговий твір, з нетерпінням чекаємо наступних видань.

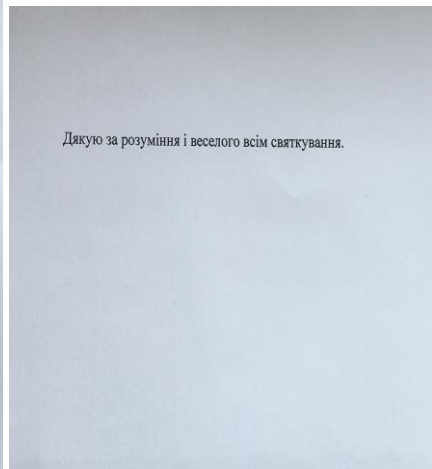
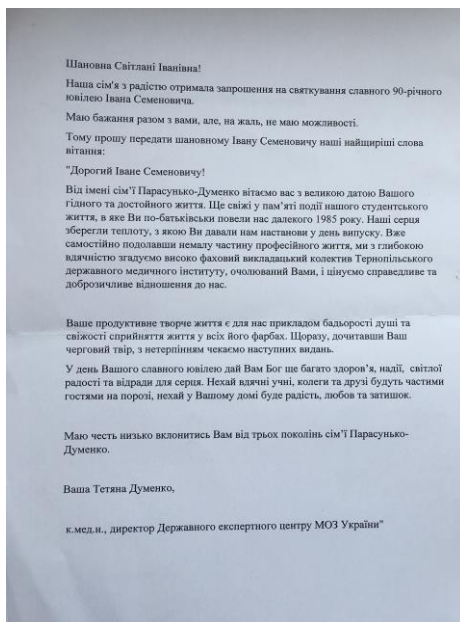
У день Вашого славного ювілею дай Вам Бог ще багато здоров'я, надії, світлої радості та віради для серця. нехай вдячні учні, колеги та друзі будуть частими гостями на порозі, нехай у Вашому домі буде радість, любов та затишок.

Маю честь низько вклонитись від трьох поколінь сім'ї Парасунько-Думенко.

Ваша Тетяна Думенко,

к.м.н., директор Державного експертного центру МОЗ України»

Дякую за розуміння і веселого всім святкування

Наші дружні відносини зберігаються вже декілька десятиків років. Таких гостинних людей, як Надія та Михайло Парасуньки, мабуть, немає. Їх щирю гостинність я відчував кожного разу, коли ми зустрічались. Їм, Парасунькам, притаманні численні чесноти. «Одні чесноти — діяльні, а інші — природні, а ще інші — божественні й духовні. Діяльні походять

від згоди, природні — від внутрішнього стану, а божественні — від благодаті» (із книги «Добролюб'є». 2009. т. І). Я вже декілька років «невиїзний», живлюсь, переважно, спогадами, а тому, тепер — на вершині зими

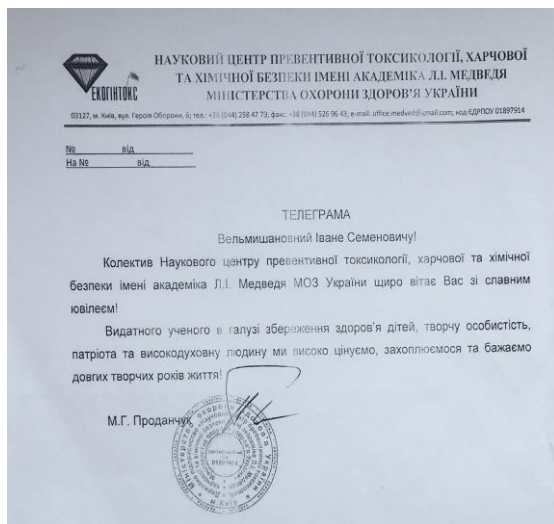
Дзвенять у відрах крижані кружальця.
Село в снігах, і стежка ані руш.
Старенька груша дихає на пальці,
їй, певно, сняться повні жмені груш.

Їй сняться хмари і липневі грози,
чиясь душа, прозора при свічі.
А вікна сплять, засклав мороз їм сльози.
У вирій полетіли рогачі.

Дощу і снігу наковтався комин,
і тин упав, навіщо городить?
Живе в тій хаті сивий-сивий спомин,
улітку він під грушею сидить.

І хата, й тин, і груша серед двору,
і кияшиння чорне де-не-де,
все згадує себе в свою найкращу пору.
І стежка, по якій вже тільки сніг іде...

Ліна Костенко

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Колектив Наукового центру превентивної токсикології, харчової та хімічної безпеки імені академіка Л. І. Медведя МОЗ України щиро вітає Вас зі славним ювілеєм!

Видатного ученого в галузі збереження здоров'я дітей, творчу особистість, патріота та високодуховну людину ми високо цінуємо, захоплюємося та бажаємо довгих творчих років життя!

М. Г. Проданчук підпис печатка

Такі теплі слова на мою адресу надіслав провідний вчений у галузі токсикології та гігієни, член-кореспондент НАМН України, доктор медичних наук, професор Микола Георгієвич Проданчук.

Усе моє тривале життя є свідченням того, що добро переважає у відношеннях людських істот. Тому Епіктет ще коли говорив: «Дивись усередину себе. Там джерело добра, яке ніколи не виснажується, якщо ти не перестанеш рити».

Правда і те, що деякі з нас не помічають добра, зробленого для них. Як ось:

ПУТНИКИ И ПЛАТАН

Путники шли дорогою в летнюю пору, в полдень, изнемогая от жары. Увидели они платан, подошли и легли под ним отдохнуть. Глядя вверх на платан, стали они между собою говорить: «А ведь бесплодное это дерево и бесполезное для людей!» Ответил им платан: «Неблагодарные вы! сами пользуетесь моей сенью и тут же обзываете меня бесплодным и бесполезным!»

Так не везет и некоторым людям: они делают ближним добро, а благодарности за это не видят (Езоп).

Є лише два невичерпні джерела добра (з моєї точки зору):

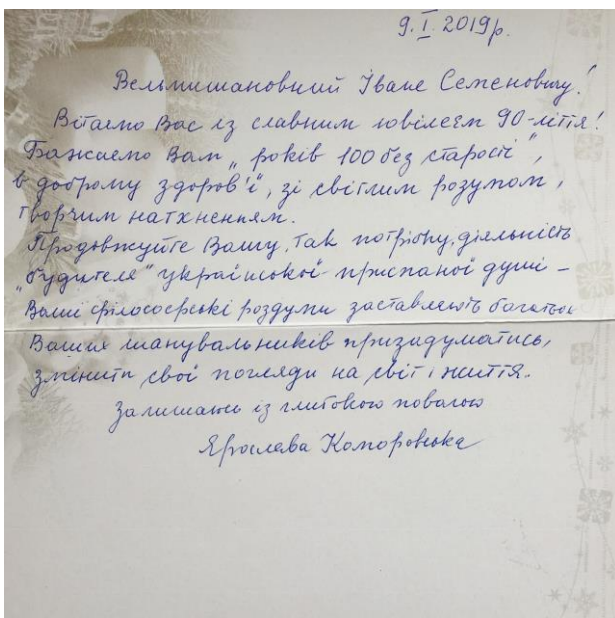
I. Природа.

II. Господь Бог.

I це незважаючи на те, що людина помітила чотири типи права:

1. Англійська система: можна все, крім того, що не можна.
2. Німецька система: не можна нічого, крім того, що можна.
3. Французька система: можна все, навіть те, що не можна.
4. Російська система: не можна нічого, навіть того, що можна (П. С. Таранов).

9. 01. 2019 р.

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Вітаємо Вас із славним ювілеєм 90-ліття!

Бажаємо Вам «років 100 без старості», в доброму здоров'ї, зі світлим розумом, творчим натхненням.

Продовжуйте Вашу, так потрібну, діяльність «будителя» української приспаної душі — Ваші філософські роздуми заставляють багатьох Ваших шанувальників призадуматись, змінити свої погляди на світ і життя...

Залишаюсь із глибокою повагою

Ярослава Коморовська

Представник передової частини інтелігенції Тернополя Ярослава Коморовська активно продовжує своє творче довголіття, втілюючи в життя заповіти свого чоловіка Юрія Коморовського, якого пам'ятає не лише медичний університет, а й усі лікарі Тернопільщини. З ім'ям Юрія Теофіловича тісно пов'язана історія розвитку медицини Тернопільщини, глибинне розуміння людських взаємин. І в пам'ять про нього я процитую шанованого Тарасом Шевченком поета — Михайла Лермонтова:

МОЛИТВА

О, не карай мене, Всесильний,
І не вини мене, молю,
За те, що змрок землі могильний
З її горіннями люблю;
За те, що рідко в душу входить
Живих речей твоїх потік;
За те, що в грішнім світі бродить
Мій ум від тебе віддалік;
За те, що хвилями натхнення
Клекоче в грудях, як на гріх;
За те, що зрушень наводження
Туманить скло очей моїх;
За те, що в світі мені тісно,
Прийти до тебе я боюсь,
І часто грішним звуком пісні
Я, Боже, не тобі молюсь.
Всеспалення вогонь у грудях,
Прошу, Тебе, згаси мерщій,
Нехай камінням серце буде,
Зір зупини голодний мій;
Від поетичного горіння
Нехай я, Господи, звільнюсь,
Тоді на шлях тісний спасіння
До Тебе знову я вернусь.

(переклад Р. Ладики)

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Особисто від мене, та від імені науково-педагогічного колективу Української медичної стоматологічної академії щиро і сердечно вітаю Вас із прекрасним ювілеєм!

Всі, хто знає Вас і працює поруч, відзначають і цінують Вашу високу працездатність, вимогливість до себе, невичерпну енергію, принциповість, організаторський талант, уміння з успіхом довести будь-яку справу до кінця.

Вас шанують як високопрофесійного, досвідченого керівника, генератора нових ідей, наставника молоді та прекрасної душі людину. Завдяки вродженому розуму, наполегливості, активній життєвій позиції, чесно-

сті, порядності, Ви здобули авторитет та глибоку повагу. Люди цінують Вас, вірять Вам!

Як вчений вищої кваліфікації Ви внесли величезний внесок у підготовку медичних спеціалістів, науковців для галузі охорони здоров'я в Україні. Пишаюся і захоплююся Вашими здобутками!

Цього урочистого дня бажаю Вам доброго здоров'я, невинного руху вперед, натхненної думки й щирих почуттів, Щоб життя було світлим і радісним, а дружні привітання додали життєвої наснаги до скарбнички Вашої душі. Нехай шана Ваших учнів буде подякою Вам за плідну працю, уміння творити добро. Миру і злагоди Вам на Многії Літа!

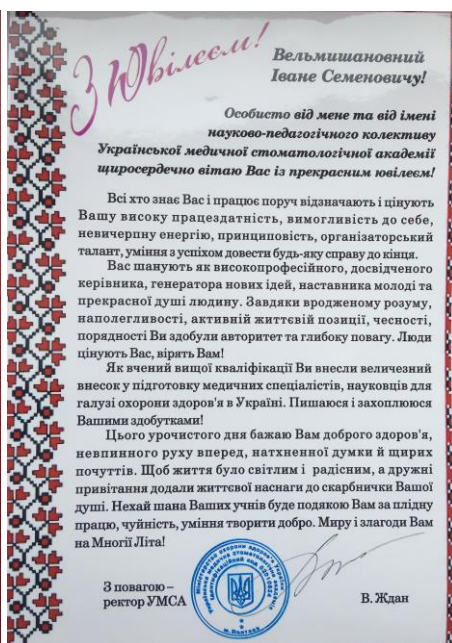
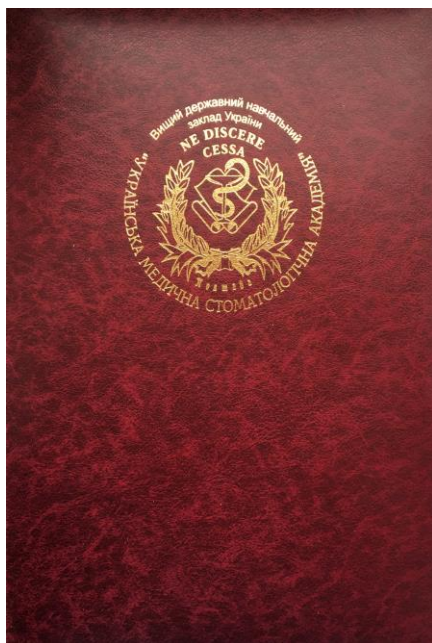
З повагою —

ректор УМСА

підпис

печатка

В. Ждан

В'ячеслав Миколайович Ждан, як видно з цього послання, — глибинної душі людина. Глибинної тому, що він бажає мені, а отже, і всім знайомим людям всебічного добра й сонячного оптимізму.

Радію ще, тулюсь до доброти —

Є в мене діти, сад, онуки, є ще ти,

Та вже під вікнами тривога тупотить...

Професор Микола Пеший, який пов'язав своє життя з найгуманнішою професією — педіатрією, з дітками Полтавщини, завжди пам'ятає про свого колегу з Тернопільщини, себто про мене. Ось і тепер я отримав від нього листа:

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Щиро вітаю Вас з 90-річчям дня народження. Бажаю Вам довголіття, здоров'я та наснаги в роботі, продовжувати писати чудові книжки, які ми використовуємо у виховному та учбовому процесі студентів нашої академії.

Я дуже часто згадую той час, коли я з професором А. П. Гасюком приїздив на Ваш 70-літній ювілей в м. Тернопіль. Ми подарували картину Вашої сільської хати в с. Білка.

Святкування Вашого ювілею відбувалося в театрі. В залі знаходилось багато Ваших друзів, а також Ваших родичів, які приїхали із Сумщини.

Із Анатолієм Петровичем ми часто згадуємо як у м. Тернопіль проводили наукову конференцію, кожному делегату подарували Біблію, яку я часто показую студентам. Я згадую, як Ви делегатів конференції возили в Почаївську лавру та показували чудові місця Вашого міста. Я згадую також той час, коли Ви приїздили в м. Полтава по акредитації Полтавського медичного стоматологічного інституту і перевіряли мою кафедру педіатрії і дали позитивну оцінку нашої роботи. Ми Вам дуже вдячні за це.

Тоді ми з Вами поїхали автомобілем на Вашу Сумщину. Знайшли Вашу хату під очеретом та зустріли Вашу сусідку, яка, побачивши Вас, промовила: «Ванько, я дуже рада Вас бачити, заходьте в гості». Ходили також на кладовище, де похоронені Ваші рідні, знайомі. Це були чудові години Вашого спілкування з Рідними місцями.

Я часто згадую той час, як в складі (як голова ДЕК) приймав державні екзамени на медичному факультеті Сумського державного університету. Деканом ф-ту був Ваш син — Олександр Іванович Сміян. Крім того я приймав участь (як член) міністерської комісії по акредитації Сумського державного ун-ту. Ви теж приїжджали туди. Ми чудово провели час.

Олександр Іванович показав багато історичних місць в м. Сумах, Спадчанський ліс, де Ковпак С.А. воював та інше.

І ще раз поздоровляю Вас, Вашу сім'ю, колектив кафедри з Різдвом Христовим і Новим 2019 р.

З повагою 28. 12. 2018 р. підпис

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Щиро вітаємо Вас з 90-річчям дня народження, бадиємо Вам довголіття, здоров'я та насати в роботі, продовжувати писати гурби, книжки, які ми висловлюємо у вихованому та улюбленому прочіи студентів нашої аспіранції.

Я дуже цікавлю той час, коли я з проф. А.П. Галушкою приїздили на Ваш 70-літній ювілей в м. Тернопіль. Ми подарували картину Вашої сім'ї, хоча в т. Білка.

Святкувавши Вашого ювілея відібра-лося в театрі в залі знаходилося багато Ваших друзів, а також Ваших родичів, які прийшли із Сумщини.

Із Анастасією Потрубичем ми гостю- згадуємо як ~~в~~ в м. Тернопіль проба- рили вачкову конференцію, колективну делегацію подарували Біблію, яку я гостю показую студентам.

Я згадую як ви делегати конфе- ренції були в Потрубичу лавру та показували турові місця Вашого міста.

Я згадую також той час, коли ви приїздили в м. Полтаву по акредитації Полтавського медичного отоларингологіч- ного ін-ту і перевіряли люю каф. педіатрії.

з доли позитивну об'єктивну роботу.

Ми Вам дуже вдячні за це.

Тоді ми з Вами поїхали автомобілем на Вашу сумщину.

Знаючи в о. Білка Вашу хоту пір оге- рети, та зустріли Вашу сестричку, яка Подативич Вас промовило "Вамало з руще рара Вас багати, закордот втот".

Ходили також на кладовище, де похоро- нили Ваши рідні, знайшли."

Ус були горді горди Вашого спілкування з рідними місцями.

Я гостю згадую той час, як в сядарі (як голова ДЗК) приймав державні снз- менні на модичному фр-ті Сумського державного університету. Деканом фр-ту був Ваш сніи Олександр Іванович Сміли.

Крім того я приймав участь (як тлон) міністерської комісії по акредитації Сумського держ. ун-ту. Вч тех приїздили туди. Ми ф турово пробили час.

Олександр Іванович показав датов історичне місце в м. Сучау спадкований ліс, де Ковпак Р. А. вбивав та йше.

Іще раз подорожували Вас, Ваши сім'ю, колектив кафедр з різних Приєднали, Новий 2019р.

З повагою 28/хп.2019р

Професор Микола Пеший урочисто відсвяткував своє 80-річчя і продовжує трудову ходу на кафедрі педіатрії, яку він багато років очолював. Що ж, тримайся дорогий, дивись лише вперед, а думати можна й про минуле...

Усе, що сталося, — зі мною.

Мовчить, та я його несу.

А щось таїться за горою,

А щось виняньчує красу,

А щось роз'ятрює всі рани,

Щось гоїть їх, бере собі,

Ще й витирає на світланні

Твої сльозинки голубі.

Микола Славінський

З Днем народження

сердечні привітання!

Натхнення й радості,

удачі й процвітання!

Нехай щасливо

здійснюються мрії!

Краса життя!

Любові та надії!

Вельмишановний і дорогий Іване Семеновичу!

Прийміть самі щирі вітання з Днем народження!

Вам доля подарувала активне, багате і цікаве **життя**. Ви завжди були і є для нас взірцем прекрасного керівника, відомого **вченого**, мудрого педагога, геніального лікаря та доброї інтелігентної людини.

Низький уклін Вам за Вашу невтомну працю, щире та відкрите серце, відданість справі заради здоров'я народу України.

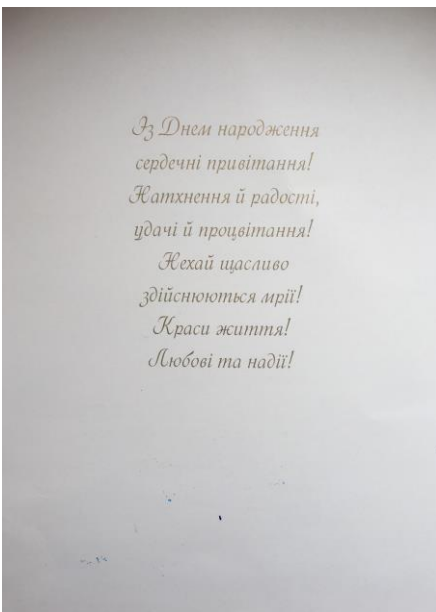
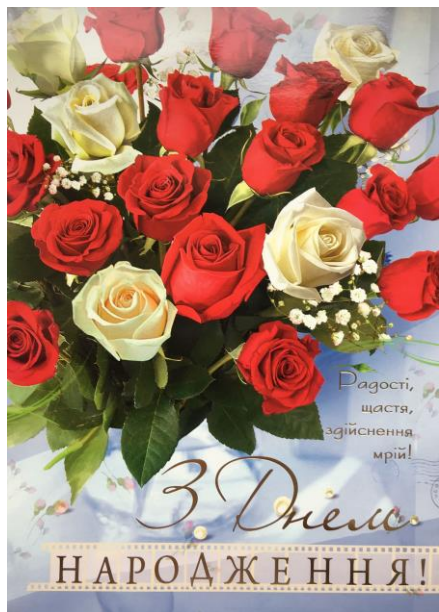
Гордимось Вами, любимо Вас, бажаємо здоров'я, радості, добра і благополуччя.

З повагою

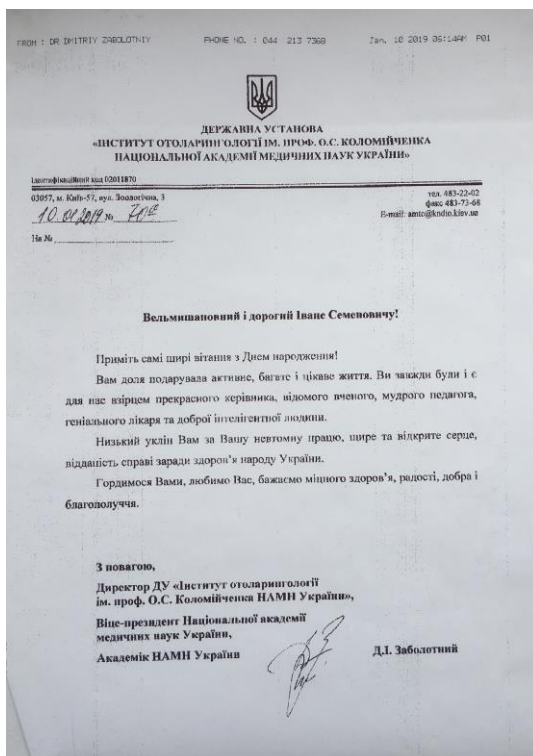
Директор ДУ «Інститут отолярингології
ім. проф. О.С. Коломійченка» НАМН України,
віце-президент Національної академії
медичних наук України

підпис

Д. І. Заболотний

9* Сміян І. С. З вдячністю!..

Дмитро Ілліч дібрав такі слова, які змусили серце 90-літнього старика по-молодому затьохкати, а душу — вигукнути: «Все, що є в тобі і в тебе, — перетворюю у добрі діла» (104-річний Андрій Ворон Мирослава Дочинця).

І ще з дитинства не хотів останнім бути.
Я все життя той ген беріг, як міг,
Але роки вже вносять корективи...

Віктор Женченко

Високоповажний, шановний наш, Іване Семеновичу!

Від усього серця вітаємо Вас з 90-річчям!
Такий ювілей — дуже важлива і значима подія,
адже далеко не кожному судилося зустріти
настільки поважний вік.
Бажаємо, щоб здоров'я не підводило,

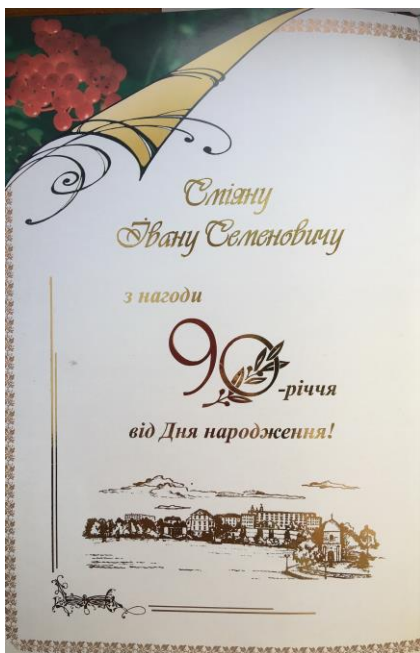
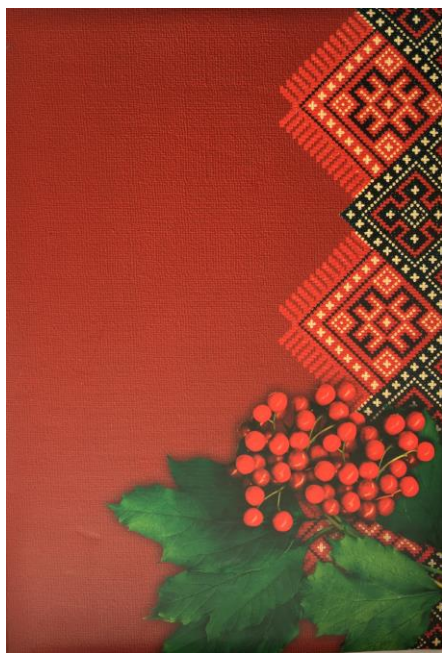
життєлюбність і оптимізм ніколи не припинялися,
а близькі люди зігрівали Вашу добру душу своєю
турботою та увагою.

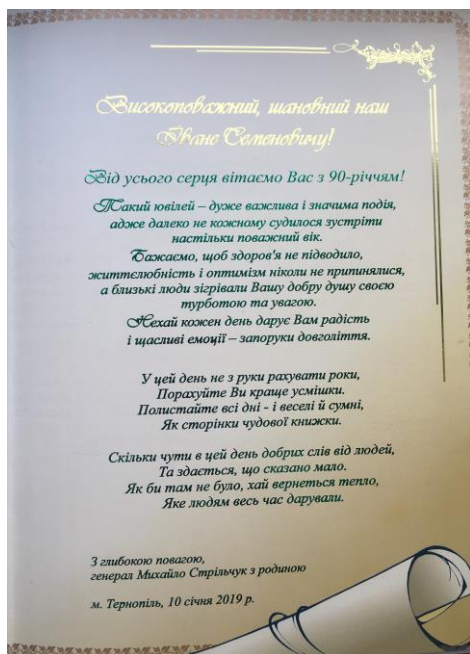
Нехай кожен день дарує Вам радість
і щасливі емоції — запоруки довголіття.

У цей день не з руки рахувати роки,
Порахуйте Ви краще усмішки.
Полистайте всі дні — і веселі й сумні,
Як сторінки чудової книжки.

Скільки чути в цей день добрих слів від людей,
Та здається, що сказано мало.
Як би там не було, хай вернеться тепло,
Яке людям весь час дарували.

З глибокою повагою
генерал Михайло Стрільчук з родиною
м. Тернопіль, 10 січня 2019 р.

*А ви кажете?! В Тернополі також є генерали. Небагато, але є.
І один з них зі своєю родиною мене чудово привітав.*

А навзаєм прозвучить Булата Окуджавы

ПЕСЕНКА

Совість, благородство и достоинство —
вот оно святое наше воинство.
Протяни ему свою ладонь,
за него не страшно и в огонь.

Лик его высок и удивителен.
Посвяти ему свой краткий век.
Может, и не станешь победителем,
но зато умрешь как человек.

За генералом черга полковника привітати мене:

Вельмишановний Іване Семеновичу!
Вітаю з Ювілеєм!

Хай будуть з Вами
Здоров'я та сила,
Хай доля буде ласкава і щира!
Щоб ніколи не знали Ви втоми!
Хай мир і злагода будуть у домі.
Хай Господь дарує надію й тепло
На довгі літа, на щастя й добро!

З найкращими побажаннями
Начальник Державної установи
«Тернопільське медичне об'єднання
МВС України по Тернопільській області
Лікар М. В. Васишин підпис
2019 рік

*До нас приєднався професор Гудима Арсен Арсенович (справа),
завідувач кафедри медицини катастроф та військової медицини*

Не просто лікар, а випускник Тернопільського медичного... Це вже звучить гордо... В усякому разі для мене. Куди не повернусь, куди не піду

— усюди наші випускники. І, як правило, достойні свого вузу, своїх вчителів...

Працьовитість наших випускників непорівнянна! В цьому їх успіх! І незважаючи на це, я продовжую наполягати словами Івана Франка:

Гей, брати! В кого серце чистее,
Руки сильнії, думка чесная, —
Прокидайтеся!
Встаньте, слухайте всемогущого
Поклику весни!
Сійте в головах думи вольнії,
В серцях жадобу братолюбія,
В грудях сміливість до великого
Бою за добро, щастя і волю всіх!
Сійте! На пухку, на живу ріллю
Впадуть сімена думки вашої!

Вельмишановний Іване Семеновичу!

У цей знаменний день прийміть найщиріші вітання з Вашим славним ювілеєм!

Ми високо цінуємо і поважаємо Вас як непересічну особистість, відомого вченого, педагога, захоплюємося Вашою працелюбністю, життєвою мудрістю, які підтверджують Ваш беззаперечний авторитет і повагу серед колег, Ваших учнів, однодумців.

Ви пройшли нелегкий шлях — від випускника медичного училища до професора, члена-кореспондента НАМН України. Однак, незалежно від того, де і на якій посаді працювали, Ви завжди вирізнялися високою вимогливістю, перш за все до себе і до підлеглих, професіоналізмом і глибоким почуттям відповідальності за поручену справу.

Безмежна відданість людям, сім'ї, своїй роботі були джерелом енергії, натхнення, завдяки цьому Ви і змогли досягти неймовірних висот.

Нині Ви — відомий науковець, провідний вчений, доктор медичних наук, професор, член-кореспондент НАМН України. Ви є фундатором могутньої педіатричної школи, знаної не лише в Україні, а й за її межами. Під Вашим керівництвом ціла плеяда науковців захистили докторські і кандидатські дисертації.

Основою всіх досягнень була і є насолода та задоволення від праці. Ви є автором понад 700 наукових, навчальних, публіцистичних та літературно-художніх творів. Кожна книга школа життєвої мудрості Вченого, Лікаря, Педагога.

Ви — взірець гідності і простоти, принциповості і доступності, гармонії слова і діла, працелюбності і працездатності, вимогливості і чуйності, людяності і небайдужості, безмірної відданості своїй справі.

Щиро бажаємо Вам, Іване Семеновичу, щоб жага творити добро ніколи не полишала Вашу душу, а невичерпне джерело життєвої наснаги наповнювалося радістю, задоволення від життя та щирою вдячністю людей за Ваші добрі справи.

Міцного Вам здоров'я, творчих успіхів, натхнення, родинного тепла і любові, миру і злагоди в сім'ї і в нашій Україні.

З повагою,

Головний лікар

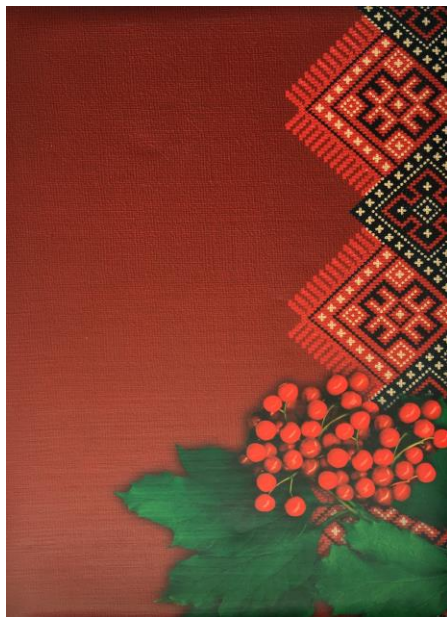
Тернопільської обласної

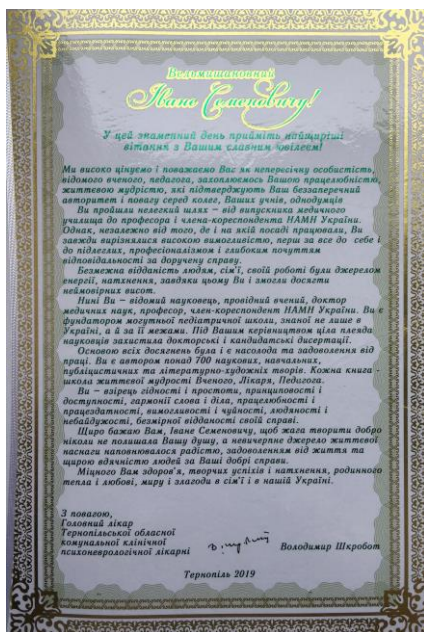
комунальної клінічної

психоневрологічної лікарні

Тернопіль 2019

підпис Володимир Шкробот

Ця лікувальна установа є взірцем для лікувальних установ не лише області, а й України. Заслужений лікар України, кандидат медичних наук, повний кавалер ордену «За заслуги» Володимир Шкробот увесь час у турботах щодо покращення діагностичного та лікувального обладнання, удосконалення побутових умов пацієнтів, підвищення фахової майстерності працівників цієї установи... Він є гордістю не лише своєї установи, а й Тернопільського медичного університету. Адже це наш випускник.

Сяйво твоєї Покрови
Падає сонцем у степ.
Будеш від свідків по крові
Знову ховати свій креп.

Завтра не зміниться вартя.
Стогне летовище тіл.
Ляже підкинута карта
Вічним прочанам на стіл.

Вирвеш із серця свій здогад
Про непохитність тайн —
Школа мистецтв перемога
Стане престолом твоїм.

Олександр Гунько

Шановний Іване Семеновичу!
Від щирого серця вітаємо Вас з благословенним ювілеєм!

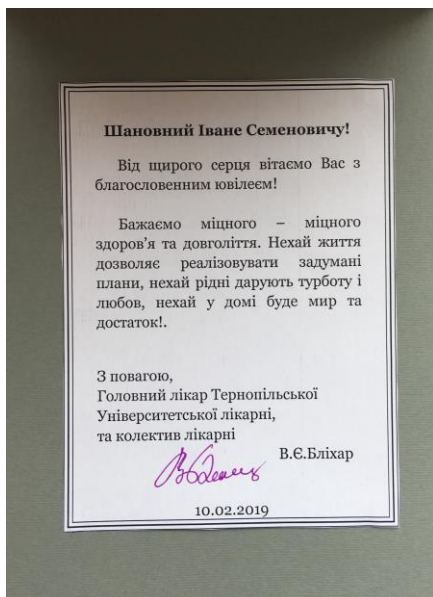
Бажаємо міцного-міцного здоров'я та довголіття. Нехай життя дозволяє реалізувати задумані плани, нехай рідні дарують турботу і любов, нехай у домі буде мир та достаток!

З повагою,

Головний лікар Тернопільської
університетської лікарні
та колектив лікарні
10. 01. 2019

підпис

В. Є. Бліхар

Василь Євгенійович Бліхар, доктор медичних наук, вирізняється урівноваженим характером, підкресленою увагою до співбесідника, з потягом до впровадження нових методик діагностики та лікування. Це вітання та квіти вручили мені найближчі помічники головного лікаря.

Міністри охорони здоров'я України змінюються з кожним подихом вітру, а керівникам медичних установ необхідно реагувати на їхні витівки (реформи). Як це нелегко! Для адаптації необхідний немалий час, як стверджують фізіологи, а керівництво держави не виділяє цього часу. Колись про цей час скажуть словами Пантелеймона Куліша:

Отес ж нам духа придавила
І другим нападом орда:
Квітки поезії побила,

І в бурсі, і в шинку біда.
Пани полковники шляхетні
Вважали ті пісні за шпетні,

То голий лірник верещав,
 Мов чорт із нього лика драв.
 А в бурсі так тогді учили
 Що втік би з неї й сам Боян.
 На розумах лежав туман;
 Ми в тумані «вовками вили»:
 Мовляв так не один в нас пан,
 Що покидав уже й жупан.

У радості й здоров'ї — довгих літ!
 Гармонії та щастя!
 Хай сонячний, ласкавий світ
 дарує все найкраще:
 красу й добро майбутніх днів,
 і віру, і надію,
 і світло щирих почуттів,
 і синьокрилу мрію!

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Вітати хороших людей завжди приємно, а таку чудову людину, як Ви, — вдвічі приємніше. Колектив Тернопільської обласної наукової медичної бібліотеки щиро вітає Вас і бажає, щоб у Вас завжди було всього вдоволь: посмішок, сонячних днів, успіху, підтримки, вірних друзів, геніальних ідей, цікавих занять, почуттів та емоцій, здоров'я та сили...

Бажаємо сонця і чистого неба,
 І ласки, й тепла, і усього, що треба!
 Даруємо шану і пишній квіти,
 Бажаємо многая-многая літа!

А також хочемо подякувати за внесок у формуванні фондів нашої бібліотеки, який допомагає студентам і медичним працівникам черпати знання та використовувати їх у професійній діяльності.

З повагою колектив ТОНМБ

м. Тернопіль, 2019 р.

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Вітати хороших людей завжди приємно, а таку чудову людину, як Ви, — вдвічі приємніше. Колектив Тернопільської обласної наукової бібліотеки щиро вітає Вас і бажає, щоб у Вас завжди було всього вдоволь: посмішок, сонячних днів, успіху, підтримки, вірних друзів, геніальних ідей, цікавих занять, почуттів та емоцій, здоров'я та сили...

Бажаємо сонця і чистого неба,
 І ласки, й тепла, й усього, що треба!
 Даруємо шану і пишній квіти,
 Бажаємо многая-многая літа!

А також хочемо подякувати за внесок у формуванні фондів нашої бібліотеки, який допомагає студентам і медичним працівникам черпати знання та використовувати їх у професійній діяльності.

З повагою колектив ТОНМБ

м. Тернопіль, 2019 р.

У чому мене переконало життя?! У тому, що коли людина переходить на поезію, а тим більше на свою, — це означає: душа її бринить! Отже, незважаючи на численні труднощі бібліотечної справи сьогодні, колектив ТОНМБ налаштований оптимістично.

Хай плачуть струни, хай сльози ллються,
Хай пісню нашу несуть вітри, —
Колись заплачуть ті, що сміються,
Колись на землю впадуть з гори.

Колись на нивах, слізьми политих,
Розквітнуть дивні квітки весни,
Колись на нивах квітами вкритих,
Бабками будуть літати сні.

І вільно в грудях серця заб'ються,
І зійдуть тіні із нив в яри...
Хай плачуть струни, хай сльози ллються,
Хай пісню нашу несуть вітри.

Олександр Олесь

Шановний Іване Семеновичу!
Прийміть найщиріші привітання
з нагоди Ювілейного Дня народження.

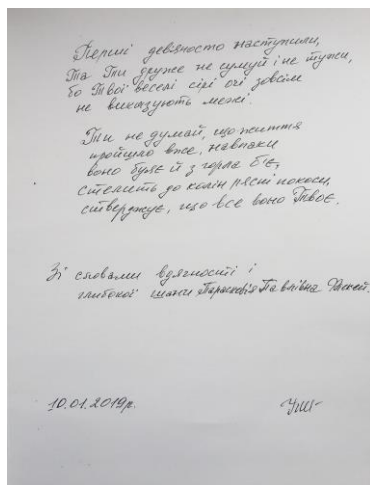
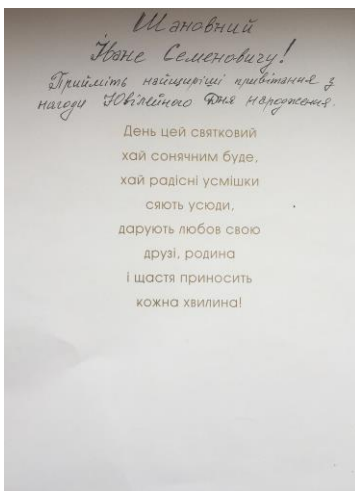
День цей святковий хай сонячним буде,
хай радісні усмішки сяють усюди,
дають любов свою друзі, родина
і щастя приносить кожна хвилинка!

Перші дев'яносто наступили,
Та Ти дуже не сумуй і не тужи,
бо Твої веселі сірі очі зовсім
зовсім не виказують межі.

Ти не думай, що життя
пройшло вже, навпаки,
воно буяє й з горла б'є,
стеле до колін рясні покоси,
стверджує, що все воно Твоє.

Зі словами вдячності і глибокої шани

Парасковія Павлівна Флекей
10. 01. 2019 р. підпис

Доцент Парасковія Флекей (зліва) та професор Антоніна Пришляк (справа) — основа кафедри нормальної анатомії. Підкреслюю — нормальної. Ось такі жіночки є окрасою людства та двигуном свого колективу, свого суспільства, своєї сім'ї...

Парасковія Флекей колись давно погодилася залишити практику лікаря і посісти посаду асистента кафедри нормальної анатомії. Згодом вона стала кандидатом медичних наук, доцентом, шанованим студентами викладачем головної дисципліни в медичному вузі. «Починати з незначного — це нормально. Глечик заповнюється поступово, капля за каплею» (Форестер Амалія).

Професор Антоніна Пришляк, крім своєї фахової діяльності, багато років була моїм помічником (проректором) з виховної роботи.

Багато я почув чудових слів про мою старість. Але я пам'ятаю й слова Марини Цвєтаєвої:

Пусть не помнят юные
О согбенной старости.
Пусть не помнят старые
О блаженной юности.

Все уносят волны.
Море — не твое.
На людские головы
Лейся, забытье!

Пешеход морщинистый,
Не любуйся парусом!
Ах, не надо юностью
Любоваться — старости!

Кто в песок, кто — в школу.
Каждому — свое.

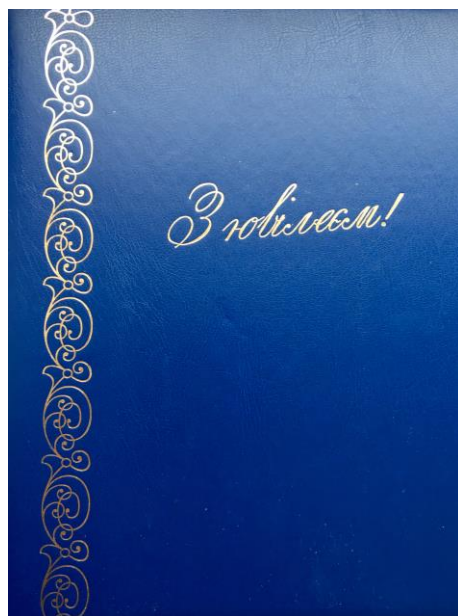
На людские головы
Лейся, забытье!

Не учись у старости,
Юность златорунная!
Старость — дело темное,
Темное, безумное.

На людские головы
Лейся, забытье!

З доцентом Ольгою Русановською... Вона з тих моїх учнів, яка має троє власних діточок. Мама, дружина, лікар-педіатр, педагог, вчений...

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Колектив ДВНЗ «Ужгородський національний університет» вітає Вас з ювілеєм!

Ваші новаторські ідеї у сфері наукових досліджень і практичної медицини внесли неоціненний вклад в розвиток педіатричної школи в Україні та збереження здоров'я нації.

Від усього серця бажаємо Вам міцного здоров'я, подальшого творчого натхнення, добробуту й затишку у вашій родині. Нехай завжди Вас зігріває тепло людської вдячності Ваших учнів, колег, маленьких пацієнтів, їхніх батьків, а прийдешні роки подарують нові звершення і втіху!

Ректор УжНУ

Смоланка В. І. підпис

Чим мені запам'ятався цей чудовий край?

1. Доброзичливістю людей. Я дружив як з угорцями, так і з українцями. Я жодного разу не чув і не бачив жодного епізоду непорозуміння між ними;

2. У моїй пам'яті Закарпаття залишилося як край нескінчених ланів квітів! Такого уквітчаного регіону не було й немає на всій території колишнього Союзу.

3. Я працював у НДІ материнства і дитинства, мешкав один, нерідко задовольняв прохання своїх колег щодо заміни їх за викликами медико-санітарної авіації. Це до того, що я багато разів і виїжджав, і вилітав у різні райони Закарпаття для надання невідкладної медичної допомоги. А отже, бачив усе Закарпаття й із повітря, й із землі. А тому можу стверджувати, що більш багатого природними ресурсами, гармонійного та красивого краю на земній поверхні немає...

4. Із 39 кандидатів наук, яких я підготував, у мене лише один кандидат, який не з Тернопілля. І той із Закарпаття, з Ужгорода;

5. Звичка місцевого населення до здорового способу життя:

а) і жінки, і чоловіки постійно використовували велосипеди (рух);

б) сніданки на роботі завжди мали і в селі, і в місті набір овочів та фруктів;

в) і в селі, і в місті спальня ніколи не опалювалася, сон відбувався зі свіжим повітрям;

г) незважаючи на посилену русифікацію, усі угорці знали свою етнічну мову і повсякденно її вдосконалювали;

д) на Закарпатті я почувався як серед своїх.

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Із великою шаную та вдячністю вітаємо Вас та всю Вашу сім'ю із величним Ювілеєм!!!

Зичимо міцного-міцного здоров'я, позитивних вражень, удачі у всіх починаннях.

Сім'я Дідухів-Яворівських підпис

Р. С. Для нас Ви великий приклад Людини, науковця, керівника, чоловіка та Батька.

«Шануй людей, коли крокуєш в гору,
бо стрінеш їх, коли спускатимешся вниз...»

Монтеск'є

Це і Вас життєвий девіз, адже навколо Вас стільки хороших людей, друзів, учнів, колег...

Многая літа!

10. 01. 19 р.

Тернопіль

Вельмишановний
Іван Семеновичу!
Із великою шаную
та вдячністю вітаємо
Вас та всю Вашу
Сім'ю із величним
Ювілеєм !!!
Зичимо міцного -
міцного здоров'я,
позитивних вражень,
удачі у всіх починаннях
Сім'я Дідухів -
Яворівських

P.S. Для нас Ви -
 великий приклад
 Людини, науковця,
 керівника, Головіка та
 Батька.
 "Шануй людей,
 коли прокуєш вогню,
 бо стрілець їх, коли
 спускається вниз..."
 Монтеск'є, -
 це і Ваш життєвий
 девіз, адже навколо
 Вас стільки хороших
 людей, друзів, учнів,
 синів...
 Многая літа!
 10. 01. 19 р
 Тернопіль

Такого піднесеного листа могла написати лише випускниця Тернопільського державного медичного університету ім. І. Я. Горбачевського! Листа натхненного, листа щирого, листа винятково ЛЮДСЬКОГО!

Оксана Яворівська (Дідух), керівник поліклініки обласної дитячої клінічної лікарні із заступником головного лікаря з хірургії цієї лікарні. Оксана не лише росла на моїх очах, а й народжувалась. Наші сім'ї мешкали в одному домі, в одному під'їзді...

Сьогодні Оксана Яворівська (Дідух) — завідувача поліклінікою Тернопільської обласної дитячої клінічної лікарні. Але, як видно з її послання, вона ЖИВЕ, вона МИСЛИТЬ, вона...

Свята дорога — цвіт густий на дереві,
А до плодів — ще нелегкі труди.
Бо скільки зваб, бо скільки ложних див
Підносить доля навіть королеві.
Слащавість цукру і притворство левів.
І сокровенне: взяв — відгородись...
Свята дорога — цвіт густий на дереві,
А до плодів — ще нелегкі труди.
Шукай себе — проказували древні,
Не просто це — ждуть ризики завжди.
Та лиш в раю висять пізнання плоди,
Яких не сотворить золотареві.
Свята дорога — цвіт густий на дереві.

Зі збірки «Теургія». «ЛУ» 26.01.2029

Вельмишановний Іване Семеновичу!!!

З глибокою вдячністю вітаємо Вас із Ювілейним Днем народження!
Хай воздасть Вам сторицею здоров'я і добро, котре Ви так щедро дарували людям.

З повагою і шанобою до Вас Мирослав, Клавдія і вся родина Гірняків.

Вельмишановний
Іване Семеновичу!!!
З глибокою вдячністю віта-
ємо Вас із Ювілейним Днем
народження!
Хай воздасть Вам стори-
цею здоров'я і добро, котре
Ви так щедро дарували людям.
З повагою і шанобою до Вас
Мирослав, Клавдія і вся родина
Гірняків.
10.01.2029

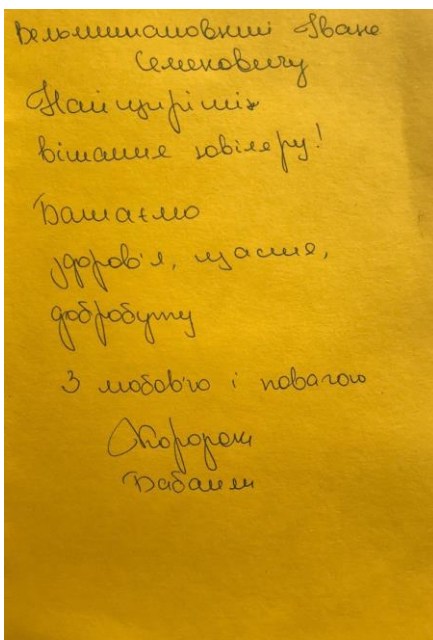
Мирослав Гірняк довгі роки працював головним лікарем Тернопільської університетської обласної лікарні. Співпраця з ним завжди носила конструктивний характер. Ми не лише співпрацювали, а й дружили.

Товариські набудований, юмористично-іронічно налаштований, він був (і є) цікавим співрозмовником.

Годами когда-нибудь в зале концертной
Мне Брамса сыграют, — тоской изойду.
Я вздрогну, я вспомню союз шестисердый,
Прогулки, купанье и клумбу в саду....

Борис Пастернак

Вельмишановний Іване Семеновичу
Найщиріші вітання ювіляру!
Бажаємо здоров'я, щастя, добробуту!
З любов'ю і повагою
Кородюки,
Бабанли

Спадкоємність... Я дружив з Іваном Кородюком, а моя донька Світлана дружить з його (І. К) донькою Валентиною. Дружба триває...

«Дружба що імортель: хоча це бліда квітка, але вона ніколи не в'яне» (Г. Сенкевич). І зовсім не маю бажання погодитися з Аристотелем: «О д р у з і мої! Нема на світі друзів!»

Погодьтеся, читачу, що десятки вітань, які я наводжу, можуть надіслати лише друзі. Адже я далеко не на всі запрошення отримав вітання. Наприклад. Я надіслав запрошення трьом экс-міністрам охорони здоров'я України, з якими, як мені здавалося, у мене були дружні відносини. Ніхто з них не відгукнувся. Виходить — я помилився. Буває. Але думати про людей, тим більше добре знайомих, необхідно лише оптимістично, гарно. Це приводить до уквітчення громади, людства...

Шановний Іване Семеновичу

У мові так багато різних слів,
А ми несемо Вам одне-єдине.
Бо головне для нас, що Ви людина,
Що гідно в ці шаленім світі жив.
І зараз — в 90 — творити в змозі.
Ви, як завжди, в польоті чи дорозі
І в дні святкові, і у сірі будні.
Ви вірний друг і серце Ваше щире.
Вміщало все: любов і піклування,
І радісне омріяне кохання,
Надію на добро — і в Бога віру,
Ви всім допомагали в лиху годину,
І слова Ви ніколи не порушили,
Цінуєм Вас за добру душу,
Ви з літери великої Людина!
Бажаю Вам добра й любові,
І щастя зичимо, Вам, ювіляре!
Дивиться на життя в рожеві окуляри,
І стане світ чудово-кольоровим.

В цей морозний зимовий день
від усієї душі вітаю вас
з ЮВІЛЕЄМ

Мені випало щастя бути знайомим з Вами — мудрим, сильним, цілеспрямованим і розумним, чуйним керівником, талановитим науковцем, вченим, чиє ім'я занесене до книги «2000 найвидатніших людей століття» Інтернаціонального біографічного центру в Кембріджі (Велика Британія,

1977). Ви чудовий батько, порадник та вчитель. Ви вірець, приклад для молодого покоління лікарів-науковців.

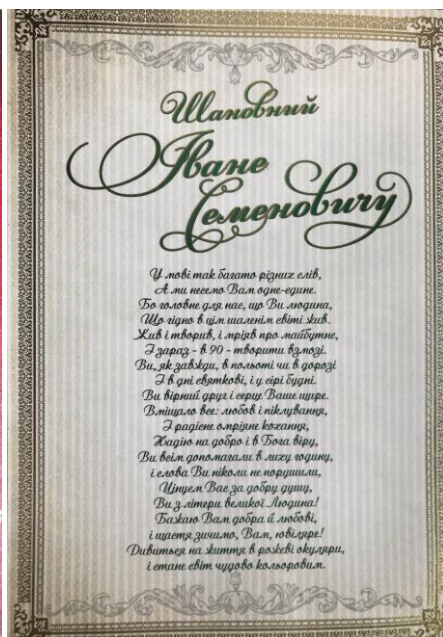
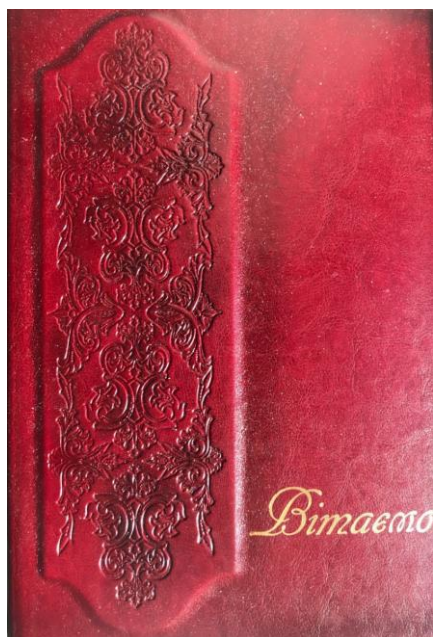
У Вас за плечима, шановний Іване Семеновичу, копітка праця у стінах рідного університету, низка складних наукових досліджень, які назажди змінили обличчя педіатрії.

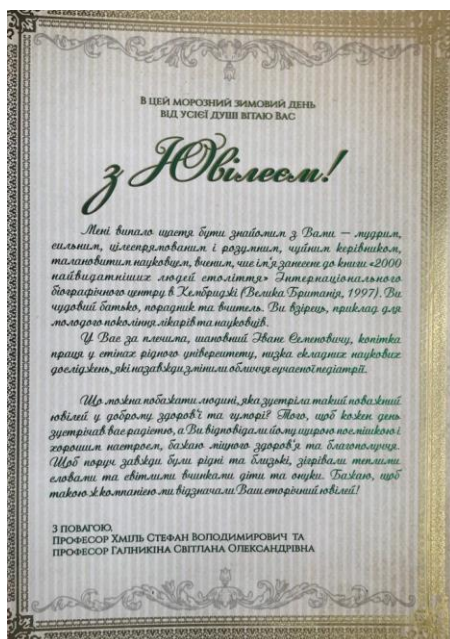
Що ж можна побажати людині, яка зустріла такий поважний ювілей у доброму здоров'ї та гуморі? Того, щоб кожен день зустрічав Вас радістю, а Ви відповідали йому щирою посмішкою і хорошим настроєм. Бажаю міцного здоров'я та благополуччя. Щоб поруч завжди були рідні та близькі, зігрівали теплими словами та світлими вчинками діти та онуки. Бажаю, щоб такою компанією ми відзначали Ваш сторічний ювілей!

З повагою,

професор ХМІЛЬ Стефан Володимирович та

професор Галнікіна Світлана Олександрівна

*Я не знав, що це красиве подружжя (Стефан та Світлана)
є не лише знаними фахівцями своєї справи, а й володіють азами поезії.
Вік живи — вік пізнавай!*

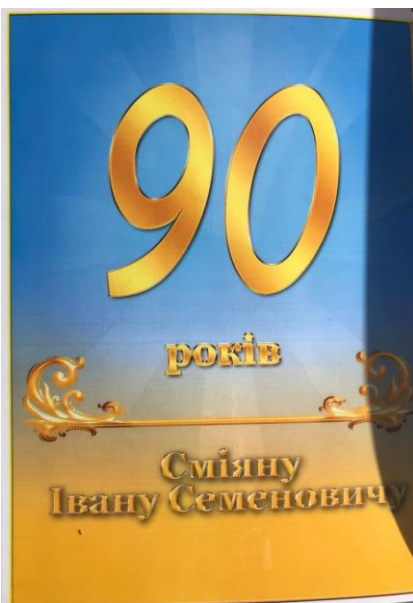
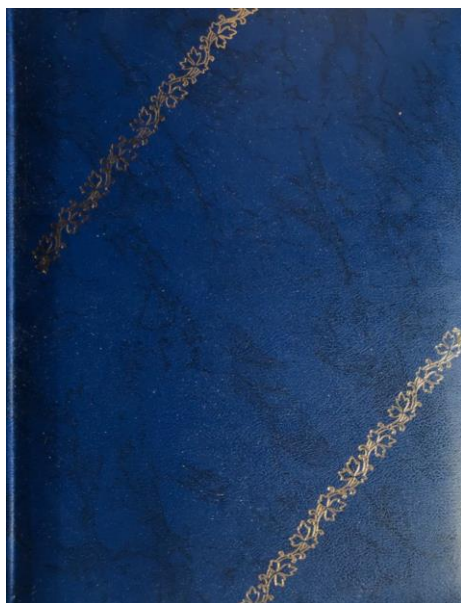
Стефан Хміль народився на Тернопіллі. На Тернопіллі він відбувся як учений, як доктор медичних наук, як професор, як заслужений діяч науки і техніки, як новатор у своїй галузі — акушерства та гінекології... Його авторитет сягнув за межі свого регіону і навіть України. Він себе не рекламує, але його слава, слава фахівця — л і к а р я шириться природним відлунням. Він завжди знаходився на видноті.

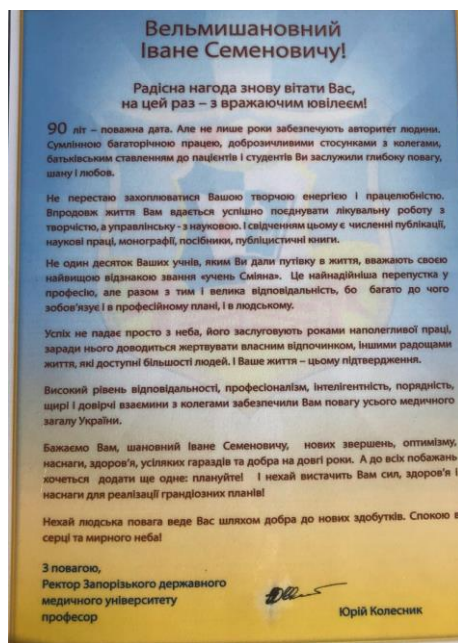
Я отримав це послання 10.01.2019 року, коли ми один одного вітали:

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

СЛАВІМО ЙОГО!

Спасителю наш, Христе. Розважаючи тайну Твого народження, стаємо перед Тобою, яко Дитиною зложеною в яслях у вифлеємському вертепі, та з Пречистою Дівою Марією, Твою Матір'ю, зі святим Йосифом, Її обручником, з убогими покірними пастирями й зі східними мудрецами поклоняємося Твоєму Божеству і Твоєму Чоловічеству та Божій Твоїй Особі — іконостасі премудрости Божого Слова (Із проповіді Митрополита Андрія до духовенства та вірних на Святий вечір 1944 року).

Вельмишановний Іване Семеновичу!

90 літ — поважна дата. Але не лише роки забезпечують авторитет людини. Сумлінною багаторічною працею, доброзичливими стосунками з колегами, батьківським ставленням до пацієнтів і студентів, Ви заслужили глибоку повагу, шану і любов.

Не перестаю захоплюватися Вашою творчою енергією і працелюбністю. Впродовж життя Вам вдається успішно поєднувати лікувальну роботу з творчістю, а управлінську — з науковою. І свідченням цьому є численні публікації, наукові праці, монографії, посібники, публіцистичні книги.

Не один десяток Ваших учнів, яким Ви дали путівки в життя, вважають своєю найвищою відзнакою звання «учень Сміяна». Це найнадійніша перепустка у професію, але разом з тим і велика відповідальність, бо багато до чого зобов'язує і в професійному плані, і в людському.

Успіх не падає просто з неба, його заслуговують роками наполегливої праці, заради нього доводиться жертвувати власним відпочинком, іншими радощами життя, які доступні більшості людей. І Ваше життя — цьому підтвердження.

Високий рівень відповідальності, професіоналізм, інтелігентність, порядність, щирі і довірчі взаємини з колегами забезпечили Вам повагу усього медичного загалу України.

Бажаємо Вам, шановний Іване Семеновичу, нових звершень, оптимізму, наснаги, здоров'я, усіляких гараздів та добра на довгі роки. До всіх побажань хочеться додати ще одне: плануйте! І нехай вистачить Вам сил, здоров'я і наснаги для реалізації грандіозних планів!

Нехай людська повага веде Вас шляхом добра до нових здобутків. Спокою в серці та мирного неба!

З повагою,

ректор Запорізького державного
медичного університету

професор

підпис

Юрій Колесник

Так... Не даремно я «дотягнув» до 90... Скільки почуттів, зусиль вклав у це послання Юрій Колесник! Його щирості та душевності немає меж. Так може написати лише та людина, яка заповнена любов'ю до ближнього, теплом до колеги, добром до оточуючих...

Зміст цього послання викликав у мені велике хвилювання, неабиякий потяг до творчої праці...

Спілкування з таким людьми, як Юрій Колесник, приводить до стану, коли «спокій тільки сниться», а уявлення беруть верх над дійсністю.

Вахляром проміння впало,
Сріблом хвилі облило.
Дужче море заспівало,
На скрипках, басах заграло,
В шумі білому біліє,
Мов вишневий сад цвіте,
А над морем вітер віє,
Хвилі крилами леліє
Густо в бубни загуло.
І на берег цвіт мете.

Олександр Олесь

Величимаковий Іване Семє-
новичу і Лідія Василівна!
Щиро вітаємо Вас і всю родину
Смєлянів з Різдвом Христовим
і Новим 2019 роком!
Одночасно прийміть найщиріші
вітання з настанням ювілейного
Дня Народження, який вдається
відмітити тільки вибраним
богом особистостям.
Хай Різдво Христове і Божна
Благодать що прийшла з ним,
придасть Вам духовних і фізич-
них сил, прикнопить здоров'я,
щасття і благополуччя на довгі
і щасливі роки життя!
З глибокою повагою - завжди,
Васі Кентро Та-врилівна і
Олена Степанівна
Мартинюки. м. Тернопіль

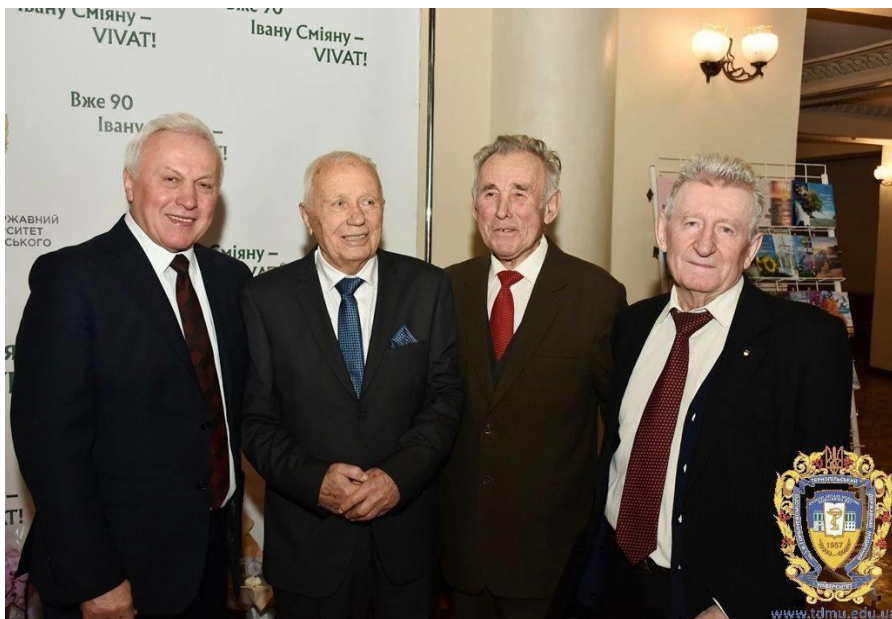
Вельмишановний Іване Семеновичу і Лідія Василівна!

Щиро вітаємо Вас і всю родину Сміянів з Різдвом Христовим і Новим 2019 Роком! Одночасно прийміть найщиріші вітання з наступаючим ювілейним Днем Народження, який вдається відмічати тільки вибраним Богом особистостям.

Хай Різдво Христове і Божа благодать, що прийшла з ним, придасть Вам духовних і фізичних сил, примножить здоров'я, щастя і благополуччя на довгі роки життя!

З глибокою повагою — завжди Ваші Петро Гаврилович і Олена Степанівна Мартинюки.

м. Тернопіль.

Петро Мартинюк разом з Богданом Сорокою та Миколою Стельмахом (мої старі друзі), приходять уже вкотре вітати мене з ювілеєм (70-річним, 75-річним, 80-річним, 85-річним). Обіцяли, що прийдуть і на 100-річний ювілей (жарт). Серед нас наймолодший — Микола Стельмах. Він ще не старик, на відміну від інших. Кажуть, що дружба має короткий шлях. Ми переконались, що це не так

Я снова здесь, в семье родной,
Мой край, задумчивый и нежный!
Кудрявый сумрак за горой
Рукою машет белоснежной.

Седины пасмурного дня
Плывут всколоченные мимо,
И грусть вечерняя меня
Волнует неопределимо.

Над куполом церковных глав
Тень от зари упала ниже.
О други игрищ и забав,
Уж я вас больше не увижу!

В забвенье канули года,
Вослед и вы ушли куда-то.
И лишь по прежнему вода
Шумит за мельницей крылатой.

И часто я в вечерней мгле,
Под звон надломленной осоки,
Молюсь дымлящейся земле
О невозвратных и далеких.

Сергей Есенин

У мою стару голову прийшла думка запропонувати ректору створити в університеті музей літературно-художніх творів співробітників та випускників нашого вузу. Їх буде немало.

Ось і на цьому ювілеї доцент кафедри акушерства і гінекології, член спілки письменників України, Леся Романчук, подарувала мені роман «Місто карликів» у чотирьох книгах з таким промовистим автографом:

«Дорогому Івану Семеновичу — вчителю, наставнику, людині, що змінила мою долю».

Без Івана Сміяна не було б письменниці Лесі Романчук.

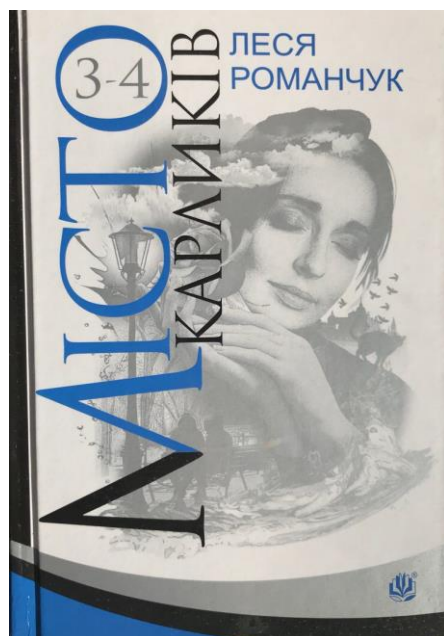
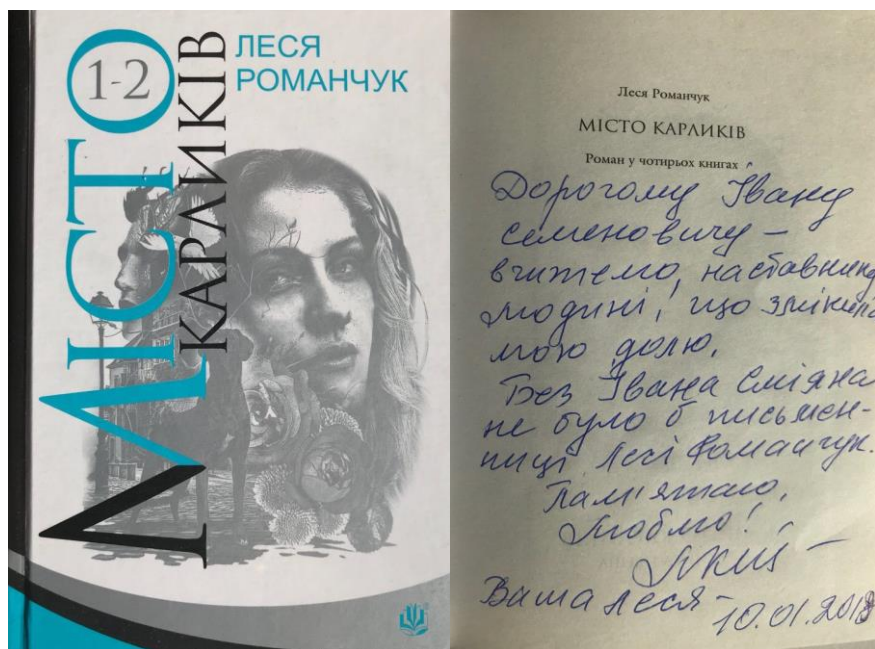
Пам'ятаю,

Люблю!

підпис

Ваша Леся

10. 01. 2019

Я навіть не коментую цю фотографію...

У своїх романах Леся Іванівна відображає різностороннє життя «карликів». Багато тернополян, багато працівників Тернопільського медичного університету, знайдуть себе під іншими прізвищем та ім'ям... Я себе знайшов там також...

Найбільш цікавими ці книги є, насамперед, працівникам нашого університету.

Леся Романчук, свідомо чи ні, переоцінила мою роль у її становленні як письменниці. Талант їй дали мама та тато, а не хто інший. Я ж лише деякою мірою сприяв відновленню справедливості в тяжкій долі Романчуків. Я, мабуть, найбільш глибоко зрозумів мученицьку долю тисяч і тисяч людей, лише після оповіді Лесі Іванівни про поневіряння її родини.

І як висновок до цієї теми, я наведу заповіт 104-річного мудреця (із книги Мирослава Дочинця «Многія літа. Благії літа»): «Прагнучий чуда від долі, від інших людей, від Неба, — чудо в тобі! Поглянь у дзеркало добрими, усміхненими очима — ти одне з чудес, створених Творцем. Він хотів створити тебе саме таким. Таким ти Йому потрібен. Будь собою! Приймай себе! Радій собі! Заглядай у себе — і знайдеш у ці криниці все. Бо дано тобі все, що тобі потрібно. І понад це».

Чудо в тобі... І не лише в тобі, в мені... Ти лише помічай це чудо.

Із Києва приїхала привітати мене Оля Барна. Тернополянка, з відзнакою закінчила середню школу і Тернопільський медичний, в аспірантурі достроково завершила виконання кандидатської дисертації... Потім, я пам'ятаю, Оля підійшла до мене (я вже ректором не був) запитати мою думку відносно її переїзду до Києва... Я їй порадив без усяких вагань направлятися в столицю, незважаючи на те, що вона не мала в столиці яких-небудь знайомих серед поважних осіб...

І сьогодні я вважаю, що Ольга Барна є взірцем жінки (!), яка досягла неабияких звершень у своєму житті... Більш того, вона (О. Б.) може бути прообразом героїні роману, яка в країні — Україні, де панує корупція та найдосконаліша бюрократична машина, відбулася як видатний вчений, помітний організатор охорони здоров'я, менеджер високого класу, мама двох чудових синочків... На такі звершення здатні лише окремі талановиті жінки. Це більше, аніж героїзм.

І, незважаючи на це, вона залишилася Л Ю Д И Н О Ю... Вона приїхала на моє 90-річчя, залишивши двох 3-річних синочків... Моєму розчуженню не було меж, я з трудом стримався, щоб не заплакати.

Адже

Чувствую, пора прощаться.
Все решительно к тому.
Не угодно ль вам собраться
у меня, в моем дому?

Будет ужин и гитара,
и слова под старину.
Я вам буду за швейцара —
ваши шубы отряхну.

И, за ваш уют радея,
как у нас теперь в ходу,
я вам буду за лакея
и за повара сойду.

Приходите, что вам стоит!
Путь к дверям не занесен.
Оля в холле стол накроет
на четырнадцать персон.

Ни о чем не пожалею,
и, с бокалом на весу,
я последний раз хорею
тост за вас произнесу.

Нет, не то чтоб перед светом
буйну голову сложу...
Просто, может, и поэтом
вам при этом послужу.

Был наш путь не слишком гладок.
Будет горек черный час...
Дух прозренья и загадок
пусть сопровождает нас.

Булат Окуджава

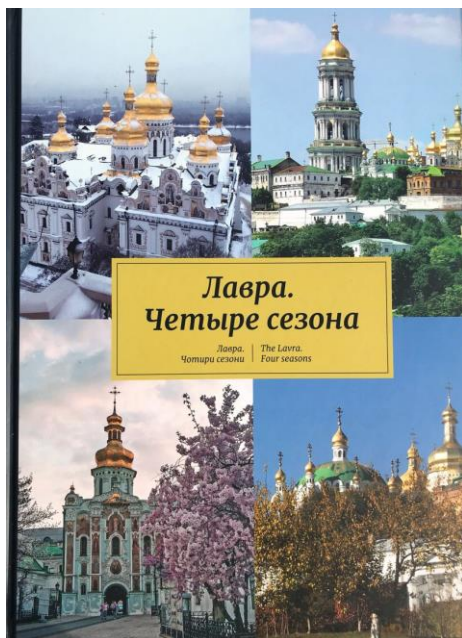

Ольга Барна вручила мені чудові подарунки:

1. Сертифікат на двох для відпочинку в Закарпатті...

2. «Лавра. Четыре сезона». Фундаментальний альбом Свято-Успенської Києво-Печерської Лаври на 513 стор. Видання найвищого гатунку.

Святкові ялинки,
веселі сніжинки,
різдвяні дарунки,
усмішки й цілунки...
В родинному колі
в добрі та любові
святкуйте щасливо
всі свята зимові!

Дорогий Іван Семенович!

Вітання від родини Воронцових з Ювілеєм, з Новим Роком, з Різдвом Христовим!

Бажаємо наснаги до творчості, здоров'я і позитиву у житті.

Цілуємо і обнімаєм!

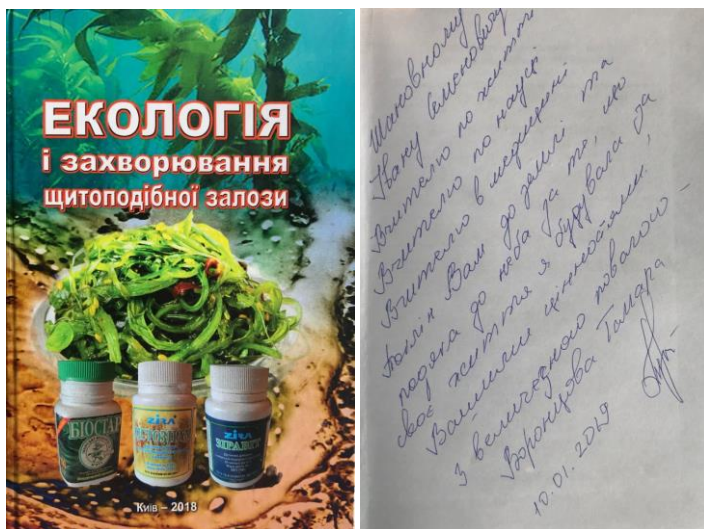
10. 01. 2019 р.

Тамара Воронцова,

Ігор Воронцов, Олексій Воронцов

Тамара Воронцова дружно, зі своїми хлопцями, вітає мене зі святами та моїм ювілеєм. Вона постійно в праці. Вона постійно в пошуках. Вона мене порадувала щойно видрукованою монографією «Екологія і захворювання щитоподібної залози» (544 стор.), співавтором якої вона є.

«Монографія присвячена проблемі профілактики та лікування йододефіцитних захворювань. Це перша спроба узагальнити результати власних досліджень та досвіду вітчизняних та зарубіжних вчених з проблеми впливу різних зобогнених факторів на розвиток йододефіцитних захворювань у населення, критичного аналізу методів та засобів профілактики та лікування». Монографія всебічно освітлює важливу проблему вчорашнього і сьогоднішнього дня.

Автограф на цій монографії написано від душі та щиро:

Шановному Івану Семеновичу, Вчителю по житті, Вчителю по науці, Вчителю по медицині. Поклін Вам до землі та подяка до неба за те, що своє життя я будувала за Вашими цінностями.

З величезною подякою

Воронцова Тамара

10. 01. 2019 підпис

Зі свого боку, мені дуже приємно було побачити таку поважну монографію, співавтором якої Ви є.

Ваші надзвичайно гарні слова на мою адресу будуть слугувати посиленню моєї творчої праці... Та проголошення молитви:

Господи, наповни наші серця Святим Духом і даром благословляти! Ми просимо про це, Господи, в ім'я Ісуса Христа.

Ми — спадкоємці благословення і покликані благословляти...(із книги Регіс Кстро, Майза Кастро «Зцілення благословенням»).

Нам більш притаманне земне.

І засміялась провесінь: — Пора! —
за Чорним Шляхом, за Великим Лугом —
дивлюсь: мій прадід, і пра-пра, пра-пра —
усі ідуть за часом, як за плугом.

За ланом лан, за ланом лан і лан,
за Чорним Шляхом, за Великим Лугом,
вони уже в тумані — як туман —
усі вже йдуть за часом, як за плугом.

Яка важка у вічності хода! —
за Чорним Шляхом, за Великим Лугом.
Така свавільна, вільна, молода —
невже і я іду вже, як за плугом?!

І що зорю? Який засію лан?
За Чорним шляхом, за Великим Лугом.
Невже і я в тумані — як туман —
і я вже йду за часом, як за плугом?..

Ліна Костенко

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Колектив Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова щиро вітає Вас, видатного науковця та педіатра, ветерана Тернопільського університету зі славним Ювілеєм — 90-річчя з дня народження!

Ваш життєвий шлях є прикладом сумлінного та відповідального ставлення до своїх професійних обов'язків, свідченням Вашої громадянської позиції у справі служіння державі, яскравим прикладом цілеспрямованості, невичерпної енергії та багатогранної діяльності.

Співробітники та колеги нашого університету знають Вас як талановитого вченого, що здійснив величезний внесок у становлення і розвиток галузі педіатрії на Тернопільщині, а також як високоосвіченого педагога, доброзичливу та яскраву людину.

У вашій особі чудово поєднується чудово поєднується талановитий організатор та блискучий науковець. Чуйність та увага, вимогливість та доброзичливість, принциповість та пристрасність є тими рушійними силами, які згуртовують навколо Вас однодумців. Ми цінуємо Вас як принципового і авторитетного педагога та науковця, якому не байдужі людські долі, поважаємо за здібність творчо мислити, за твердість характеру, за силу духа.

В день Вашого ювілею, вельмишановний Іване Семеновичу, прийміть щирі побажання міцного здоров'я, благополуччя, натхнення та насаги у здійсненні задумів та мрій, невичерпності життєвих сил, величезних успіхів у нелегкій праці на користь медицини та народу України.

З повагою,

Ректор ВНМУ ім. І. М. Пирогова,

академік НАМН України

підпис

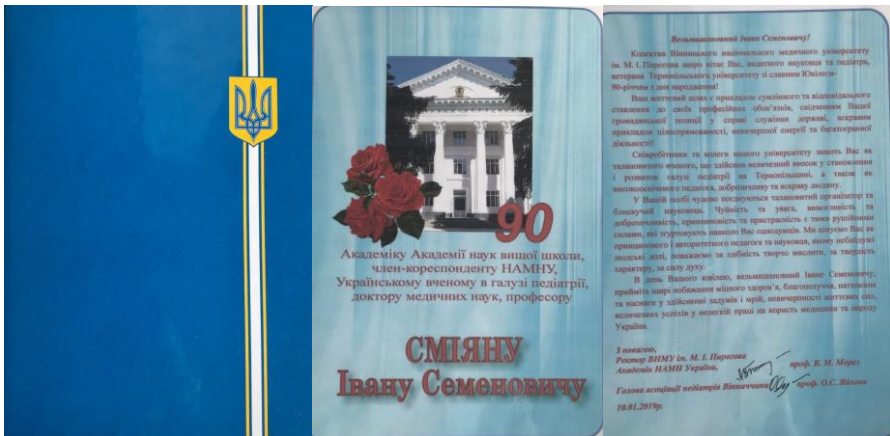
проф. В. М. Мороз

Голова асоціації педіатрів Вінниччини

підпис

проф. О. С. Яблонь

10. 01. 2019 р.

Минуло 22 роки, як я відійшов від ректорства, а отже — від тісного спілкування з Василем Морозом. Але, як свідчить це послання, ми любимо один одного. Ми поважаємо один одного. Ми в пам'яті один в одного. Немає в світі нічого сильнішого, аніж добрі людські стосунки. І то неправа, що людина людині вовк. Навіть вовк вовку не є вовком!

Наше тривале життя з Василем Морозом характеризується нестримним рухом уперед, безупинним пошуком нового на службі й у побуті... Бентежність завжди з нами, як у Михайла Лермонтова

ПАРУС

Белеет парус одинокий
В тумане моря голубом!..
Что ищет он в стране далекой?
Что кинул он в краю родном?..

Играют волны — ветер свищет,
И мачта гнется и скрипит...
Увы, — он счастья не ищет
И не от счастья бежит!

Под ним струя светлей лазури,
Над ним луч солнца золотой...
А он, мятежный, ищет бури,
Как будто в бурях есть покой!

Хай нова радість заіскриться,
Закалядують села і міста

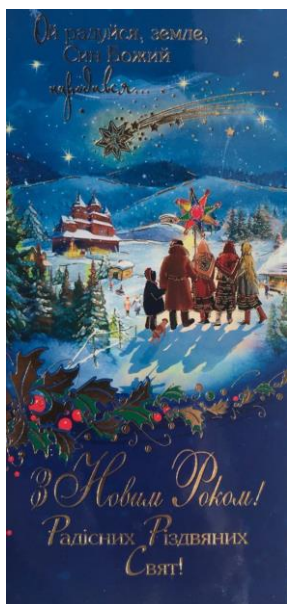
І кожне серце звеселиться,
Вітаючи народження Христа.
І йде Вертеп від хати і до хати,
І сіється зерно на довгий вік,
І хочеться добра усім бажати
На весь наступний Божий рік!

Шановний Іване Семеновичу!

Щиро поздоровляємо Вас з 90-літнім ювілеєм, вагомими життєвими здобутками, Новим 2019 роком, Різдвом Христовим!

Бажаємо здоров'я, довгого активного довголіття. Поздоровляємо Вашу дружину, дітей — Олександра та Світлану, котрі достойно наслідують Вас.

Василь Пришляк,
Наталія та Олег Грималюки,
Катерина Алексєвич.
30.12.2018 р.

Хай нова радість заіскриться,
Заколядують села та міста
І кожне серце звеселиться,
Вітаючи народження Христа.
І йде Вертеп від хати і до хати,
І сіється зерно на довгий вік,
І хочеться добра усім бажати
На весь наступний Божий рік!

Шановний Іване Семеновичу!

Щиро поздоровляємо Вас з 90-літнім ювілеєм,

вагомими життєвими здобутками,

Новим 2019 роком, Різдвом Христовим!

Бажаємо здоров'я,

довгого активного довголіття,

Поздоровляємо Вашу дружину,

дітей - Олександра та Світлану,

котрі достойно наслідують Вас.

Василь Пришляк,

Наталія та Олег Грималюки,

Катерина Алексєвич.

30.12.2018 р.

Невеселі в нас обличчя... З Грималюками

Василь Дмитрович Пришляк — заслужений лікар України, лікар вищої категорії, кандидат медичних наук, доцент, мій одноліток... Ще 31.12.2018 р. він по телефону вітав мене з новорічними святами, а 5.01.2019 року його не стало. Який жаль!!! Мені і сьогодні не хочеться вірити в це. Василь Пришляк завжди пам'ятав слова з пастирського послання Митрополита Андрея Шептицького:

«Віддаю в твої руки всі мої журби, а передовсім справу мого вічного спасення. Обіцяю Тебе любити і Тебе почитати аж до останньої хвили життя; обіцяю розширяти по силам почитання Твого Найсвятішого Серця.

Розпоряджайся мною, о мій Ісусе, після уподобання. Не хочу іншої нагороди, крім Твоєї найбільшої слави і Твоєї Пресвятої любові.

Дай мені ту ласку, щоб я замешкав у Твоїм Божім Серці, тут хочу перебувати по всі дні мого життя, тут хочу жити до останнього мого віддиху. І ти, Христе, прийми в моїм серці місце перебування, місце відпочинку. Лишімся так тісно злучені, щоби колись я міг Тебе хвалити, любити і посідати на цілу вічність там, в небі, де буду на віки величати безконечне милосердя Твого Найсвятішого Серця. Амінь».

Що ж, мої друзі! Давайте послухаємо, що нам радить святий Яков:
«Моліться один за одного, щоб ви спаслися, бо багато може ревна молит-
ва праведника».

Я шлю уклін, велику шану
Сьогодні ювіляру - *Сміяну Івану*.

За те, що всіяна зерном науки нива
Із Ваших рук так щедро зародила,
За те, що урожай так колоситься славно,
Що всі зусилля й праця ненамарні.
Зерно добірне завжди Ви плекали
І ниву ним так щедро засівали,
Передавали у майбутні покоління
Свій дар, талант, знання і розуміння.
То ж хай літа не спинять Ваші дії,
Бо не старіють мрії і надії,
Хай серце й руки втоми не зазнають.
І ниву знань невтомно засівають!

*З глибокою пошаною
і найщирішими побажаннями
здоров'я і багатьох творчих літ*

Тернопіль, січень 2019

Я шлю уклін, велику шану
Сьогодні ювіляру — *Сміяну Івану*.

За те, всіяна зерном науки нива
Із Ваших рук так щедро зародила,
За те, що урожай так колоситься славно,
Що всі зусилля й праця ненамарні.
Зерно добірне завжди Ви плекали
І ниву ним так щедро засівали,
Передавали у майбутні покоління
Свій дар, знання, талант і розуміння.
То ж хай літа не спинять Ваші дії,
Бо не старіють мрії і надії,
Бо серце й руки втоми не зазнають
І ниву знань невтомно засівають!

З глибокою пошаною і найщирішими побажаннями здоров'я і багатьох
творчих літ

Неоніла Петраш

Тернопіль, січень 2019

Неоніла Петраш — лікар вищої категорії, начмед провідної стоматологічної поліклініки, письменник, поет, дружина, мама, бабуся... З такою купою обов'язків може впоратися лише жінка. Велична жінка! Талановита жінка! Жінка, яка любить ближнього і працю!

У Олександра Мороза таке відчуття від жінки:

Життя моє у відблиску краси,
Освітлене, окреслене тобою.
Злітає піснею хорошою такою
На добрий лад, на тихі голоси.

Веди свою мелодію, веди,
Заквітчану веселки перевеслом,
Пливу у ній, не вибираю весла
З цілющою прозорою води.

Мелодію ту в серце увібрав,
Від неї зачаровуюсь, німію.
Прошу для тебе долі, як умію,
І ніжності.

І щастя.

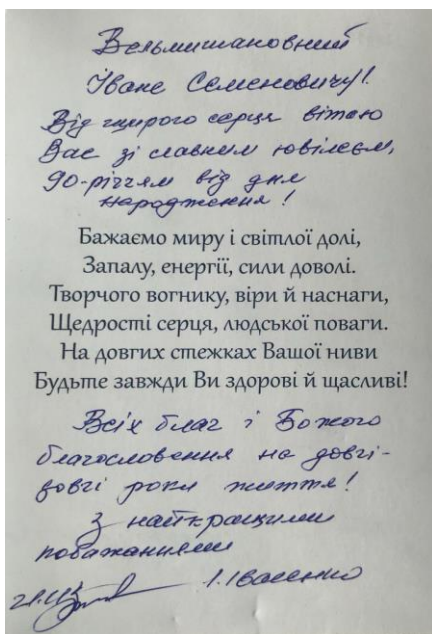
І добра.

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Від щирого серця
вітаю Вас зі славним ювілеєм,
90-річчям
від дня народження!

Бажаємо мира і світлої долі
Запалу, енергії, сили доволі.
Творчого вогнику, віри й наснаги,
Щедрості серця, людської поваги.
На довгих стежках Вашої ниви
Будьте завжди здорові й щасливі!

Всіх благ і Божого благословіння на довгі-довгі роки життя!
З найкращими побажаннями підпис І. І. Івасенко

Івасенко Іван Іванович — головний метролог нашого університету та МОЗ України. Поважна людина. У молодості він був водієм моєї персональної «Волги». І одночасно студентом політехнічного інституту. Я мушу сказати, що Іван Івасенко завжди ставився до своєї роботи з великою відповідальністю, а тому користувався повагою навколишніх. Пройшли вже не роки, а десятки років від того часу, як ми безпосередньо не спілкуємося. Але він щороку вітає мене з днем народження. Така людина заслуговує на шану. І це свідчить про те, що душа Івана Івасенка наповнена добром.

Скинути б неволю, гніт проклятих літ,
Крикнути б могуте на весь Божий світ:
«Люде! Сонце волі розцвіло землі,
Підставляйте поли і корці свої.
Пийте сонце волі, що зійшло з-за хмар,
Пийте животворний, сонячний нектар,
Всі брати-народи руки просягніть
І навіки сонцю, волі присягніть».

Олександр Олесь

Вельмишановний
Іване Семеновичу!

Щиросердечно вітаємо Вас з ювілеєм!

Від усього серця бажаємо, щоб усе зроблене Вами було непідвласне
плину часу і зміні поколінь.

Хай тепло близьких надійно захищає Вас от життєвих негараздів, а
кожен день хай наповнюється корисними справами і земними радостями.

Зустрічайте весни ще багато літ і хай вони приносять Вам натхнення
творити добро на користь людям.

Хай ангели-охоронці відвернуть всі біди, а Господь посилає мир —
душі, здоров'я — тілу і спокій — дому.

З повагою,

колектив кафедри внутрішньої медицини № 2.

Такі теплі вітання надіслав мені колектив кафедри, яку очолює моя
донька, доктор медичних наук, професор, заслужений діяч науки і техні-
ки України. Кафедра з великим творчим потенціалом, яка успішно готує
лікарів для десятків країн світу, готує докторів і кандидатів наук, підруч-
ники та посібники для іноземних студентів, є активним учасником бага-
тьох міжнародних наукових форумів...

*То й же колектив, але вже на фотографії.
Рівного та привабливого шляху вам!*

І ще не вечір...

Одна половинка окна растворилась.
Одна половинка души показалаась.
Давай-ка откроем — и ту половинку,
И ту половинку окна!

Марина Цветаева

Ось уже багато-багато років Валерій Дідух (кандидат фізико-математичних наук, доцент нашого університету) своїми численними творами (переважно поетичними) приносить неабияку життєву радість іншим! І не лише життєву радість, а ще й упевненість читача у визначний потенціал кожної людини...

Яке чудове вітання надіслав Валерій зі своєю дружиною Зоєю, з якою я десятки років працював пліч-о-пліч!

Прикрасі людського роду
Івану Семеновичу Сміяну
з нагоди 90-річчя від дня появи на світ!

Дев'ять десятків тому літ
 Волхви зібралися в дорогу
 Щоби подякувати Богу
 За те, що Ви прийшли у світ.
 Ви є прикрасою еліти
 І мрієте впродовж десятків літ,
 Щоби ніколи не вмирали діти
 І не було ні воєн, ні сиріт.
 Те, що зробили, важко осягнути,
 Не випускаєте і досі з рук перо,

Умієте в майбутнє зазирнути,
 В свята і будні творите добро.
 В житті Ви не шукали роздоріж,
 Стрічали дні і в радості, і в тузі.
 Щоби столітній перейшли рубіж,
 Вас просять і рідня, і друзі.
 Ви древа роду гілка й плід
 Й прекраса, гордість суших нині.
 І при здоров'ї многих літ
 Бажаємо і Вам, й дружині!!!

Січень 2019 р.

Валерій і Зоя Дідухи

Прикрасі людського роду Івану Семеновичу Сміяну
 з нагоди 90-річчя від дня появи на світ!

Дев'ять десятків тому літ
 Волхви зібралися в дорогу
 Щоби подякувати Богу
 За те, що Ви прийшли у світ.
 Ви є прикрасою еліти
 І мрієте впродовж десятків літ,
 Щоби ніколи не вмирали діти
 І не було ні воєн, ні сиріт.
 Те, що зробили, важко осягнути,
 Не випускаєте і досі з рук перо,
 Умієте в майбутнє зазирнути,
 В свята і в будні творите добро.
 В житті Ви не шукали роздоріж,
 Стрічали дні і в радості, і в тузі.
 Щоби столітній перейшли рубіж,
 Вас просять і рідня, і друзі.
 Ви древа роду гілка й плід
 Й прекраса, гордість суших нині.
 І при здоров'ї многих літ
 Бажаємо і Вам, й дружині!!!

Січень 2019 р. Валерій і Зоя Дідухи.

Валерій Дідух є взірцем втілення викладача університету, який своїм прикладом може спонукувати студентів не лише до освоєння свого фаху, а й до всебічного розуміння життя... До його різноманіття й окраси.

O altitudo! (O глибина! Послання апостола Павла до римлян). Так може сказати і я, оцінюючи змістовну сутність Валерія Дідуха.

Не завжди виходить так, як бажається. На цій фотографії немає Валерія, з яким ми багато років ділилися своїми творчими здобутками. Зате справа є його вірна та любима супутниця Зоя, з якою ми працювали десятки років в одній клініці. На цій фотографії є також усатий та бородатий Ігор Попович, наш випускник, а тепер — головний генератор наукових розробок з вивчення лікувальних властивостей чуда України, трускавецької «Нафтусі»

Шановний Іван Семенович!

Прийміть щиросердечні вітання
з нагоди Ювілейного Дня народження!

Ваш ювілей — не тільки Ваше свято,
Радіють ваші рідні й друзі теж.
Хай Бог пошле іще років багато,
Здоров'я, щастя, радості без меж!
Нехай добром наповнюється хата,
Достатком, щирістю і сонячним теплом.
Хай буде вірних друзів в ній багато,
Прихильна доля огорта крилом.
А весни будуть світлі, легкокрилі,
Не буде втоми лагідним рукам
Нехай здійсниться те, що не збулося
І добре серце не підкориться рокам.

За дорученням колективу КНП «ТКМЛ № 2»

Директор підпис печатка

В. В. Кміта

Так лірично та поетично відреагував Віктор Кміта, вчорашній головний лікар, а сьогодні, під впливом реформ Супрунші, директор комунального некомерційного підприємства.

Віктор Вікторович завжди був прихильним до мене, незважаючи на зміни його керівних крісел в органах охорони здоров'я області. Він постійно щось пізнає... «Яким таємничим є механізм світу. І яким чистим треба бути, щоб його побачити й пізнати!» (Іван Федорович).

День цей святковий
хай сонячним буде,
хай радісні усмішки
сяють усюди,
дарують любов свою
друзі, родина
і щастя приносить
кожна хвилиνα!

Вельмишановний і дорогий Іване Семеновичу!

Сердечно вітаємо зі славним 90-річним Ювілеєм, мріємо привітати з 100-літнім, бо пам'ятаємо, що Ви наш пейсмейкер, розрахований природою на 120–140 років.

Щиро бажаємо Вам жити..., творити... і бути щасливим.

Нагадаємо класичні формули життя і щастя:

12* Сміян І. С. З вдячністю!..

• Формула щастя дуже проста: $\text{Щ} = k (M_1 + M_2 + M_3 + M_{\dots})$, де: Щ — Щастя, М — досягнення мрії, мета; при цьому зауважимо, що чим вища мета, тим більше щастя.

• Життя — це рух, але не броунівський, а рух цілеспрямований — вгору. За своє життя Ви піднялись на досить високу гору і, звичайно, на життєвій дорозі, крім радості, перемог і успіхів, були труднощі, тимчасові розчарування, вибоїни, падіння і втрати, але вони лиш загартували Вас, Ви все переборолі і досягли Вершини. З Вершини далеко видно, розширились горизонти і відкрились нові краєвиди, обрії. Ви тепер стали для нас дороговказом і проповідником. Ваші книги-настанови просякнуті глибокою життєвою мудрістю, філософією життя та спонукають до активної і творчої праці.

Ми вдячні Вам за Співпрацю і Науку!

З глибокою повагою, кардіологи та реабілітологи

проф. Швед М. І.

підпис

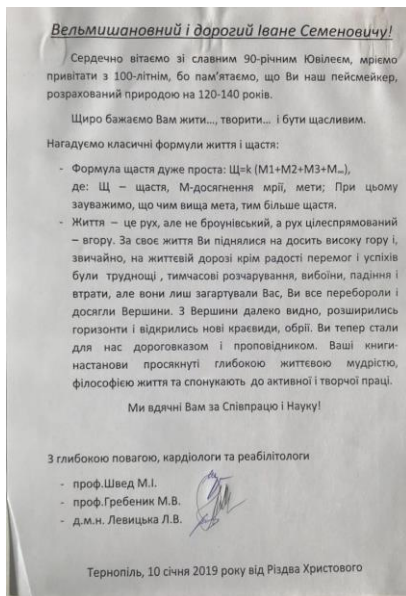
проф. Гребеник М. В.

підпис

д. м. н. Левицька Л. В.

підпис

Тернопіль, 10 січня 2019 року від Різдва Христового.

Микола Швед з красунями ТДМУ. Не будяк поряд двох роз

Ось так відомий кардіолог, доктор медичних наук, заслужений діяч науки і техніки України Микола Швед зі своїми учнями вітав мене, старика, з моїм віковим досягненням. Так склалося, що про кожного, хто підписав це натхненне послання, я міг би розповісти багато. Багато, але лише гарного!

Сьогодні, якоюсь мірою, я відчуваю себе їхнім батьком. Адже в нас одні

КОРЕНІ

...А коли святий корінь,
То й віття святе.

Апостол ПАВЛО

Святого кореня і пагони святі,
І віття свято залопоче листям...
Є сила мислі
І є сила Вища,
Що духом помисл повнить у житті.
Духовна мисль —
І обрій, мов кришталь,

Бездушна мисль —
І небо кров'ю плаче...
У злого пса —
І корені собачі,
А голубів зове небесна даль.
Ми жнемо те, що сіяли віками,
Чому ж так нині здебелів наш плід?
Ми ж виривали з коренем свій рід
Сліпими
Бездуховними руками.
То ж зрячість нашу відібрав нам Бог
Та допустив,
Щоб ми таки збагнули,
Що багна бездуховного намулу —
Це лиш пролог,
А буде й епілог!
Ми все долали урвища круті
І «світлого майбутнього» дороги —
Але без Бога,
Ані до порога!
Бо й корені заковані святі —
Нам не давали
Поступу
В житті...

Святослав Праск

Як ви, читачу, бачите, коло моїх знайомих доволі широке... А тепер я наведу побажання важковаговика в українській політиці, в українській культурі, в українській літературі...

Мені фантастично пощастило. Я близько двох десятиліть спілкуюся з Олександром Олександровичем Морозом. Я дарую йому свої книги, а він дарує мені свої...

Шановний Іване Семеновичу!

Щиро вітаю Вас з ювілеєм!

Вважаю Вас зразком українського інтелігента. Це означає все життя працювати над собою, зростати фахово, водночас душею сприймати багатство рідної культури, куди (як руслами річок у море) прибиваються хвилі справжнього: у літературі, філософії, мистецтві, науці..., збагачуючи наше, поширюючи і його вплив на культуру цивілізації.

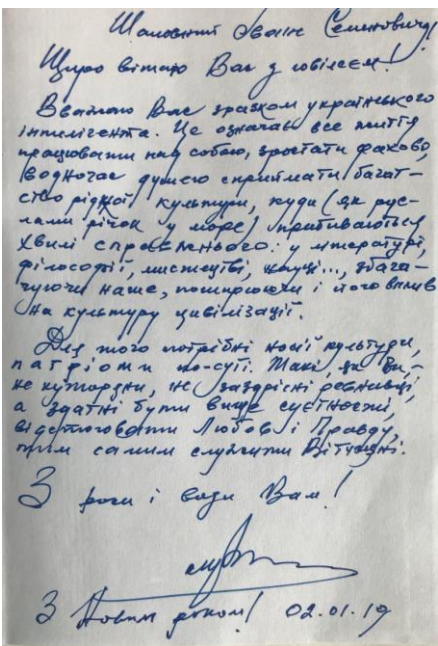
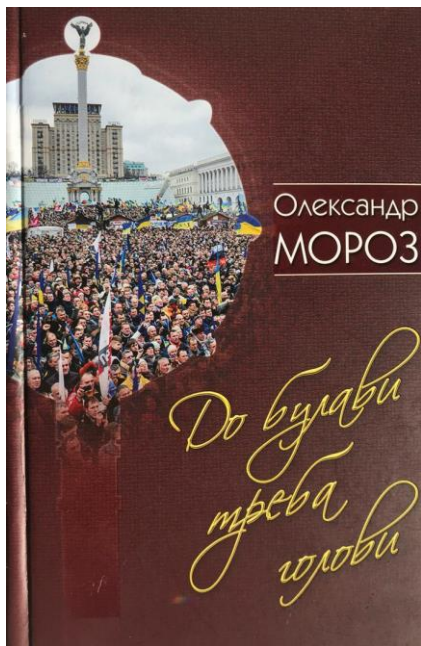
Для того потрібні носії культури, п а т р і о т и по-суті. Такі як Ви, не хуторяни, не заздрісні ревнивці, а здатні бути вище суєтності, відстоювати Любов і Правду, тим самим служити Вітчизні.

З роси і води Вам!

Підпис

З Новим роком!

02. 01. 19

На що я хотів би звернути увагу:

а) Олександр Мороз працює постійно!!! Й у свята теж. Ви бачите його підпис на посланні — 2 січня, коли більшість (якщо не всі) відзначає Новий рік;

б) побажання написані особисто та чудовим каліграфічним почерком. Це ознака великої поваги, в даному випадку, до мене;

в) і в поезії, і в прозі Олександра Мороза з а в ж д и віддзеркалюється шана до простої л ю д и н и.

Він постійно з Тарасом, з Тарасом Шевченко...

...Подивіться на рай тихий,
На свою країну,
Полюбіте щирим серцем

*Велику руїну,
Розкуйтеся, братайтесь!
У чужому краї
Не шукайте, не питаєте
Того, що немає
І на небі, а не тільки
На чужому полі.
В своїй хаті своя правда,
І сила і воля.*

Тарас Шевченко

«У всякого своя доля...»
Це правда. Та разом —
Однакова для всіх майже
Земляків Тараса.
Бо нічого не змінилось
За дві сотні років:
І грабують, і руйнують,
А «неситим оком»
Не в світі далекі зирять,
А довкола себе,
Аби ближнього обдерти...
«Може так і треба»?
Може, й треба, оглянімось:
Це ж з нашої згоди
В нашій хаті злодіяки
Людом верховодять.
І нічого шукать винних,
Кричать в суперечках -
Той купився, той продався
За торбину гречки.
Той, до «ящика» прпавши,
За чаркою з кумом
В брехні вірить, хоч насправді
Лінується думать.

Потім, вчадівши від злості,
Попреться до урни,
Аби згодом дивуватись,
Чом у владі дурні.
Ой, не дурні, бо ж учили
Маркса, інтеграли...
А навіщо? Тих обрали,
Які й вибирали.
Хоч знаємо: із такими
Добро не прибуде.
Усі «мають, те що мають».
Так гинуть же люди!
І у пеклі вогненному
(З «подачі» сусіда),
І у вирі щоденному,
У злиднях, у бідах,
У зневірі в кращу долю
Для дітей, онуків...
А, як знаєш, ще й від чого, —
Відчуваєш муку.
Не сховаєш ві сні думку,
Та й ховать не гоже,
Коли серцем згоряючи,
Заснути не можеш...

Книга Олександра Мороза «До булави треба голови. (Так було. Так є. Як буде?)», є особливою: а) книга написана безпосереднім і активним співучасником становлення незалежної України; б) її (книги) зміст ґрунтується виключно на численних об'єктивних документах; в) автор вико-

зує свою точку зору на різноманітні події, які відбувалися в Україні того часу; г) кожна сторінка цього твору відлунює бажання автора знайти оптимальні шляхи розвитку держави-України; д) я переконаний, що історія розвитку України, незалежної країни, не може бути відображена без «До голови треба булави» е) різноманітність та значимість, наведених документальних матеріалах вимагає глибокого та тривалого вивчення їх. На мою думку — не одного покоління.

Я наводжу лише «Післямову», щоб заохотити читача до ознайомлення зі змістом усієї книги (592стор.)...

«Я б не хотів, щоб у читача склалося враження, ніби я зосередився лише на негативі в розвитку країни за останні десятиліття, шукаю винних у тому, ставлячи себе в зручну позу коментатора, непричетного до всього, про що йдеться в книжці. Навпаки, все це — частина мого життя, і гіркі оцінки його епізодів, невдалі зусилля, неточні рішення і невтішні результати — це і мої уроки, моя провина, мій біль. Адже йдеться про власну біографію, яка не уявляється іншою, відокремленою від життя моєї країни.

Для створення сучасної потужної держави, Україна одержала унікальний спадок співмірний з економічною, культурною і науковою основою провідних країн світу. мені вдалося побувати в майже кожному складнику нашої основи ще тоді, коли вони функціонували в Харкові, Дніпропетровську, Донецьку, Луганську, Тернополі, Львові, Сумах, Запоріжжі, у столиці... Зустрічався з людьми, вів чесну розмову з ними про сучасне і майбутнє. Коли тих людей (і мене також) ображають словом «совки», то вся нинішня дійсність переконує — вони були на дві голови вищі від авторів і користувачів брудних чужих дефініцій. Вище за інтелектуальним рівнем, за відданістю Вітчизні, за порядністю. Не їхня вина в тому, що досягнутими ними здобутками не вдалося скористатися так, як годилось би у правовій суверенній і соціальній державі. Що здійснені в Україні перетворення найбільше вдарили по гідності людей, по їхньому відчуттю причетності до суспільних справ.

Ще двадцять років тому ми могли скандувати: «Нас багато, нас не подолати!». Сьогодні це гасло не підійде. Нас мало і стає все менше. Трудова (найперше) еміграція набуває незворотних ознак. З цього, неочікуваного раніше, боку виникає найсерйозніша загроза державності. Люди продуктивного віку — опора країни — залишають Батьківщину не стільки для працевлаштування (це зрозуміло), скільки від зневіри в завтрашній день. А коли серед них тисячі представників творчої, виробничої і наукової інтелігенції, то усім, хто причетний до організації державного життя,

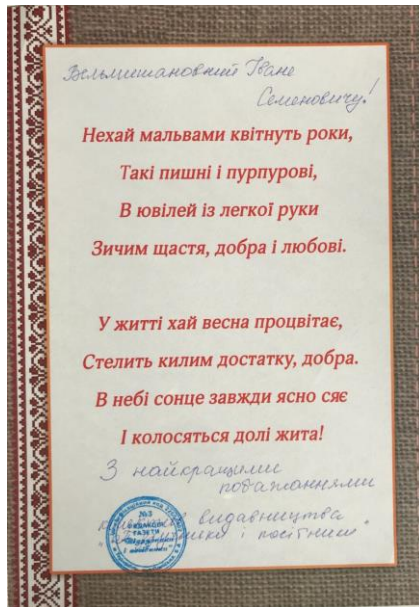
треба швидко робити висновки — цих людей, навіть знайшовши ефективний шлях розвитку, замінити ніким.

Коли на початку незалежності аргументи про потребу державного управління економікою, про контроль людей над усім, що робиться в державі (особливо на місцевому рівні), не змогли здолати привнесені в суспільну свідомість байки про «невидиму руку ринку», котра все врегулює, то сьогодні очевидно стало, що то байка і є. Ринок сепарував людей таким чином, що з'явилося кілька відсотків багатих на майже все злидаюче населення. Серед тих кілька відсотків переважно люди з талантом, хоч є там «таланти» кримінального змісту. Сепарація не могла відбутися сама по собі, вона задіяла фактично все чиновництво, весь державний апарат, зробивши його і заручником, і генератором загалом реакційних процесів. Наслідки їх — виразки суспільного життя: корупція, злочинство, розтягування багатств держави і бюджету, падіння моралі, освіченості, духовності, втрата надії.

Прийде час і ці кілька відсотків зрозуміють, що у великому ринковому просторі вони теж зайві, а їхня роль підпорядкована інтересам тих, хто вершить світову драматургію. Добре було б, якби таке усвідомлення прийшло зараз, тоді легше було би вдаватися до змін, аби витягти Україну з темного виру, в орбіті якого вона вже перебуває. Надії на таке прозріння небагато. Але чи з ними, чи без них Україна мусить пройти перетворення, про яке йдеться в наведених матеріалах. ми не можемо зникнути, не маємо права. Одержавши від Природи (від Бога) найблагодатнішу частинку світу, ми зобов'язані зробити її найкращою для людей.

19. 04. 2016»

І як власний висновок: Олександр Мороз — *Lux veritatis* (Світло правди) та *Intellegendi auctor* (Мислитель).

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Нехай мальвами цвітуть роки,
Такі пишні і пурпурові,
В ювілей з легкої руки
Зичим щастя, добра і любові.

У житті хай весна процвітає,
Стелить килим достатку, добра.
В небі сонце завжди ясно сяє
І колосяться долі жита!

З найкращими побажаннями —
колектив видавництва «Підручники і посібники» печатка

Сьогодні це відоме видавництво видає вже 30-ту книгу моїх спогадів і роздумів (із 36 виданих — 30!). Щоб читач зрозумів мої взаємини з цим колективом, я наведу такий приклад. Зрозуміло, що я періодично навідуюсь до керівництва та редакції видавництва, кабінети яких розташовані на 3-му поверсі. Коли я піднімаюсь сходами, то зустрічаю співробітників видавництва. Усі вони вітаються зі мною, як зі своїм, з усмішкою давніх знайомих, та пропонують допомогти піднести речі, якщо я їх маю в руках.

За все моє тривале життя в мене склалися дружні відносини й відчуття «свого» у двох крупних колективах: НДІ педіатрії... в Києві та у видавництві «Підручники і посібники» в Тернополі. Отже, я не гість у видавництві — я «свій серед своїх». Ректор Михайло Корда перед ювілеєм пропонував видавати мої книги в нашому видавництві. Але я так «приріс» до «Підручників і посібників», що вирішив не змінювати приписки. Часу в мене залишилося мало...

Крім спогадів та роздумів в цьому видавництві побачили світ «Лекції з педіатрії» (перша книга в Україні подібного змісту) та невелика монографія «Лікування дітей на питних курортах» (перша не лише в Україні, а й у світовій науковій літературі). Загальним для обох книг було те, що на їх обкладинках були мої онуки: на «Лекціях...» — Вікуся, а на «Курортах» — Катруся та Івасик. Разом з тим у цьому видавництві вийшло ще близько 20 невеликих за обсягом моїх книг. Наприклад, моя актова промова, а також розповіді про всіх моїх онуків, про вчених, друзів...

Бачите, як багато зробило для мене видавництво! І я їм дякую дуже-дуже... Особливо його головному редактору, кандидату наук, доценту Ярославу Гринчишину. А вийшло навпаки. Видавництво нагородило мене своєю грамотою:

Найбільший та найрозкішніший букет роз, який коли-небудь бачив наш театр. А поряд з ним та зі мною глава видавництва «Підручники і посібники» Ярослав Гринчишин та редактор Маргарита Більчук. Ну що ж, дорогі друзі, до дуже швидкої зустрічі у видавництві!

Сусіди! Знак оклику тут не випадковий. Адже від взаємовідносин із сусідами залежить багато. Насамперед, комфорт життя твоє і твоєї родини. Я із задоволенням стверджую, що протягом усього нашого сімейного життя (а це більше 60 років) ми жодного разу не вступали в суперечки із сусідами, більше того — у нас завжди були дружні відносини. Ми інстинктивно розуміли, що сусіди — це назавжди — «Навіть у раю в тебе будуть сусіди» («Пшекруй»). Ось і тепер наші сусіди — це не лише приємні співрозмовники, а й часто наші палочки-виручалочки з різних питань. Особливо ми часто звертаємося за допомогою до найближчих сусідів: Галі, Романа, Зеника.

І вони (сусіди) вітали мене в театрі. І лише тепер я звернув увагу на те, які всі сусіди зібрані, підтянуті, красиві...

І під впливом цих почуттів

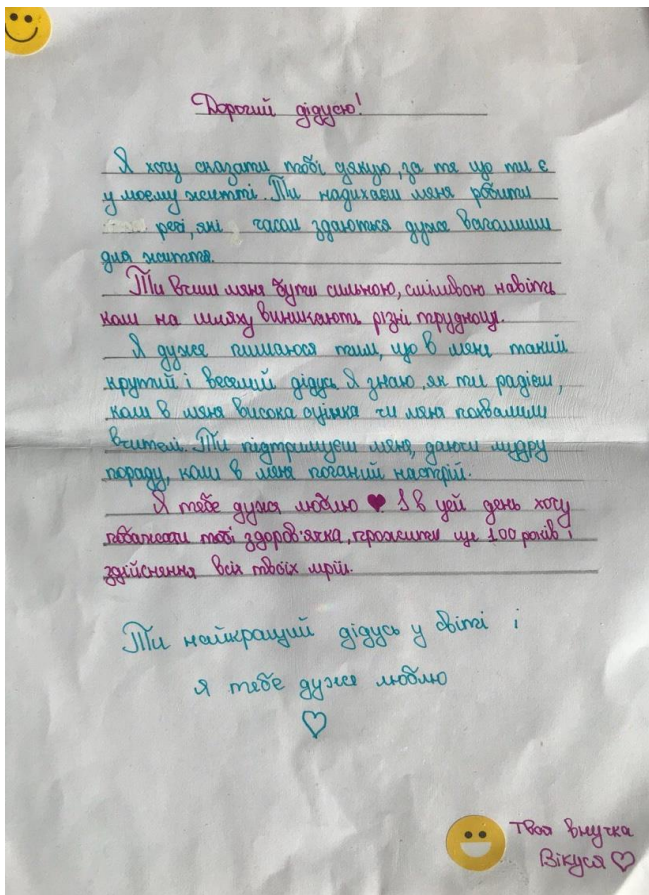
Зумів би я намалювати
«Садок вишевий коло хати»,
Вербу, тополю і калину,
В сорочці вишій дівчину,
Людей невинно убієнних,
Героїв і рабів смиренних.
І козака побіля тину,
І зірку в полум'ї Полину,
Й Христа воскреслого між нами,
У полі орачів з плугами.
Снопи, які складає жнець...
Якби ж талант послав Творець.

Валерій Дідух

Сусіди подарували мені чудову картину «Тайна вечеря».

Тайна вечеря — остання вечеря Ісуса Христа з учнями-апостолами напередодні страстей, на якій він запровадив Таїнство Євхаристії (Причастя; Мт. 26:17-29), відбулася вона у Великий Четвер у Сіонській світлиці.

Онуки, природно, посідають перше місце в дідуся й бабусі. Діти, дорослі діти, відходять на другий план. Онуки є джерелом здоров'я, оптимізму, життєвого поступу стариків (дідуся й бабусі). Онуки!..

ОНУКИ (Надія Красоткіна)

Онуки — це продовження життя,
З рідненького коріння пагінці.
Народжується, йде у світ дитя,
А ми для них, звичайно, праотці.
Їм все дамо, що маємо самі:

Культуру і традиції усі.
Звитяги, що здобуті у борні,
І ніжні ранки в сонячній росі.
Пісні, що линуть в небеса,
Гостинність нашу, хліб на рушнику,
Щоб в душу їх закралася краса
І простелила доленьку легку.
Готові зняти ми зірки ясні,
Щоб їм вони світили у житті.
Оберігати наяву і в сні,
Щоб часом ті не збилися з путі.
Прихилимо їм неба чистоту
Світ чарівний в дарунок віддамо.
Душі своєї щедрість й широту...
По суті, ми для цього й живемо.

Вікторія ще вчора навчалася повзати, ходити, говорити... А сьогодні вже десятикласниця. По онуках ми спостерігаємо, як стрімко летить час! По онуках ми визначаємо свою відсталість від сьогодення. І в похмуру погоду онуки приносять нам сонячні промінчики та радісні усмішки.

«І ніколи не траплялась мені людина, яка з такою спокійною невимушеністю потрапляла б проходити крізь фальшиві ситуації, ні крихти не зачеплена їхньою фальшивістю...» (О. Забужко. «Музей покинутих секретів»).

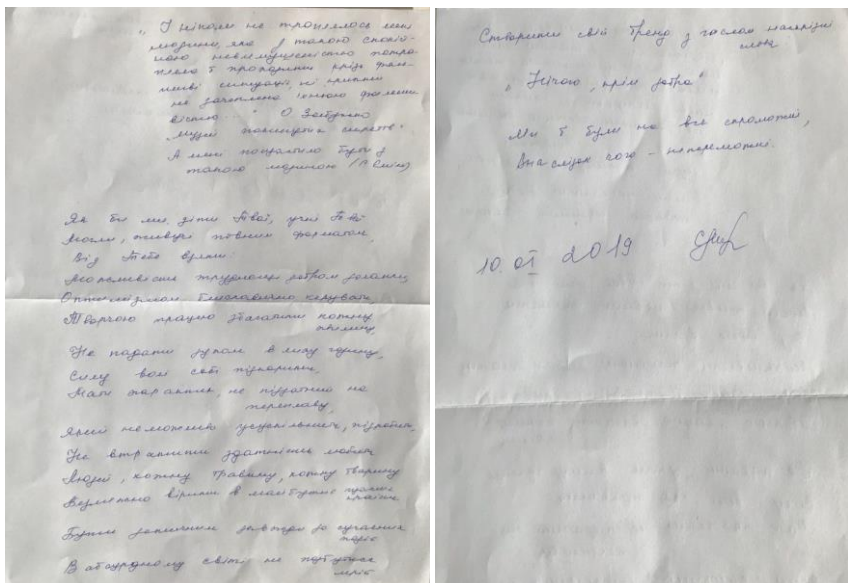
А мені пощастило бути з такою людиною.

Як би ми, діти Твої, учні Твої,
Могли, живучи повним форматом,
Від Тебе взяти:
Можливість труднощі добром долати,
Оптимізмом блискавично керувати,
Творчою працею збагатити кожну хвилину,
Не падати духом в лиху годину,
Силу волі собі підкорити,
Мати характер, непіддатний на переплаву,
Який неможливо усупільнити, підробити,
Не втратити здатність любити
Людей, кожну травину, кожну травину
Безмежно вірити в майбутнє щосил країни.
Бути дотичним завжди до сучасних подій,

В абсурдному світі не позбутися мрій.
Створити свій бренд з гаслом наскрізні слова
«Нічого, крім добра».
Ми були б на все спроможні,
Внаслідок чого — непереможні.

10. 01. 2019

підпис доньки

Ми, старі люди, добре пам'ятаємо, що було поза-позавчора (у дитинстві) і мало пам'ятаємо, що відбулося учора. Цікаво, що я значно більше можу розповісти про життя сина й доньки в дитинстві, аніж у їх дорослому житті. Більш того, я дійшов висновку, що жодна дитина, жодного віку, не схожа із собою в дорослому віці. Це різні людські особистості. Не лише в анатомо-морфологічному сенсі, а й у психологічному, соціально-побутовому, поведінковому...

Отже, у кожному віковому періоді є свої особливості людини. Особливості загальні й індивідуальні. Якраз особливості людини є джерелом характеру взаємовідносин людини в суспільстві, у колективі, у сім'ї... Навіть відносин людини з тваринним і рослинним світом, з «живою» і «неживою» природою...

Заговорився... Відволікся від того, що зветься

ПУТЬ ЗЕМНОЙ

Дороги, веги і зигзаги
Из них складаем путь земной.
Мы жизнь живем не на бумаге,
Творим ее своей душой.

Один лишь раз и безвозвратно
Дано нам жизнь свою прожить.
Нам повезло невероятно,
Нам лишь бы шанс не упустить.

Нам чтоб нигде не ошибиться,
Чтоб все успеть и все решить,
И чтоб на главное решиться,
А что не надо — отложить.

Но, если честно, то порою
Нам жизни хочется иной.
Чтоб сердцем всем и всей душою
В сей жизни обрести покой.

*Микола Кашуба
(професор ТДМУ)*

А це вже електронні вітання:

Вітаю Вас з великою радістю — Золотим Ювілеєм!

З такої межі вже можна подивитися назад.

Ви створили достойну сім'ю, виховали прекрасних дітей і внуків.

Ви активний діяч, клініцист, науковець, зробили значний внесок в розбудову педіатрії в Україні, маєте свою школу, успішних учнів, які продовжують Вашу справу.

Ви оригінальний, талановитий письменник, ціла бібліотека Ваших книжок широко відома в нашій країні. Кожна нова книга радує ваших почитателів душевністю, мудрістю думок.

Ви широко ерудована людина з доброю душею, з безмежною любов'ю до людей.

З нагоди такої щасливої дати зичу Вам і всій Вашій сім'ї міцного здоров'я на «многая лета», творчості, здійснення намічених планів і мрій!

З повагою Ліхачова — Зарубова Аза

10 01 2019 р. Харків

13* Сміян Л. С. З вдячністю!..

Дарую Вам свій вірш!

Как хорошо иметь друзей,
Не важно, рядом иль вдали...
С друзьями жизнь богаче и светлей,
Даже тогда, когда по пояс мы в пыли...
Как хорошо в минуты радости, ль печали
К душе любимой руки протянуть
И вместе с ней в пучину заглянуть МИРОВОЗДАНИЯ,
Чтобы увидеть там
ВСЮ МЕЛЮЗГУ НЕВЗГОД и ИСПЫТАНИЙ
И ГРАНДИОЗНОСТЬ РАДОСТИ ОБЩЕНИЯ!

І ще раз з повагою Ліхачова — Зарубова Аза
10 01 2019 р.

Прегарне вітання, Азо. Особливо від співучениці по вузу. Лише не зрозуміле «ви». Давай будемо на «ти» не лише при земному житті, а й пізніше. Як говорить Епідет «При кожній промові необхідно звертати увагу на те, що говорить, при кожному прагненні — на те що відбувається. В першому випадку треба спостерігати за змістом, в другому раніше за все спостерігати на переслідувану ціль».

Як мало нам квіток дало життя,
А ми ж їх так любили! Чом, мій друже,
Ми не зростили бідше їх для себе
В якому зільнику?.. Даремні жалі!

Леся Українка

Шановному Івану Семеновичу в День 90-річчя!

Прийміть найщиріші вітання! Ваша мудрість та далекоглядність, світлий розум та професіоналізм створили цілу плеяду успішних людей — педіатрів, науковців, не складається усім нам, діаспорцям, злетітися до Вас сьогодні, проте ми в думках з Вами особливо у ці хвилини. А зустрічі ще будуть! Зичу Вам, Вельмишановний Учителю, міцного здоров'я, незліченних радісних та світлих моментів з родиною та друзями! Ваша творчість вражає та заворює, а ще завше повертає нас, діаспорцян, ДОДОМУ, у рідні стіни ТДМУ, на рідну кафедру педіатрії, до лекційної зали Професора... Ваші книги випромінюють добро та мудрість, а також навчають істини життя. Многая літа, шановний Іване Семеновичу!

Щирі Вітання пані Лідії Василівні та усій родині! Вітання передає і моя мама Антоніна Львівна!

З повагою, Наталя Олександрівна Ліщенко,

Nataliya Lishchenko. 10 січня о 06:34. Щирі Вітання з Ювілеєм шановному Івану Семеновичу! Нехай сьогоднішній день буде сповненим світлими спогадами, словами подяки та побажань, що линутимуть до Вашої Родини з відусіль!

Здоров'я, приємних моментів та нових творчих злетів нашому дорогому Івану Семеновичу! Любимо та обіймаємо Вас усіх!

Наталка-Полтавка... У пошуках кращої долі Наталя Ліщенко залишила успішно розпочату кар'єру вченого-педіатра... Це погано чи гарно — в мої 90 — я не можу сказати. 104-річний старець Андрій Ворон каже: «Навчися бачити довкола все живе і радіти йому — бадиліні, дереву, птиці, тварині, землі, небу. Вдивляйся в них добрими очима і з уважним серцем — і відкриються тобі такі знання, які не знайдеш у книгах. І побачиш у них себе — упокороного і оновленого» (із книги Мирослава Дочинця «Многії літа. Благії літа»). А Василь Шкляр продовжує: «Я зняв окуляри і побачив світ таким, яким створив його Бог. Як у Святому Письмі: «І побачив Бог світло, що добре воно». І я подумав, що якби для людей було забагато сонця у небі, то Господь сам би зробив так, аби його стало менше. Взяв би і трохи вкрутив свою лампу...» (із книги «Троща»). Бачите, читачу, життя це не подвиг...

А те, хто нас на подвиги подбили,
Давно лежат и корчатся в гробу, —
Их всех свезли туда на автомобиле,
А самый главный — вылетел в трубу.

В. Высоцкий

Роздуми про сьогодення в цій книзі переважають щодо мого ювілею. Але Наталії та її мамі, Антоніні, учорашньому лікарю нашої клініки, цінкаві й інші новинки.

А тому я наведу одну з родзинок нашого «Вільного життя» (13. 02. 2019) в розпал передвиборчої тріскотні...

«ДО ПЕТРА ПОРОШЕНКА»: Я ЙДУ З ТОБОЮ, ПЕТРЕ...

Душа поета, як натягнута струна — бринить від найменшого дотику чи то погляду, чи слова, суспільного настрою. А знані й визнані митці слова, як Дмитро Павличко, відчують не тільки високі злети людських емоцій, а й прозу життя — чим живе людина в суспільстві й що потрібно країні, щоб у ній вільно жила людина. Це навіть поза інтелектом, на рівні інтуїції — передбачати, ба навіть знати, якого кермача потребує народ і держава у найважчий час свого існування.

«До Петра Порошенка» — назва нового вірша, написаного відомим українським поетом Дмитром Павличко. Він прочитав його на форумі «Відкритий діалог», який проводили на підтримку чинного глави держави.

ДО ПЕТРА ПОРОШЕНКА

Приглянься сам до себе:
Вся наволоч назверхи вже стоїть.
Не допоможуть ні мольби, ні трепет —
Вона повзе катом своїм назустріч.

В нас президентів тридцять появилось.
Іди і вибирай — то все раби,
Що грають патріотів, мертвий силос,
Закинутий в московські жолоби.

Я бачу їх: вони стоять на навзринці —
Юрба хахлів, зросійщених калік.
А я до тебе йду у мазепинці,
Народе мій, нескорений вовік.

Я йду до тебе в слуги, не в герої,
Здираю з себе всіх років кору.
Я йду туди ж, де був колись при зброї,
Де присягнув: за Україну вмру.

Горять на Сході крові кілометри.
Їх розтоптали миру палачі.
А я тебе благаю, друже Петре,
Не бійсь, веди на путінські мечі!

На сміливих спадає Божа манна,
Не згине той, хто завжди йде вперед.
Я був колись в Шухевича Романа
Стрільцем. Бери мене — я твій поет.

Впаде залізо люте многолезне.
Все подолає правда і любов.
І нація в огнях війни воскресне.
Я йду з тобою, Петре, йду з тобов!

Це найпотужніша підтримка Петра Порошенка в Україні. Підтримка Героя України, Поета, Посла, Лауреата... Який усе знає, який усе відає про «юрбу хахлів»...

У мене таке враження, що в Україні таке різноманіття життя, що його неможливо охопити не лише словом, а й фарбами. І що воно (життя) в нас значно глибше, більш чутливіше і цікавіше, аніж в інших країнах постійного матеріального благополуччя...

А ще я хотів привернути увагу лише до 20.02.2019 року. Увечері відбувається в е л и ч н и й «День Героїв Небесної Сотні», присвячений п'ятій річниці розстрілу на Майдані. Свідком подібного дійства я не був ніколи. Усі глядачі в залі плакали, і я, глядач, біля телевізора також плакав. Євген Нішук, народний артист України, міністр культури та артист Назар Стригун читали листи близьких людей до знищених на Майдані Героїв, а народні артистки «Тельнюк: Сестри» (Леся і Галя), у супроводі капели і хору, співали відповідні подіям пісні на вірші Тараса Шевченка, Оксани Забужко... Таке відображення трагічних подій п'ятирічної давності могли створити лише Українці, лише в Україні! І лише про Українців! Страдальців Господніх! Тут гасло «Слава Україні!» доречне.

На що мені хотілось би звернуть увагу: організатором і безпосереднім учасником цих подій був міністр. Це справді Міністр. Ви, читачу, можете уявити собі, що Супрун у якийсь час дня виконує обов'язки сімейного лікаря в якомусь селі? (це стосується не лише Супрун, а й усіх міністрів МОЗ у минулому). Отже, я доходжу висновку, що міністром чи керівником якогось підрозділу може бути лише та людина, яка здатна одночасно з керуванням виконувати функції за своїм фахом — лікаря, вчителя, інженера...

На фоні цих роздумів рішення вищесидячих бюрократів про заборону ректору, проректору, декану одночасно поєднувати й посаду завідувача кафедри здається мені безглуздою. Не просто безглуздою, а й шкідливою для розвитку вузу.

Свого часу Євген Ніщук був не просто ведучим Майдану, а його режисером. І я дуже хвилювався з того приводу, що його кожної миті можуть убити. Він був на самому передньому краї. І Євген Ніщук у моїх очах не лише Патріот, а й Герой, Герой України.

МАРІЯ ХАРА

Сьогодні відзначає своє 90-річчя відомий вчений, талановитий педіатр, 3-й в історії Тернопільського державного медичного університету ректор, доктор медичних наук, професор, академік Сміян Іван Семенович, людина, яка сформувала когорту педіатрів Тернопільщини, цілу плеяду лікарів, для яких був не лише наставником, але й батьком. Для нашої родини вельмишановний Іван Семенович став усім — вчителем, наставником, роботодавцем, а на початку створення нашої сім'ї ще й опікуном (забезпечив першим житлом). Щирі вітання ювіляру, низький уклін і побажання продовжити творити на радість усім, хто шанує цю Велику людину, Великого українця. Многая і благаая літа!

Марія Хара, професор, доктор медичних наук, випускниця нашого вузу, багато працює в царині свого фаху, а тому є помітним педагогом, вченим... Вона є одним з активних читачів моїх спогадів-роздумів. Я завжди отримую її (М. Х.) думку щодо моїх публікацій. Це для мене, як і для кожного автора, дуже важливо. І «Я переконаний, що душа кожної людини радіє, коли вона (людина) робить добро іншому» (Томас Джефферсон).

Дуже прикро, що сьогодні дедалі менше людей читають художню книгу, а мріють про іншу книжку, про що писав ще Павло Глазовий:

КНИГОЛЮБКА

Покохав старий професор
Стильну діву Жанну.
Діва зразу заявила:
Йдем до ресторану.
Сіли там. Дівуля хоче
Бацать буги-вуги,
А професор їй торочить
Про свої заслуги.
В мене, — каже

Книг зібралось
Тисячі чотири.
Зайняла бібліотека
Майже півквартири.
Можеш, — каже, —
переглянуть
Всю бібліотеку.
Покажу тобі Спінозу,
Покажу Сенеку....

Маю рідкісні видання
Баха й Феєрбаха...
Дожувала шмат свинини
Кручена діваха,

Облизалася, мов кицька,
Що доїла мишку.
І сказала: — Показав би
Краще ошадкнижку!

То правда, що я навіть у мріях не міг допустити про таке своє довголіття — 90-річчя. А тому я не лише на урочистостях ювілею, а й сьогодні, коли пройшло багато часу, відчуваю душевне піднесення, легкість свого тіла, уквітчане життя... А численні привітання, які наведені вище і, які висвітлені нижче, викликають неосяжні почуття вдячності до всіх, хто мене вітає, до всіх людей з міхом добра, до Господа Бога... І все це відбувається зі мною

НЕЗАЛЕЖНО ВІД УСЬОГО

Утікаючи від нацистської поліції уночі, під час негоди, єврейський равін разом з дружиною й сином, перепливали озером, через яке проходив кордон. Маленький човен не зміг опиратись потужним хвилям — перекинувся. Жінку з дитиною поглинули морські глибини.

Нещасний чоловік після відчайдушних спроб урятувати близьких доплив до протилежного берега. Виснажений і зболений упав на коліна, звів до неба руки й молився: «Боже Ізраїлю, мені вдалося втекти аж сюди, щоб міг Тобі краще служити, виконувати Твої настанови, і славити Твоє ім'я. Ти випробував мене, щоб пересвідчитись, що я вірний Тобі. Знаю: Ти можеш усе. Навіть коли б схилив мене покинути Твої дороги, присягаюсь, це не вдалося б Тобі. Можеш боляче вдарити мене, забрати в мене найкраще, найдорожче у світі, можеш віддати мене на тортури, закатувати до смерті; ніколи не забракне мені віри в Тебе, завжди любитиму Тебе більше, аніж Ти сам».

Любити Тебе....

Просив тебе, Боже, щоб дав сили реалізувати мою мету.

Ти ж зробив мене слабким, щоб навчився слухати в покорі.

Просив у Тебе здоров'я, щоб міг учинити великі справи.

Ти зробив мене хворим, щоб міг робити добрі справи.

Просив Тебе про багатства, щоб бути щасливим, — дав убогість, щоб став мудрим. Просив про владу, щоб люди прийняли мене, —

Зробив мене немичним, щоб мати потребу в Богові.

Просив про речі, щоб тішитися життям, —

Дав мені життя, щоб втішатися речами.

Не отримав нічого з того, про що просив,
але отримав те, чого сподівався.

Незважаючи на те, що жодне з моїх прохань не було виконане,
Моя найглибша молитва була почута.
Тепер відчуваю себе ще більше блаженим!

*З книги Бруно Ферреро
«Життя — це все, що ми маємо»*

Володимир Лаврів. Передавайте найкращі вітання Івану Семеновичу!

Любов Шендеровська. Вітання татові-ювіляру. Передивилась усі фотки у Фейсбуці. Які ви молодці. Нехай ще довго тішать батьки. Нехай таткова ласка і чуйність ще довго дає Вам відчуття родини. Ви класнючі. І схожі... Вітання ювіляру та многая літа!

Ирина Головач. Приєднуюсь до всіх привітань. Здоров'я, Божої опіки, радості від життя і многая літ!

Valentyna Chopyak. Самі світлі вітання. Многії та благії літа!!!

Andrij Zasadnyuk. Шановний ІВАН СЕМЕНОВИЧ, сім, я Засаднюків з Почаєва щиро вітає Вас з ювілеєм. Зичим Вам здоров'я, Божої благодаті на многії та благії літа!

Марія Ростоцька. Міцного здоров'я та сили і енергії творити на літературній ниві! Многая літа!

Наталя Брикса. НЕЙМОВІРНО КРАСИВЕ СВЯТО!!! АТМОСФЕРА ТЕПЛОТИ, ПОВАГИ ТА ЩИРОЇ ЛЮДСЬКОЇ ЛЮБОВІ !!!

Olena Zarichna. Приєднуюсь до вітань! Здоров'я — Івану Семеновичу і Многая Літа!

Семен Иванов. Прекрасна людина! Великий вчений! Иван Семеновичу — низкий Вам поклон и крепкого здоровья!

Лев Грицак. 10 січня о 21:24 Сьогодні мав щасливу нагоду разом з Ігорем Поповичем вітати з 90-річним ювілеєм завідуючого кафедрою педіатрії, ректора Тернопільського медичного університету, академіка Івана Семеновича Сміяна. Иван Семенович започаткував плеяду науковців по дослідженню трускавецьких мінеральних вод, яка сьогодні налічує 5 докторів і 32 кандидати меднаук. Він очолював санаторій «Джерело». За час перебування ректором університет відзначився ростом наукової роботи. Сьогодні Иван Семенович реалізує свій талант у прозі і поезії і вже став лауреатом міжнародної премії. Щастя і добра йому я передав від більш як 100 його студентів, що працюють у Трускавці і вдячних мешканців.

ТВ 4. Сьогодні видатному педіатру України — 90. Івана Сміяна називають невтомним трудівником. За свою професійну діяльність врятував тисячі життів, написав понад сто книг. Він досі любить жартувати, а педі-

атрію називає основою державності. На ювілейному концерті побувала наша знімальна група.

#Тернопіль1 #новини. 90-річчя відсвяткував тернопільський професор Іван Сміян. 60 років, присвячених медицині, більше тисячі врятованих життів, десятки тисяч вдячних пацієнтів, успішних учнів — це все про знаного медика, видатного педіатра, тернополянина Івана Сміяна. Сьогодні професору 90 років і з цієї нагоди колеги навіть з-за кордону приїхали, аби вітати.

Ксенія Кардаш. Божого Благословення. Здоров'я. Ангела Охоронця!

Леся Коковська-Романчук. 10 січня о 18:39 10 січня — день народження професора Івана Семеновича Сміяна. Сьогодні йому — 90 років. Довгий і плідний шлях в науці, тисячі врятованих дітей, тисячі студентів. Повний зал людей, що прийшли відсвяткувати цю добру, світлу, зворушливу подію. І сам ювілянт — бадьорий, підтягнутий, наче роки не владні над тілом і розумом.

А хто Іван Семенович для мене особисто? Це та людина, яка майже 25 років тому помітила скромну викладачку Чортківського медичного училища. Всього 15 хвилин на моїй лекції... і дві пісні... про тата... про Колиму... Він сказав тоді: «Доля була до вас несправедливою. Я можу її змінити. Запрошую викладати в медінституті». Якби не проф. Сміян, я не відбулася б як письменниця. Це я знаю точно. Завдяки цій людині написана «Софія». Я ще питала тоді: «А як ми це чудо будемо людям пояснювати? Так же не буває?» Відповідь: «Пишіть правду, вам все одно ніхто не повірить!»

Сьогодні цій людині 90. Господь дав довгого віку при доброму здоров'ї, дав дітей, онуків, повагу людей. Многая літа, професоре, многая літа!

Олександр Волосовець. 12 січня о 12:18 Велична постать вітчизняної педіатрії!

Маргарита Денисова. Поздравляю и низко кланяюсь, благодарю Бога за Ваш талант врача, педагога и просто прекрасного человека! Всегда Ваша МФ.

Іван Марчук. Вітаю ! Здоров'я, здоров'я і ще раз здоров'я!

Oleg Gnateyko Щиро вітаю з Славним Ювілеєм!!! Многая літа в здоров'ї, в ЛЮБОВІ. Божої благодаті!!! Щиро Ваш О.З.!

Олександра Скибчик Щірі вітання Ювіляру!

Anna Novosad Многая літа!

Лидія Даченко-Кривошеєва. Найкращі побажання!

Емілія Петренко. Вітаю! Многая літа!

Ирина Кармаз. Многая лета!

Sergey Nyankovsky. Многая літа! Радію, що знаю його особисто!

Lesya Besh ВІТАЮ! МНОГАЯ ЛІТА!

Марія Савула. Шановна Світлана Іванівна! Через ГРВІ не була на Ювілеї Івана Семеновича. Тож приєднуюся до сказаних там добрих слів. Памятаю його орієнтацію щодо студентів на роботу із хворими, доброзичливе відношення до працівників. Мені особисто стало легше дихати в інституті, коли він став ректором, а цього забути неможливо. Прошу передати йому мої щирі вітання і побажання здоров'я і творчої енергії на МОГАЯ ЛІТА. Збережу на пам'ять його чудове запрошення. М.М.

Володимир Лісовський. Найщиріші вітання та многая літа Івану Семеновичу

Олесь Городецький. 10 січня о 21:50 Многая літа Івану Семеновичу Сміяну, моєму першому ректору і Вчителю!

Lesia Malko Приєднуюсь до привітань!

Ірина Мазур. 11 січня о 20:46 Стоматологічна спільнота приєднується до вітання професора І.С. Сміяна з чудовим ювілеєм — 90 річчям! Здоров'я та творчого натхнення!

Татяна Думенко. 11 січня о 00:53 Багато років тому і я отримала диплом лікаря з рук Івана Семеновича Сміяна. Многая літа і низький уклін Вам!

Mila Kachurovska Многая літа Іван Семенович!

Тетяна Галушка Здоров'я, Божого благословення на многії літа! Чудова людина!

Володимир Богайчук. 11 січня о 22:39 Щирі Вітання з нагоди ювілею Сміяна Івана Семеновича!!! Здоров'я Вам учителю, Божого благословення!!! Дякую Вам за все, що Ви зробили для нас!!!

Ірина Білоока Найкращі вітання!

Maria Vatsik Великий вчений, керівник, організатор. НАШ РЕКТОР! Здоров'я!

Rostyslav Levchuk. 11 січня о 17:02 ВЧИТЕЛЮ — 90... З роси і води, дорогий ювіляре!

Сергій Надал. Привітав з 90-річним ювілеєм українського вченого у галузі медицини, висококваліфікованого педіатра — Сміяна Івана Семеновича.

Своєю працею та науковою діяльністю професор Сміян на весь світ прославив Тернопіль та Україну. Його ім'я занесене до книги «2000 найвидатніших людей століття» Інтернаціонального біографічного центру Кембриджського університету. Громада Тернополя пишається тим, що великий медик та науковець працює саме у нашому місті.

Нехай примножується творене Вами добро, а Ваші ідеї й надалі знаходять реальні втілення. Творчого Вам неспокою, Іване Семеновичу, міцного здоров'я і наснаги!

Larysa Aksenchuk Happy Birthday and Mnogaia Lita!

Вікторія Репецька-Крохмаль Многії і благії літа моєму Ректору !

PryshlakAntonina Незабутнє, щире, креативне святкування ювілею, як раз в стилі високоповажного і одночасно дорогого Івана Семеновича!

Вікторія Розумна Міцного здоров'я та многих літ Ювіляру!

Наталя Дереш Найщиріші вітання!

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Щиро вітаємо з ювілеєм! Ви для нас завжди залишаєтеся нашим Ректором, видатним Науковцем, потужним Організатором, відомим на всю Україну Педіатром. Бажаємо, щоб здоров'я не підводило, життєлюбність і оптимізм ніколи не припинялися. Нехай кожен день дарує радість і позитивні емоції. І в сто років нас усіх зібрати на свій ювілей.

З повагою випускники Тернопільського державного медичного інституту Романюк Анатолій Миколайович д. мед. наук, професор, завідувач к. патологічної анатомії Сумського державного університету Романюк Оксана Костянтинівна к. мед. наук, Доцент кафедри педіатрії Сумського державного університету

Ювілеї завжди бувають насичені... А 90-ліття — особливо.

«ЮВІЛЕЙ — це час особливої ласки Божої, час прощення, час радості. Уже у Старім Завіті приказав будь Господь Мойсееви, щоб священики оголошували народами 50-й рік як рік загального прощення. У ньому мали всі невольники вийти на волю. вся забрана батьківщина назад вернути до свого власника, довжникам відпускалися всі довги. А воно так мало статись тому, бо се є рік ювілею (Лев. XXV, 10). Се є теє, сказати словами святого Апостола Павла, що було тільки тінею того, що мало прийти, було прообразом, прикладом і приготуванням до ювілею Нового Завіту. Бо в ювілейному році Нового Завіту правдиві невольники виходять із гріховної неволі на волю дітей Божих, нещасним грішникам вер-

таються назад правдиві добра: ласка Божа й заслуги перед Богом, що їх утртили вони через гріх, і даруються їм правдиві й великі довги, це є кара за гріхи. (1923 р., жовтня 14, Львів. — Із спільного пастирського послання Митрополіта Андрея та Єпископату до духовенства та вірних із приводу 300-літнього Ювілею мученицької смерті священномученика Йосафата Кунцевича).

Якщо раніше в цій книзі переважав текст, то тепер на першому місці будуть фотографії.

Які молоді! Які красиві! Вони й на мене, старого будяка, діють, як роса на сонці... Бачите на моєму писку посмішку?! Це ведучі урочистостей: Світлана Данчак та Володимир Городецький. Обоє кандидати медичних наук, обоє учні моєї доньки, обоє з неабиякою перспективою...

А я волаю:

Се не життя! — Якесь горіння і згорання...
Душа і мозок у огні.
Летять думки крізь ліс страждання,
Летять на дикому коні
Крізь ліс в пустиню умирання.
Хотів би крикнути — мовчать ліси таємні,

Сміється здалеку луна...
О, де ви спільники, нікчемні?!
Невже тепер в сі ночі темні
Мене ніхто з вас не пізна?

Оглух весь Божий світ. І ось мені здається,
Що вже мій труп давно в труні,
А думка ще потоком ллється,
А думка ще орлом несеться
Крізь ліс в пустиню на коні.

Олександр Олесь

А це вже нас багато... Майже всі. Я з онуками та донькою

Ховається за миттю в часі мить,
Майбутні дні — неначе чорні діри
Подібно звірам люди стали б жить,
Коли б любові не було і віри.

Валерій Дідух

Віра і любов — потужні чинники сімейного благополуччя, одночасно вони й рушії добра. «З добрими (людьми) будеш добрим, з поганими —

зіпсуєшся (Cum bonis bonus eris, cum malis perverteris). Усі мої близькі — добрі люди. У цьому легко переконатись, навіть лише подивившись на цю фотографію.

Дивлюсь я на фотографію, де ми з онуком Івасиком, та й думаю... І позавчора, і вчора, і сьогодні нам, старикам, вони приносять посмішку, жвавість, потяг до життя...

І досі сниться: під горою,
Між вербами та над водою
Біленька хаточка. Сидить
Неначе й досі сивий дід
Коло хатиночки і бавить
Хорошес та кучеряве
Своє маленьке внука.
І досі сниться: вийшла з хати,
Веселя, сміючись мати,

Цілує діда і дитя,
Аж тричі весело цілує,
Прийма на руки і годує,
І спать несе. А дід сидить
І усміхається, і стиха
Промовить нишком: «Де ж те
лихо?
Печалі тії, вороги?

Тарас Шевченко

Вікторія та Катерина! Онучки, які відволікають свого діда від усього сірого, невеселого...

З'явився й синок, Олександр. Разом зі Світланою, донькою, він опікується своїм «раптово» постарілим батьком. Я їй сам почуваюся не татом, а дідом! Як казав мій тато: «Запал є, а міці немає».

В усіх моїх ювілейних урочистостях бере активну участь Юрій Футуйма, кандидат медичних наук, доцент кафедри хірургії. Співає. На цей час він написав музику до мого улюбленого вірша Кайсина Кулієва «Нехай ніколи не вмирають діти». Співав дуже гарно. Я був розчулений. Ми любимо один одного. Про це свідчить і той факт, що Юрій Футуйма дарував мені не лише пісні, а й квіти... Такі людські вчинки рідко зустрінеш у теперішньому «комп'ютерному» світі. Хоча «Мешкали хороші люди й до Агаменона» (Горацій).

У цьому вся

ПРЕДВІЧНА СУТЬ

Ніхто не знає, що нас чекає —
предвічна суть:
на долю, любі, не нарікають,
її несуть..

У мить спокуси наш гріх злякає
Господній перст.
На свою долю не нарікають —
несуть, мов хрест.

Вже гріх у пеклі — смола стікає,
смола кипить...
Ніхто на долю не нарікає
в останню мить.

Над білим світом до всіх глаголю
з-посеред хмар:
прийміть всім серцем недолю-долю
як Божий дар!..

Ярослав Ткачівський

Іван Кліщ, професор, заслужений діяч науки і техніки, проректор з наукової роботи ТДМУ подарував мені пісню «Два кольори»

За всю історію нашого вузу Іван Кліщ — єдиний проректор з таким чудовим «хобі»: він не лише виконавець окремих пісень, а й активний учасник університетського хору. Що ж до наукових досягнень, то я від нього та Михайла Корди чекаю надзвичайних звершень. Хлопці! Не підведіть старика!

Та пам'ятайте про

ДЕНЬ НАУКИ

Віра і розум не тільки не можуть бути собі противні, а навпаки — вони вони взаємно собі допомагають: розум доказує основи віри і, просвічений світлом віри, розвиває науку про Божі діла, а віра увільняє розум від блуду і збагачує його многими пізнаннями. Тому Христе Церква завжди далека від того, щоб протиставитися розвою культури, мистецтв і науки. Навпаки, вона тому розвитку допомагає та могутньо до нього причиняється. Церква ані не легковажить, ані перечить тих добрих прикмет культури, що служать людині; вона є тої думки, що всі ті добра, так, як походять від *«Бога, Господа всякої науки»* (І Цар. 2,3), так, за поміччю Його благодаті, й ведуть до Бога, як тільки хто вживає їх правильно. Церква також не боронить науковим дисциплінам, кожній у своїм крузі діяння, вживати власних засад і метод. Вона признає справдливую свободу науки, а передстерігає тільки перед тим, щоб *«наука»* не признавала ложі за правду, приймаючи якісь висліди, що протиставляються Божій науці, та щоб не переходила своїх меж і не вмішувалася до того, що належить до віри (1935 р., лютого 12 – грудня 15, Львів. Із пастирського послання Митрополита Андрея до духовенства).

Університетський хор відкривав урочини... Університетський хор своїми колядками визивав значне розчулення не лише в серці ювіляра...

Хор нашого університету не згідний з твердженням великого співця Федора Шаляпіна: «Даром лише пташки співають». Він (хор), як правило, даром приносить насолоду життям не тільки ювіляру (мені), а й багатьом-багатьом людям колективу вузу, міста, області...

...Висвітлюється суті чиста ціль —
Дні вписують рядками вогняними:
Когось ведем, і нас ведуть **незримі**
Нез'єднані з'єднують кінці:
І меч, і блискавицю у руці.

Микола Боровко

Петро Лучанко, однокурсник мого сина, головний лікар обласної установи з переливання крові протягом кількох десятиліть... Разом з ювіляром. З поглядом у далечінь

Петро Іванович каже:

Іще з дитинства не хотів останнім бути.
Я все життя той ген беріг, як міг,
Але роки вже вносять корективи...

Віктор Женченко

Легка (Охримович) Лілія (ревматолог), Задорожна Любов (начмед), Олександра Маховська (зав. ревматологічним відділенням), моя донька (науковий керівник ревматологічної клініки), Ірина Герасимець (начмед), Наталія Брикса (голова профкому) — вершки обласної університетської лікарні зі мною!

Різноманітні урочистості є свідченням тому, що «Люди по своїй натурі такі, що не в меншій мірі прив'язуються до тих, кому зробили добро самі, чим до тих, хто зробив добро їм» (Нікколо Макіавеллі).

Різні люди, різні посади в них, але

...Нет, не только гигантам
Класть основу для стен!
Нет людей без талантов,
И понять надо всем,

Что и винтик безвестный
В нужном деле велик,
Что и тихая песня
Глубь сердец шевелит.

*Кондаков (із роману
В. Дудінцева «Білі шати»)*

Бородіні! Сергій (син) та Віталій (тато). Багаторічні беззмінні мої помічники у власному (моєму) господарстві. Як на фотографії, так і в житті завжди наповнені оптимізмом

Адже

Засіваємо свою ниву життя:
Словами, вчинками, ділами.
Шукаємо і нині сенс буття —
Обличчя орючи думками.

Валерій Дідух

*Я з групою педіатрів... У єдності наука і практика
...День золотий та хороший,
Тепло, як в нас у маю,
Спогади в'ються роями,
Падають в душу мою.*

Олександр Олесь

*Мене вітають Белоусови! Іра із сином Володимиром.
А поруч із нами — онук Івасик*

На думку прийшло далеке минуле, коли я щоранку відвозив свого внука в цю сім'ю. У ті часи ми не могли знайти няню з догляду за маленьким Івасиком, тому «експлуатували» Іру, яка доглядала своїх дітей та співала їм:

Іди, іди дощику,
Зварим тобі борщику,
В зеленому горщику.
Тобі каша, а нам борщ,
Щоб густіший ішов дощ.

Усе ж таки людина людині — друг...

*Вітання та дарунки від Оксани Яворівської (завідувачка поліклініки)
та Али Філюк (заступник головного лікаря
обласної дитячої клінічної лікарні), кандидата медичних наук*

Вітання чистосердні, вітання щирі... І під їх впливом я цитую Бориса Пастернака:

Когда за лиры лабиринт
Поэты взор вперят,
Налево развернется Инд,
Правей пойдет Евфрат.

А посреди меж сим и тем
Со страшной простотой
Легенде ведомый Эдем
Взовет свой ствольный строй.

Он вырастет над пришлецом
И прошумит: мой сын!
Я историческим лицом
Вошел в семью лесин.

Я — свет. Я тем и знаменит,
Что сам бросаю тень.
Я — жизнь земли, ее зенит,
Ее начальный день.

Колектив кафедри педіатрії № 2 на чолі з професором Галиною Павлишин. Остання вклала багато енергії та часу на численні проблеми організації мого ювілею та науково-практичної конференції, присвячений ювіляру. Час уже мені схаменуться, а я все продовжую експлуатувати чудових жіночок. Жіночок-педіатрів, найбільш довірливої частини людства!

А все-таки, читачу, я вам скажу, що мені дуже приємно знаходитися в такому чудовому оточенні! В оточенні, яке приносить лише добро. Добро, насамперед, малюкам.

Награждать за добро,
Сострадать за внимающим долгу —
Так мудрейший из мудрых
Поступал в стародавние дни;
Все, кто сердцем добры,
Будут здравствовать долго-предолго,
Потому что о людях
Неустанно пекутся они!

Цао Чжи
(перевод Л.Е. Черкасский)

Достатньо напружені обличчя в ректора Михайла Корди та в экс-ректора Івана Сміяна. На сцені театру з'явився університетський хор, передвісник початку ювілейного дійства. Ще пару хвилин — і нам з Михайлом Михайловичем необхідно буде вирушати на сцену...

Та й думи нас не покидають, як і Івана Франка:

Хоч хто і сто літ проживе,
Безчестно, непоздережливо, —
Волів би день один прожити
В чесноті, в думках святих.

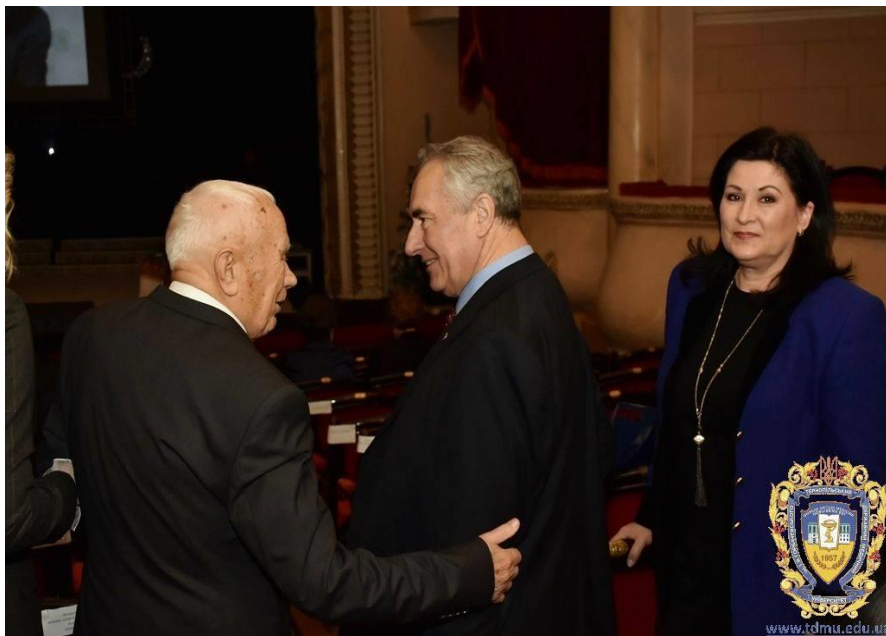
Хоч хто і сто літ проживе,
Без розуму блукаючи, —
Волів би один день прожити
У розумі, в думках святих.

Хоч хто і сто літ проживе,
Ліниво, без енергії, —

Волів би день один прожити
У праці, в чеснім змаганні.

Хоч хто і сто літ проживе,
Про почин і кінець не дба, —
Волів би день один прожити
І тямить почин і кінець.

Хоч хто і сто літ проживе,
Премудрості не знаючи, —
Волів би день один прожити,
Пізнавши праведний закон.

Бажані гості. Наталія і Віталій Майданники зі мною

Я вже не можу й пригадати скільки часу ми знайомі з Віталієм Майданником. З його сім'єю. Десятиліття. Ми не лише обговорювали різноманітні теми педіатрії (політичні — ніколи), а й написали разом декілька посібників. У мене були товариські відносини з професорами В. Сидельниковим, П. Мошичем, О. Лук'яною, А. Тихим, О. Гнатейко, О. Гнатьо-

ком, В. Приходько, Володимиром та Юрієм Белоусовими, С. Ткаченко, В. Неділько, С. Острополицем, Д. Кривченя, В. Таболіним, Ю. Вельтцевим..., з якими часто спілкувалися. Але жодного разу ми не обговорювали політиків, політичної ситуації... Нічого, крім педіатрії, — це основне наше гасло. Я лише тепер звернув на це увагу. Були колись і, мабуть, є й сьогодні п е д і а т р и.

Коли вагавсь я ще на отчому порозі:

Який же вибирати мені шлях? —

— Я вже в тобі, — дихнув мені неспокій...

Віктор Женченко

А це вже єдність науки та практики... Працівники кафедр педіатрії і дитячих лікарень. Ми всі разом. У нас одна мета

Усі, хто бажав сфотографуватись зі мною, мали таку можливість. На цій фотографії — одногрупниця сина Люба (акушер-гінеколог) та Микола Орел (головний дитячий патологоанатом). Ми дружимо «все життя»

І знову наука і практика разом

УСЕ ТІЛЬКИ ЗАДЛЯ ДІТЕЙ

цього року
знову на море їдемо тільки задля
тільки задля дітей
і ялинка на Різдво прикрашається
тільки задля дітей
уже роками тільки задля
тільки задля дітей
у магазин їдемо по суботам тільки задля
тільки задля дітей
і шоколад постійно лежить у комоді тільки задля
тільки задля дітей
і на ліжжі у Гармішпартенкірхен їдемо тільки задля
тільки задля дітей
і посвячене все що є й чого немає в домі тільки задля
тільки задля дітей
і багато хто одружився тільки задля
тільки задля дітей
і багато хто й досі у шлюбі тільки задля
тільки задля дітей
і багато хто розлучився тільки задля
тільки задля дітей
і пес є тепер у домі й меблі гризе тільки задля
тільки задля дітей
і калашніков в домі тільки задля
тільки задля дітей
і телевізор вмикається ще пополудні тільки задля
тільки задля дітей
на війну йдуть
і на війну йдуть тільки задля
тільки задля дітей
(щоб їм було краще)
і порнуху з комп'ютера вичищено тільки задля
тільки задля дітей
і нові порнофільми в комп'ютері тільки задля
тільки задля дітей
і один політик обкрадав свою державу тільки задля

тільки задля (своїх) дітей
і твої голі фотографії я всі порвав
тільки задля дітей
і місце на цвинтарі куплене тільки задля
тільки задля дітей
і наполегливо пашеш на нелюбимій роботі
і фото товариша Тіто стоїть на полиці тільки задля
тільки задля дітей

*Жарко Йовановський (переклав
з хорватської Юрко Позаяк)*

Така весела, молода та гарна дівчина! Та ще й на фоні 90-річного діда. Ну як таке фото не помістиш у цю книгу?! Дідусі й бабусі! Будьмо веселішими!

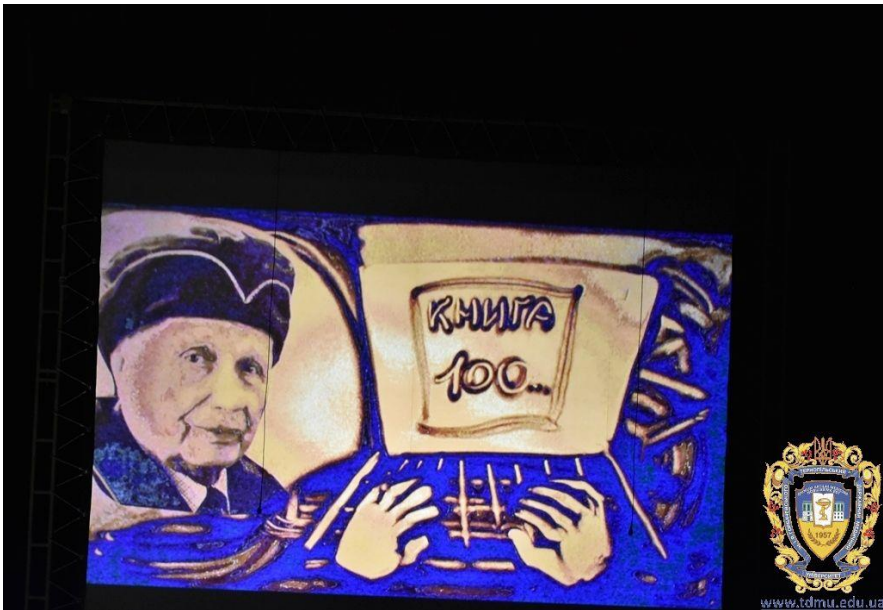
Ювілею багато не буває. Так думає ювіляр. Можливо, і помилково. А тому краще пам'ятати думку Абу-ль-Фарадж: «Поміркованість — союзник природи і сторожа здоров'я. А тому, коли ви п'єте, коли ви вживаєте їжу, коли рухаєтесь и навіть коли ви любите, — дотримуйтесь поміркованості». Цим я бажаю сказати, що настав час для завершення книги.

І заключними словами цього твору будуть слова прес-центру Тернопільського державного медичного університету:

15* Сміян І. С. З вдячністю!..

**Відбулася
урочиста академія
з нагоди 90-річчя
професора
Івана Сміяна**

Урочиста академія, розширена вчена рада і святкова науково-практична конференція, присвячені 90-річчю члена-кореспондента Національної академії медичних наук України, заслуженого працівника вищої школи України, професора Івана Сміяна, відбулася 10 січня 2019 року в Тернопільському академічному обласному українському драматичному театрі імені Т. Шевченка. Іван Семенович — це відома постать в українській і світовій науці. Його доля тісно пов'язана з нашим університетом з 1970 року. Упродовж 33 років він був завідувачем кафедри, згодом — проректором з навчальної роботи, а далі протягом 17 років — ректором Тернопільського державного медичного інституту.

Святкову імпрезу розпочав хор ТДМУ, під виконання пісень якого майстер з піскової анімації відтворила життєвий шлях ювіляра.

Нагадаємо, що Іван Семенович — автор понад 700 наукових праць і важливих досліджень у царині педіатрії. Він є почесним головою Ради вчених Трускавця, почесним головою Тернопільської обласної асоціації педіатрів, членом численних редколегій науково-практичних журналів. Вчений нагороджений Золотою медаллю Миру, Знаком пошани Національної академії медичних наук України, він — лауреат Міжнародної літературно-мистецької премії імені Григорія Сковороди, відмінник охорони здоров'я.

Найкращі побажання від імені колективу Тернопільського державного медичного університету імені І. Горбачевського висловив ректор ТДМУ, професор Михайло Корда, який зазначив, що цього дня наукова і медична спільноти відзначають ювілей великої людини. Він додав, що Тернопільський державний медичний університет славний своїми досягненнями та здобутками, але все це стало можливим завдяки плеяді невтомних трудівників, педагогів, лікарів, науковців. Одним з таких є Іван Семенович Сміян.

«Через чотири роки після народження Івана Семеновича на його батьківщині — Сумщині — у 1933 році був розпал Голодомору. Як згадує у своїй книзі ювіляр, «народні дружини забирали останню зернину у селянина. Це був час, коли, за висловом Ціцерона, Людина була найлютішим ворогом. Це був той час, який не можуть пояснити ані філософи, ані вчені упродовж багатьох десятиліть. Пошуки і фантазії не полишали мене з дитячих років. З дитинства я був у праці. Отримував від неї задоволення. Незважаючи на мій тривалий вік, не можу сказати, що мені колись було важко».

Мабуть, саме це прагнення до творчості, прагнення до звідання чогось нового, пізніше прагнення до науково-дослідницької роботи, помножені на фантастичну працездатність і любов до своєї професії, зробили його таким, яким ми знаємо цю видатну Людину сьогодні. Іван Семенович Сміян присвятив медицині 60 років свого життя, 44 з яких — нашому університету. За його плечима тисячі врятованих життів, тисячі вилікуваних пацієнтів, десятки учнів, сотні наукових статей, десятки книг, монографій і підручників. 33 роки Іван Семенович очолював кафедру педіатрії, 17 років поспіль був ректором тоді ще медичного інституту. За час його ректорства значно зріс науковий потенціал вишу — якщо у 1981 році було 25 докторів наук, то у 1997 їх стало 80. У цей час була відкрита центральна науково-дослідна лабораторія, музей історії інституту і музей історії медицини нашого краю, відкрито і облаштовано профілакторій для студентів, організовано ботанічний сад на виділених для вишу землях. Інститут посідав перші місця за багатьма показниками діяльності серед медичних вишів України. Іван Семенович досі цікавиться досягненнями університету, цікавиться здобутками своїх учнів, пише книги.

Сьогодні колектив медичного університету вітає Вас з цим славним ювілеєм. Ми бажаємо Вам, насамперед, творчого і активного довголіття. Бажаємо таким же складом і в цьому ж місці 10 січня відзначити Ваш

столітній ювілей. Знаємо, що Ви маєте багато планів щодо написання книг. Нехай ці плани і мрії здійсняться. Нехай ті знання, зусилля і час, які Ви вклали у своїх пацієнтів і учнів, повернуться до вас добром і вдячністю», — побажав Михайло Корда.

Музичне вітання цього дня прозвучало від доцента кафедри хірургії №1 з урологією та малоінвазивною хірургією імені професора Л. Ковальчука Юрія Футуйми. Він виконав пісню «На життєвому шляху» та авторську колядку.

Від імені голови Тернопільської обласної ради Віктора Овчарука та депутатського корпусу привітав депутат і директор Чортківського медичного училища Любомир Білик. Він передав цінний подарунок від очільника обласного органу самоврядування.

«Від імені усієї громади Тернополя, міської ради та від себе особисто висловлюю щирю подяку за Вашу щоденну багаторічну працю, за те, що на Вашому прикладі зросло не одне покоління медиків та науковців, за те, що прославили наше місто. Ми пишаємося тим, що Ваше ім'я занесене до книги «2000 найвидатніших людей століття» Інтернаціонального біографічного центру Кембриджського університету. Дякуємо Вам і за ту неймовірну літературну та наукову працю, яку виробите на благо всім нам. Нехай творене Вами добро лише примножується, а Ваші ідеї і надалі знаходять реальні втілення у практичній медицині та науці», — зазначив міський голова Сергій Надал.

Очільник Тернополя побажав академіку наснаги, міцного здоров'я та вручив Почесну відзнаку міського голови.

Вітання від голови Тернопільської обласної державної адміністрації Степана Барни та начальника управління охорони здоров'я Володимира Богайчука з ювілеєм передала перший заступник начальника вищезгаданого управління Лідія Чайковська.

Начальник відділу охорони здоров'я та медичного забезпечення Тернопільської міської ради Ростислав Левчук від імені медичної спільноти міста зачитав вітальну адресу:

«Дорогий наш вчителю! Щиро вітаємо Вас з ювілеєм та завдячуємо долі, що Ви є у нашому житті. Справжній подив й захоплення викликає Ваше сподвижницьке та багатогранне життя в науці і громадській діяльності, яке Ви прожили чесно, гідно та відповідально. Заслужене визнання Ви отримали не лише в Україні, а й далеко за її межами.

Мудро виголошено: кожний справжній науковець має бути готовий до того, що у вибудованій ним будівлі будуть жити інші. У спорудженій Вами високій будівлі науки й духу нині творять сотні Ваших вдячних учнів, серед яких і Ваші побратими — тернопільські медики. І ми посправжньому горді від того, що пов'язані з Вами довгими роками плідної творчої співпраці, а тому високо цінуємо Ваші невтомні й подвижницькі зусилля, скеровані на підвищення авторитету й престижу вітчизняної науки, розбудову і зміцнення Української незалежної держави.

Нехай Вам і надалі буде удача в усіх починаннях, шана та прихильність людей, вірність та незрадливість друзів, затишок і благополуччя в родині!

Бажаємо Вам, вельмишановний Іване Семеновичу, моральної і фізичної міці, нестримного наукового прозріння, непереборної жаги знаходити і передавати людям нові знання та нове бачення світу!

З глибокою вдячністю та низьким поклоном Ваші учні, медична спільнота міста Тернополя».

Своє відеовітання ювіляру надіслав віце-президент Національної академії медичних наук України, академік, директор Інституту кардіології імені академіка Стражеска Володимир Коваленко.

Привітав Івана Семеновича з такою знаменною датою академік Національної академії медичних наук України, професор Віталій Майданик. Він передав теплі слова вітань від Асоціації педіатрів України та її голови безпосередньо. Також гість виконав почесну місію — вручив ювіляру сертифікат про те, що його ім'ям у галактиці Чумацький шлях названа зірка.

Щирі вітання надійшли з різних куточків України та світу, зокрема з альма-матер Івана Семеновича — Харківського національного медичного університету від ректора, члена-кореспондента АМН України Володими-

ра Лісового, а також від ректора Запорізького медичного університету — професора Юрія Колесника, ректора Сумського державного університету — професора Анатолія Васильєва, директора медичного інституту — доктора медичних наук Андрія Лободи, директора Інституту отоларингології імені професора О. Коломійченка, віце-президента НАМН, академіка Дмитра Заболотного, ректора Української медичної стоматологічної академії — професора В'ячеслава Ждана, директора державного експертного центру МОЗ України Тетяни Думенко та багатьох інших.

Професор, дійсний член Академії наук вищої освіти України, а свого часу перший заступник Державного секретаря МОЗ України Ніна Гойда завітала на ювілей. Вона передала вітання від ректорату та всього колективу Національної медичної академії післядипломної освіти імені П. Шупика.

Головний лікар обласної дитячої клінічної лікарні, доктор медичних наук Григорій Корицький побажав міцного здоров'я, багатьох років на-тхнення, радості і благополуччя Івану Семеновичу.

Українські пісні, сповнені ніжності та лірики, подарувала наша ви-пускниця Людмила Папінко та гурт «Гангз лав бенд».

Свої щирі привітання ювіляру висловили його колишні учні, а тепер професори — Лідія Слободян, Наталія Банадига, Ольга Федорців, Галина Павлишин, Оксана Боярчук.

З піснею «Ангел не спить» виступила викладач Чортківського медичного коледжу Віра Потикевич.

Особливий подарунок ювіляру підготував проректор з наукової роботи ТДМУ, професор Іван Кліщ. Він виконав відому українську пісню «Два кольори».

Ще одним музичним дарунком стали колядки від хору ТДМУ.
Після завершення урочистої академії свою роботу розпочала конференція «Традиції і новації в педіатрії».

До наступної зустрічі, читачу!

Літературно-художнє видання

СМІЯН Іван Семенович

З вдячністю!..

Книга 37

В авторській редакції

Дизайн обкладинки *Світлани Бєдної*
Випусковий редактор *Маргарита Більчук*

Формат 60×84/16. 14,01 ум. др. арк., 11,61 обл.-вид. арк. Тираж 100. Замовлення № 19-1035.

Видавець і виготовлювач Редакція газети «Підручники і посібники».

46000, м. Тернопіль, вул. Поліська, 6а. Тел.: (0352) 43-15-15; 43-10-21.

Збут: pip.ternopil@ukr.net Редакція: editoria@i.ua

www.pp-books.com.ua

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи

до Державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції

серія ДК № 4678 від 21.01.2014 р.

Книга-поштою: а/с 376, Тернопіль, 46011.

Тел.: 096-948-09-27; 097-50-35-376

pip.bookpost@gmail.com